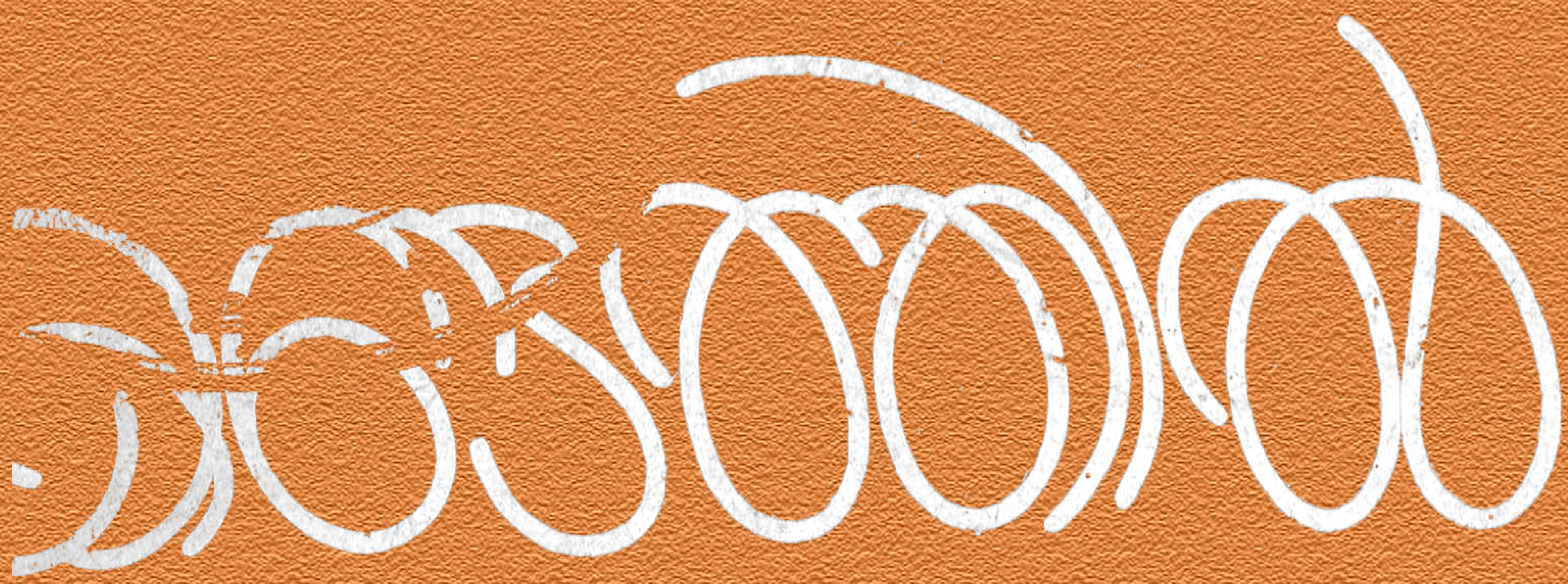
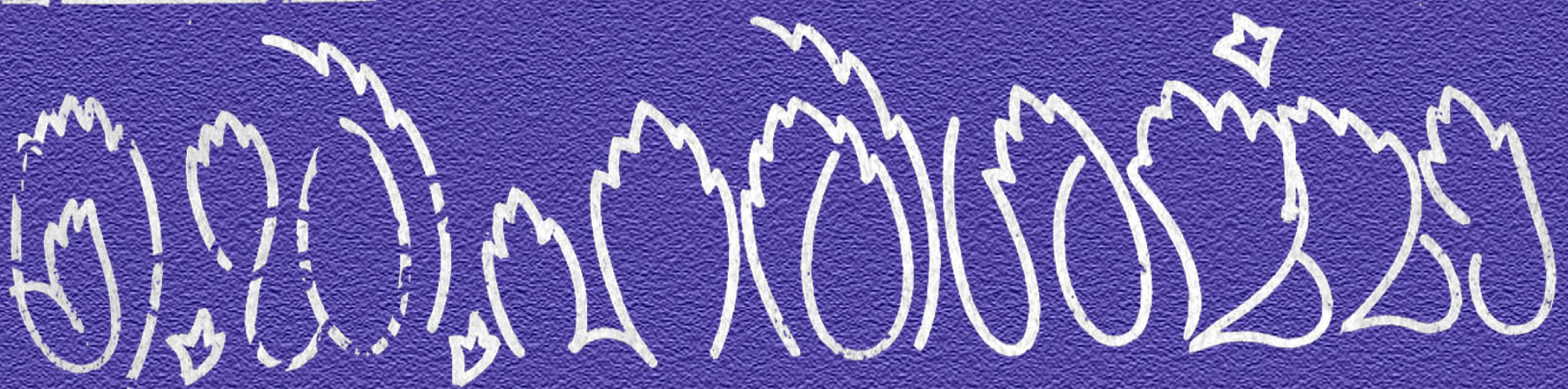

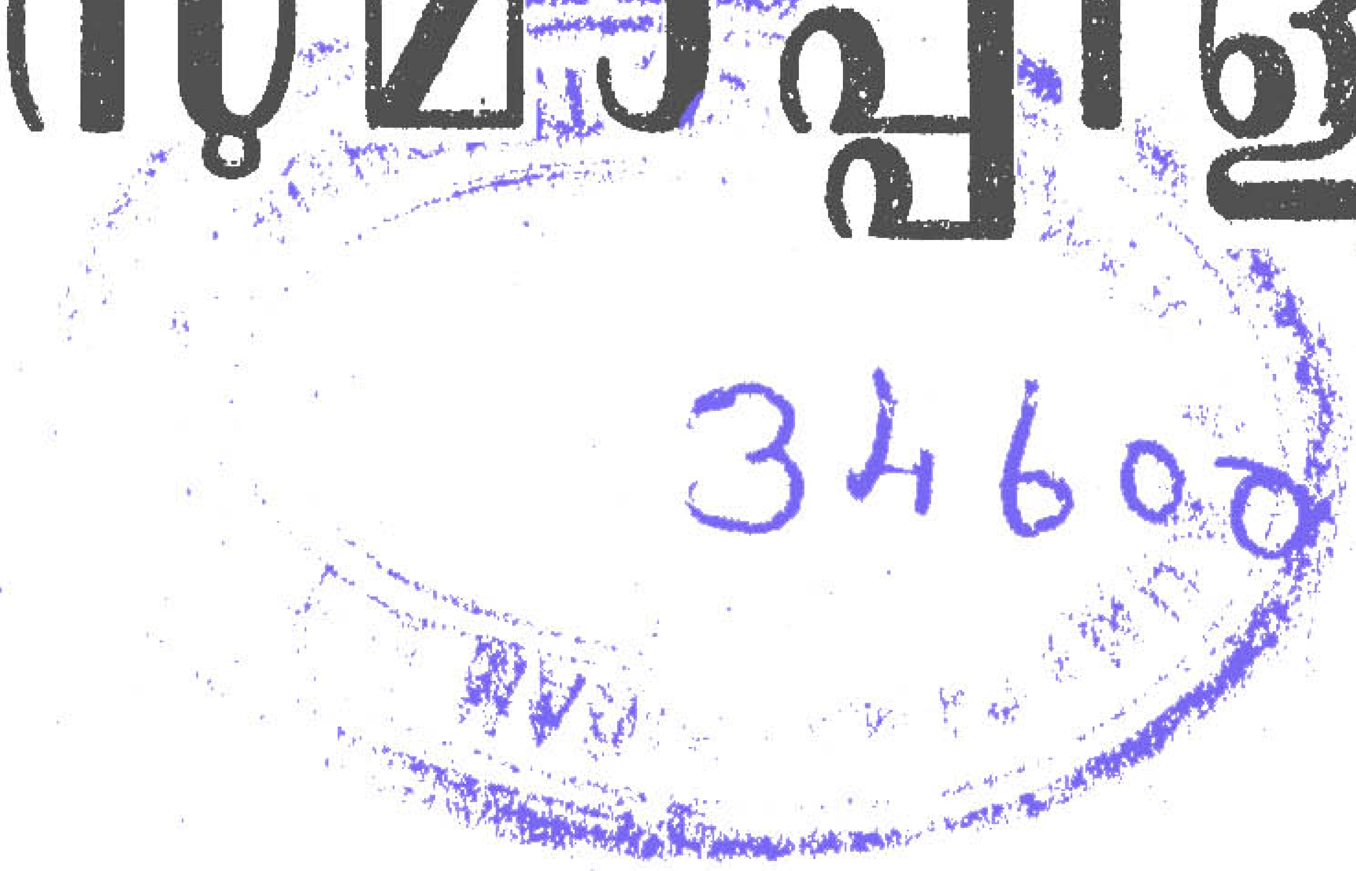

കണ്ടത്തിൽ

വറുഗീസുമാപ്പിള

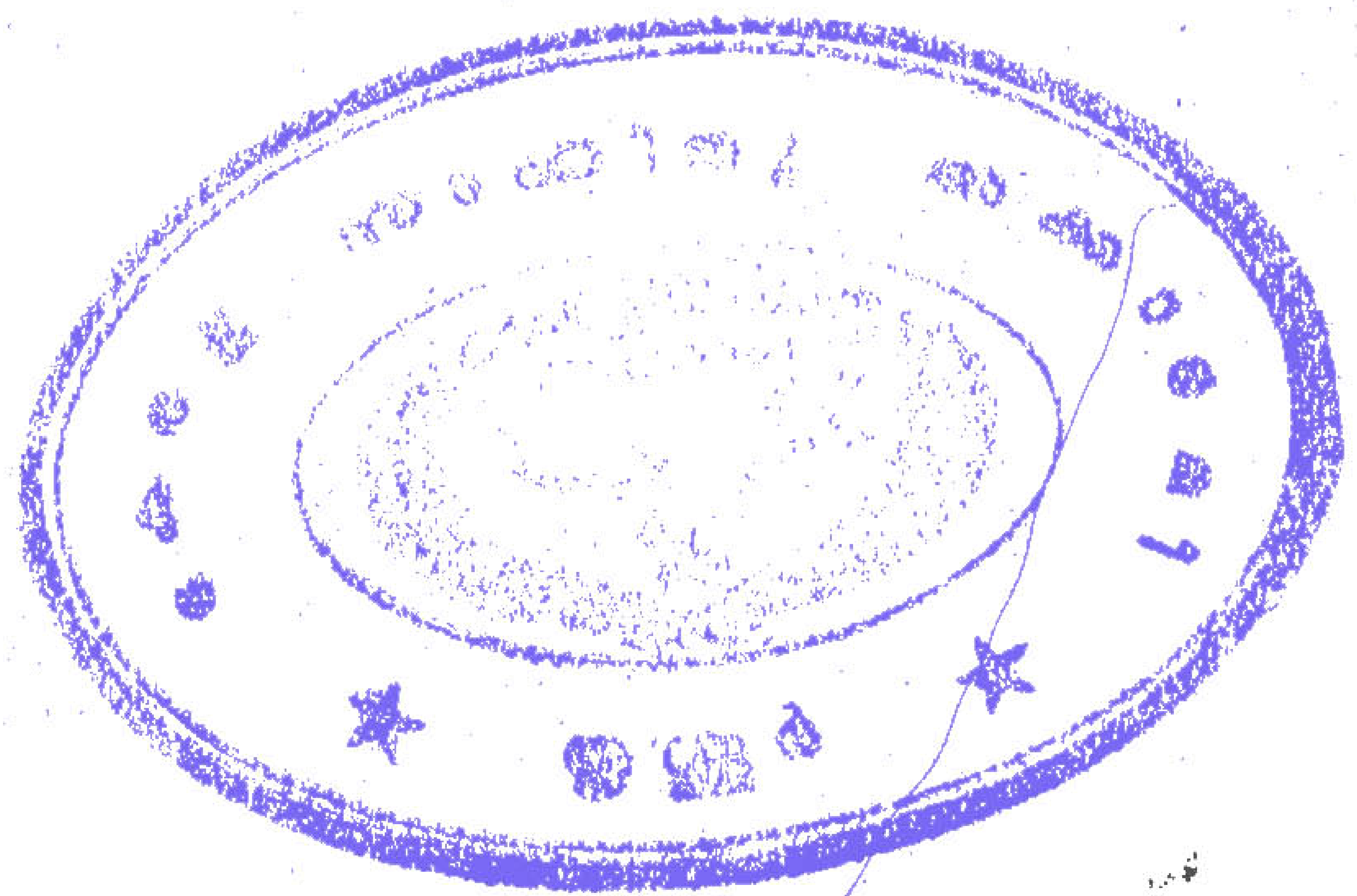

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

സാഹിത്യകുശലൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മാ,

എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

വില 1 - 12 - 0

ഒന്നാം പതിപ്പ്
കോപ്പി 1000

ദീപം പ്രസ്സ്, എറണാകുളം

1126 മീനം

കണ്ടത്തിൽ

വറുഗീസുമാപ്പിള

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

വിദ്വാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ,

എം. ആർ. ഏ. എസ്.

മുഖവുര

ജീവചരിത്രം എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് അക്കാര്യത്തിൽ ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ചരിത്രാംശങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനായി വളരെ ആശയോടുകൂടി നാം സമീപിക്കുന്ന ആളുകളിൽനിന്നു് തീരെ നിരാശാജനകമായ മറുപടി ആയിരിക്കും പലപ്പോഴും കിട്ടുന്നതു്. അസത്യവും അതിശയോക്തിയും കൂട്ടിക്കലർത്തി ചില തൽപരകക്ഷികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു് വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, നിരന്തരമായി പരിശ്രമിക്കാനും വളരെയൊക്കെ സഹിക്കാനും ഒരുക്കമുള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമേ, സത്യത്തിന്റെ ഈരടിപ്പാതയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ ഒരു ജീവചരിത്രമെഴുതിത്തീർക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുള്ള എന്റെ ശ്രമത്തിനു മുപ്പതുകൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടു്. കേരളകാളിദാസന്റേയും കേരളപാണിനിയുടേയും ജീവചരിത്രങ്ങൾ—"രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ"—എഴുതുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പറ്റി ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. മനോരമ ആപ്പീസ്സായിരുന്നു എന്റെ ആദ്യത്തെ അഭയസ്ഥാനം. മനോരമയുടെ പഴയ വാല്യങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടിയ വെളിച്ചത്തിൽ അനേകം വ്യക്തികളെ കാണേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ടു്. സഹായത്തേക്കാൾ ഇച്ഛാഭംഗമാണു് പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടതു്. വളരെക്കാലം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ സന്തതസഹചാരിയായിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയിൽനിന്നു് ജീവചരിത്രത്തിനു വേണ്ട പല വിവരങ്ങളും കിട്ടുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പലരും എന്നെ അങ്ങനെ ധരിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു് സഹായമപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാനദ്ദേഹത്തിനു പദ്യരൂപത്തിൽ ഒരു കത്തയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ആ കത്തിലെ രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം :

മനോരമാനായകനായിരുന്ന
മഹാന്റെ നൽജ്ജീവിതസംഗ്രഹത്തെ

മഹത്വമേർത്തൊന്നെഴുതുന്നതിന്നായ്
മടിക്കു വിടാകിയ ഞാൻ ശ്രമിപ്പൂ.

അതിന്നു വേണ്ടുന്ന സഹായമെല്ലാ-
മെനിക്കു നൽകുന്നതിനായപേക്ഷ;
അദ്ദേഹവും താങ്കളുമാത്മമിത്ര-
ഭാവത്തിൽ വാണു ചിരമെന്നു കേൾപ്പൂ.

എനിക്കു പദ്യമെഴുതാനറിയാമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടല്ല, പദ്യരൂപത്തിൽ പരസ്പരം കത്തുകളെഴുതുന്ന പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായതുകൊണ്ട് മറുപടി അയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കൂടുതൽ ഉത്സാഹം തോന്നുമെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ആ സാഹസത്തിനൊരുങ്ങിയതു്. "വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രം ഉണ്ടാകേണ്ടതുതന്നെയാണ്; പക്ഷേ, അതിനു വേണ്ട വിവരങ്ങളൊന്നും തരാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ലെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു" എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ മറുപടി കണ്ടപ്പോൾ ഇച്ഛാഭംഗമോ, വ്യസനമോ, അത്ഭുതമോ, എന്താണ് എനിക്കു കൂടുതലായുണ്ടായതു് എന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. മററു ചിലരിൽനിന്നും ഇതുപോലെയുള്ള അനുഭവംതന്നെയാണ് എനിക്കുണ്ടായതു്. എങ്കിലും, പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലം നിരന്തരമായി നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഏകദേശം ഒരു ജീവചരിത്രനിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ട സാമഗ്രികളെല്ലാം 1104-നു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ ഉത്സാഹത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കത്തക്ക ചില സംഭവങ്ങൾ തുടരെത്തുടരെ ഉണ്ടായതിനാൽ ആ നോട്ടുപുസ്തകം പഴയ റിക്കാർട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട് അങ്ങനെ കിടന്നുപോയി എന്നു മാത്രം.

1104 ധനുമാസത്തിൽ കോട്ടയ്ക്കൽവെച്ചു നടന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ തൃതീയ സമ്മേളനത്തിൽ "കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർ" എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥപരമ്പര പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും, പല ജീവചരിത്രങ്ങളും പലരേയും ഏല്പിച്ച കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിന് മി: കെ. ഈ. ജോബ് ബി. എ.

എൽ. ററീ-യെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. അക്കാര്യത്തിൽ എന്നെക്കാൾ അർഹത എല്ലാംകൊണ്ടും മി: ജോബിനുള്ളതിനാൽ ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം കാണാമല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു; പരിഷത്തിന്റെ നാലാം സമ്മേളനമായി. ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ പുറത്തുവന്നു കണ്ടില്ല. 1105 ധനുവിൽ നടന്ന പരിഷത്തിന്റെ നാലാം സമ്മേളനം ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തെപ്പററി പുനരാലോചന ചെയ്തുമില്ല. ഞാൻ എന്റെ ശ്രമം വീണ്ടും ആരംഭിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ചില പുതിയ വിവരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാനായി അക്കൊല്ലം മിഥുനമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തുചെന്ന് പി. കെ. കൊച്ചീപ്പൻതരകനെ കണ്ടു. "ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതണമെന്ന് എനിക്കും ഉദ്ദേശമുള്ളതിനാൽ ഈക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ സങ്കടമുണ്ടു" എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. അപ്പോഴും ഞാൻ സന്തോഷിക്കയാണുണ്ടായത്. വളരെക്കാലം വറുഗീസുമാപ്പിളയൊന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയ മി: തരകൻ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നപക്ഷം അതു സർവ്വഥാ നിർദ്ദോഷവും സംപൂർണ്ണവുമായിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഈ ശുഭപ്രതീക്ഷയോടുകൂടി വീണ്ടും കുറെക്കാലം കാത്തിരുന്നു. ഇച്ഛാഭംഗം മാത്രമായിരുന്നു ഫലം.

വീണ്ടും ജീവചരിത്രനിർമ്മാണശ്രമം തുടരാമെന്നു തീരുമാനിച്ച കാലത്താണ് ഡോക്ടർ കെ. വി. മാത്യു എൽ. എം. എസ്സ്. എഴുതിയ "കണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം" എന്ന പുസ്തകത്തെപ്പററി ഞാൻ കേട്ടത്. എന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി സദയം എനിക്കയച്ചുതന്നു. "വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രംതന്നെ കാലതാമസംകൂടാതെ ഉണ്ടായേക്കാനിടയുള്ളതാണ്" എന്ന് ആ പുസ്തകത്തിൽ ഒരിടത്തു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ഉത്സാഹം വീണ്ടും മന്ദീഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ തുടരെത്തുടരെയുണ്ടായ വിഘ്നങ്ങൾ നിമിത്തം എന്റെ മനസ്സു തീരെ നിരുത്സാഹമായിത്തീർന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ആ കാര്യം വിസ്മൃതപ്രായമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മനോരമയുടെ "വജ്രജൂബിലിമഹോത്സവ"ത്തെപ്പററിയുള്ള വർത്തമാനമാണ് പിന്നീട് തത്സംബന്ധമായ ഒരു ഉണർവിനു കാരണമായിത്തീർന്നത്. വ

വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആരംഭിച്ച മലയാളമനോരമയുടെ വജ്രജൂബിലി കൊണ്ടാടുന്ന ഈ അവസരം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പററിയ ഒരു ശുഭമുഹൂർത്തമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അങ്ങനെയാണ് ഇപ്പോൾ ഈ പുസ്തകം പുറത്തുവരാൻ ഇടയായതു്.

പല അവസരങ്ങളിലായി പലവഴിക്കു കിട്ടിയ അറിവിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, സത്യത്തിൽനിന്ന് അണുമാത്രംപോലും അകന്നുപോകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എഴുത്തിലുള്ള അനവധാനതകൊണ്ടോ, കിട്ടിയ അറിവിന്റെ വികലതകൊണ്ടോ വല്ല പിശകും പററിപ്പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. വായനക്കാർ അങ്ങനെ വല്ലതും കണ്ടുപിടിക്കുന്നപക്ഷം, സദയം എന്നെ അറിയിക്കുന്നതു് ഉപകാരമായിരിക്കും. താമസിയാതെ വേണ്ടിവന്നേക്കാവുന്ന രണ്ടാംപതിപ്പിൽ അതൊക്കെ തിരുത്താൻ എനിക്കു സാധിക്കുമല്ലോ. *

മനോരമയുടെ പഴയ വാല്യങ്ങളാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ എനിക്ക് ഏററവും സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. ആപ്പീസ്സിൽ ചെന്നിരുന്നോ, ചിലപ്പോൾ വീട്ടിൽകൊണ്ടുവന്നോ, അവ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തുതന്ന മനോരമാഭാരവാഹികളുടെ നേരെ ഞാൻ അത്യന്തം കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു.

വളരെക്കാലമായി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരാഗ്രഹം ഇപ്പോഴെങ്കിലും സാധിച്ചതിലുള്ള അപാരമായ കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി, ഈ പുതിയ പുസ്തകം സഹൃദയലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാദരം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു

---

* അച്ചടിച്ച ഫോറങ്ങൾ കണ്ട ഒരു സഹൃദയൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ എന്നെ അറിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ജനിച്ചതു് 1032-ൽ അല്ല 033-ൽ ആയിരുന്നു എന്നു്.

വിഷയാനുക്രമണിക

അനുബന്ധം

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സ് മാപ്പിള

കണ്ടത്തിൽ

വറുഗീസ് മാപ്പിള

മുഖവുര

മഹാന്മാരിൽ അധികംപേരും ലോകത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി ആളുകൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതു് കാലാന്തരത്തിൽ മാത്രമാണു്. "അതിപരിചയാദവജ്ഞാ" "മുററത്തെ മുല്ലയ്ക്കു മണമില്ല" എന്നും മററുമുള്ള ആപ്തവാക്യങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏററവും അന്വർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അനേകായിരം ആളുകൾക്കു ഛായാപ്രദാനംചെയ്യത്തക്കവിധം ശാഖോപശാഖമായി പടർന്നു വളരുന്ന വലിയ വടവൃക്ഷം, കടുകിനോളം ചെറുതായ ഒരു വിത്തിൽനിന്നാണു് മുളച്ചുണ്ടാകുന്നതു്. മുളയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിലും അതു ക്ഷുദ്രമായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു ജനങ്ങൾ ആ പ്രായത്തിൽ, അതിനെ അത്ര അധികം വിലമതിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തലമുറ കഴിയുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയോ? ചെറിയ വിത്തിൽ നിന്നു മുളച്ചുവന്ന ആ ചെറിയ തൈ, എത്രയോ ഭീമമായ ആകൃതിയിൽ വളർന്നു പടർന്നു്, ആതപക്ലാന്തരായ അനേകം പാന്ഥർക്കു വിശ്രമസൗഖ്യമരുളുന്നതായി നാം കാണുന്നു ഇതുതന്നെയാണു് മഹാന്മാരുടേയും സ്ഥിതി അവരിൽനിന്നും ലോകത്തിനുണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഏതെല്ലാംതരത്തിലുള്ളവയാണെന്നു് ആദികാലങ്ങളിൽ ആളുകൾ വേണ്ടപോലെ മന

 സ്സിലാക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞുപോകുമ്പോഴാണ് അക്കൂട്ടരുടെ മാഹാത്മ്യം ഓരോന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

ഇതിനു വിപരീതമായി, ജീവിതകാലത്തുതന്നെ തങ്ങളുടെ മഹത്വം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിക്കത്തക്കവിധം മാനനീയങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പലതും പ്രവർത്തിച്ചു്, ആ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങളെ താമസിയാതെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരും അപൂർവ്വമായി ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നു രൂപംപ്രാപിക്കുന്നതിനു പകരം, പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു രൂപംകൊടുക്കുന്ന കർമ്മകുശലന്മാരാണ് അവർ. അങ്ങനെയുള്ളവരെ സമകാലികന്മാർതന്നെ വിലമതിക്കയും പ്രശംസിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഈവിധം ജാതിമതാദി ചിന്തകൾക്ക് അതീതമായവിധം സമകാലികന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനും അനുമോദനത്തിനും പാത്രമായ ഒരു മഹാനാണ് 'പത്രാധിപർ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള.' അദ്ദേഹം "കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു്" യാത്ര ചെയ്തതു് ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണെന്നു്, ഉൽക്കർഷേച്ഛുവായ ഓരോരുത്തനും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്.

അനുഗൃഹീതനാമാവായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സ മാപ്പിള, പ്രത്യേകിച്ചു്, ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രണയികളുമായ കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതയെ ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി അർഹിക്കുന്ന ഒരാളാണ്. ഭാഷാഭിമാനത്തേയും സാഹിത്യപ്രണയത്തേയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപായം ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വം മാത്രമല്ലെന്നും, അതിനേക്കാൾ സുഗമങ്ങളും കാര്യക്ഷമങ്ങളുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വേറെയുണ്ടെന്നും, പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ ഒന്നാ

മതായി കാണിച്ചുകൊടുത്ത കേരളീയൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം സാഹിത്യപരമായ ഉദ്യമങ്ങളിൽ മററു സമുദായക്കാരെ അപേക്ഷിച്ച് അല്പം പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന ഒരുകാലത്ത്, പത്തറുപതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ചരിത്രനായകൻ ഇതരസമുദായങ്ങൾക്കുപോലും അസൂയതോന്നത്തക്കവിധം പ്രായോഗികങ്ങളായ ഭാഷാപരിഷ്കരണശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു വിജയം കൈവരിച്ചതെങ്ങനെയാണെന്നറിയുന്നതു് അത്യന്തം രസാവഹവുംകൂടിയായിരിക്കും.

വലിയ മുതൽപിടിക്കാരൻ

വലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കണ്ടത്തിൽ കുടുംബത്തിലാണ് വറുഗീസ് മാപ്പിളയുടെ ജനനം. (1032) നാന്തറോളം അംഗങ്ങളുള്ള ആ കുടുംബം ഇന്നു പല ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. തിരുവല്ലായിലെ കരത്തനല്ലൂർവീട് അതിലെ ഒരു ഉപശാഖയത്രെ. "കറത്താലിലെ വലിയ മുതൽപിടിക്കാരൻ" എന്നു് സാധാരണമായി അറിയപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന ഈപ്പച്ചൻെറ വസതിയായിരുന്നു ആ ഉപശാഖ. ജനസമ്മതനും പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനുമായിരുന്ന ഈപ്പച്ചൻ മുതൽപിടിക്കാരനായിത്തീർന്ന കഥ രസാവഹമാണ്. കെ സി മാമ്മൻമാപ്പിള അവർകളുടെ വാക്കിൽ അതു് ഇവിടെ പകർത്താം:—

"കറത്താലം തിരുവല്ലാത്താലൂക്ക മുതൽപിടി ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്ന എൻെറ പിതാമഹൻ * അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹവു

* ചരിത്രനായകൻെറ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്മാരിൽ ഒരാളായ കെ. ഐ ചെറിയാൻമാപ്പിളയുടെ മക്കളിൽ ഒരാളാണ് ഇന്നത്തെ മനോരമാപത്രാധിപരായ കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ബി. എ. അവർകൾ. വറുഗീസ് മാപ്പിളയുടെ പിതാവു് മി: മാമ്മൻമാപ്പിളയുടെ പിതാമഹനായതു് ഇങ്ങനെയാണ്.

മായി പരിചയപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും ഇടയിൽ നല്ല പേരും പ്രശസ്തിയും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. മാധവരായർ ദിവാൻജിയുടെ കാലത്താണു് അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. മൺട്രോസായ്പിന്റെ കാലത്തു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചില വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിക്കയുണ്ടായി. ആ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതൊക്കെ പഴയപടി ചില ജാതിക്കാരുടെ കുത്തകയായിത്തീർന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥലോകത്തിലെ ഈ ഏകവർഗ്ഗമേധാവിത്വം മാധവരായർ ദിവാൻജിക്കു് അത്ര ഹിതകരമായി തോന്നിയില്ല. ഓരോ താലൂക്കിലും യോഗ്യതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു് അവർക്കുകൂടെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നു് ഓരോ ഡിവിഷനിലേയും അധികാരികൾക്കു് അദ്ദേഹം എഴുതിഅയച്ചു. ഈ ഉത്തരവനുസരിച്ചു് അന്നു തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ സാമാന്യം പ്രാപ്തിയും പ്രാമാണ്യവുമുള്ള ആളെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്റെ പിതാമഹനെ അധികാരികൾ വിളിച്ചുവരുത്തി സംഗതിപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനു് ഉദ്യോഗം കിട്ടണമെന്നു് അത്ര വലിയ താല്പര്യമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, കുടുംബാംഗങ്ങളായ മററു ചിലർക്കും ഈ ഉദ്യോഗസ്വീകരണത്തിൽ അനുകൂലാഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, സർക്കാരുദ്യോഗത്തെപ്പററി പൊതുവേ ഒരാകർഷണം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഏതായാലും മുതൽപിടിയുദ്യോഗം സ്വീകരിക്കാമെന്നുതന്നെ ഒടുവിൽ പിതാമഹൻ സമ്മതിച്ചു. പെട്ടെന്നു് ഈ വർത്തമാനം നാടൊട്ടുക്കു പരസ്യമായി. എന്നാൽ, അധികാരികൾ പറഞ്ഞിരുന്ന അവധി കഴിഞ്ഞിട്ടും നിയമനത്തിനുള്ള ഉത്തരവു വന്നുകണ്ടില്ല. അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായതു്, ആ ഉദ്യോഗം പുളിമൂട്ടിൽ ഇട്ടിച്ചെറിയ എന്ന ആളിനു കൊടുക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നാണു്. പുളിമൂട്ടിൽ കുടുംബക്കാർ അക്കാലത്തു് ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ മതംമാററംമൂലം അയൽക്കാരായിരുന്ന യാക്കോബായക്കാർ പലവി

ധത്തിൽ പുളിമൂട്ടിൽ കുടുംബക്കാരെ ശല്യപ്പെടുത്തിയതായി കേ
ട്ടിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷ്യനറിമാർക്ക് ആ കുടുംബ
ക്കാരോടു പ്രത്യേക താല്പര്യമുണ്ടായി. അന്നു കൊല്ലം പേഷ്കാരാ
യിരുന്ന രാമരായർ, മിഷ്യനറിമാരോടു വളരെ മമതയുള്ള ഒരാളാ
യിരുന്നു. അങ്ങനെ മിഷ്യനറിമാരുടെ പ്രത്യേക ശിപാർശയനു
സരിച്ചാണ് മുൻനിശ്ചയം ഭേദപ്പെടുത്തി ഇട്ടിച്ചെറിയയെ മുതൽ
പിടിയാക്കാൻ രാമരായർ തീരുമാനിച്ചത്.

വിളിച്ചുണർത്തി അത്താഴമില്ലെന്നു പറയുന്നമട്ടിലുള്ള അ
ധികാരികളുടെ ഈ പെരുമാററം പിതാമഹനും മററു കുടുംബാംഗ
ങ്ങൾക്കും അപമാനകരവും അഭിമാനഭഞ്ജകവുമായിത്തോന്നി. എ
ന്തെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും, എത്രയെല്ലാം കഷ്ടപ്പെട്ടാലും, ആ ഉദ്യോ
ഗം കരസ്ഥമാക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം ഏകാ
ഭിപ്രായക്കാരായി. പിതാമഹൻെറ ഇളയ സഹോദരനും ആറു
സഹോദരന്മാരിൽവെച്ച് അരിശവും വാശിയും കൂടുതലുണ്ടായിരുന്ന
ആളുമായ പോത്തൻമാപ്പിള ഈ ഉദ്യോഗസ്വീകരണത്തെ ആദ്യം
എതിർത്തിരുന്ന ആളാണെങ്കിലും, അപമാനം നിമിത്തം ഉദ്യോ
ഗലാഭത്തിനുവേണ്ടി സർവസ്വവും നഷ്ടപ്പെടുത്താൻപോലും ഒരു
ങ്ങിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുവന്നു. സഹോദരന്മാരുടേയും മററും നിർബ
ന്ധംനിമിത്തം പിതാമഹൻ നേരെ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി
താമസിച്ച്, പല പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കി
ലും ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും തെളിഞ്ഞുകണ്ടില്ല.

അങ്ങിനെയിരിക്കേ, ഭാഗ്യവശാൽ ഒരു സൌകര്യം ലഭിച്ചു.
കൃഷിസമ്പ്രദായം പരിഷ്ക്കരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധ
നായിരുന്ന മാധവരായർ, കരിമ്പാട്ടി നീരെടുക്കുന്നതിന് അതു
വരെ ഈ നാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന മരച്ചക്കിനുപകരം
ഇരുമ്പു ചക്കുകൾ നടപ്പിൽവരുത്തണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും, ഏതാ

ന്നം ഇരുമ്പുചക്കകൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അവ ഉപയോഗിക്കാൻ തയാറുള്ള കൃഷിക്കാരെ കാണാതെ ദിവാൻ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിലാണ് തിരുവല്ലായിൽ കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ എന്ന ഒരു വലിയ കരിമ്പു കൃഷിക്കാരനുണ്ടെന്നും, ആ ആൾ ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞാൽ കാര്യം എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുമെന്നും, ആരോ ദിവാൻജിയെ അറിയിച്ചതു്. ഉടനേതന്നെ മാധവരായർ ആളയച്ചു പിതാമഹനെ വരുത്തുകയും കരിമ്പുകൃഷിയെയും യന്ത്രച്ചക്കിനേയും കുറിച്ചു പലതും സംസാരിക്കയുംചെയ്തു. ഒടുവിൽ, തൽകാലം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയതെന്തിനാണെന്നു കുശലപ്രശ്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദിവാൻ ചോദിച്ചു. പിതാമഹൻ നടന്ന സംഭവമെല്ലാം വിശദമായി പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. മുൻ തീരുമാനം ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്ന മിഷ്യനറിമാരുടെ ശിപാർശയുടെ കാര്യവും വിട്ടുകളഞ്ഞില്ല. ഉടൻതന്നെ ദിവാൻജി ഒരു ഹർജി എഴുതിവാങ്ങിക്കയും മുതൽപിടിയായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവു നേരിട്ടു പിതാമഹനെ ഏല്പിക്കയും ചെയ്തു.

പുതിയ ക്രിസ്ത്യൻ മുതൽപിടി ഇദംപ്രഥമമായി കച്ചേരിയിലേക്കു കടന്നുചെന്ന അവസരത്തിൽ, തട്ടുക്കിലിരുന്നു മുമ്പിലിട്ടിരുന്ന പെട്ടിപ്പുറത്തു കടലാസ്സുവെച്ചു് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഹൈന്ദവഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പലരും "തൊട്ടു ശുദ്ധംമാറിപ്പോകാതിരിക്കാൻ" പെട്ട പാടു് ഒന്നും പറയാനില്ല. എങ്കിലും, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും നയചാതുര്യംകൊണ്ടും ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കകം പിതാമഹൻ പൊതുവേ എല്ലാവർക്കും സമ്മതനായിത്തീർന്നു. കുറെക്കാലം ഉദ്യോഗംവഹിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വാശിയെല്ലാം തീർന്നു. ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു പഴയപടി കൃഷിജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതുവരെ "കണ്ടത്തിൽ

ഈപ്പൻ മുതൽപിടിക്കാരൻ" എന്ന പേരിലാണു് പൊതുവേ അറി യപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നതു്." *

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഈ മുതൽപിടിക്കാരൻെറ കനിഷ്ഠപുത്രനായിരുന്നു 'വറീച്ചൻ'. (ഇതായിരുന്നു ചരിത്രനായകൻെറ ഓമനപ്പേരു്.) കെ. ഐ. മാത്തുള്ള, കെ ഐ. ചെറിയാൻ, കെ. ഐ. ഈപ്പൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കനിഷ്ഠപുത്രനായതുകൊണ്ടു് മാതാപിതാക്കൾക്കു് വറീച്ചൻ പ്രത്യേകിച്ചും വാത്സല്യപാത്രമായിത്തീർന്നു.

പണ്ഡിതനായ ഒരു കുഞ്ഞനാശാൻെറ അടുക്കലാണു് ചരിത്രനായകൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രഥമപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചതു്. നിലത്തെഴുത്തു്, അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം, കൃഷ്ണവിലാസം—എന്ന രീതിയിലായിരുന്നു അന്നു് നാട്ടാശാന്മാരുടെ അഭ്യസനരീതി. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ രീതിയെ വെറുത്തിരുന്നു. ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഹൈന്ദവകാവ്യങ്ങൾപോലും പഠിക്കുന്നതു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മതവിശ്വാസത്തിനു ശൈഥില്യം സംഭവിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള ഭയമായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയകാലത്തു് ഹിന്ദുക്കൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഈ ഭയം. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു് എന്നായിരുന്നു ഹി

* 'കണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം' എന്ന പേരിൽ ഡോക്ടർ കെ. വി. മാത്യു എഴുതീട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിലും ഈ കഥ സംക്ഷേപിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്.

ന്ദുക്കളുടെ വിചാരം. അതുകൊണ്ടു് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കുട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷു പാഠശാലകളിലേക്കയയ്ക്കാൻ ഹിന്ദുക്കാം വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. "സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതു് ഹിന്ദുമതത്തിനു വിപരീതമായിരിക്കുന്നു എന്നും മററുമുള്ള മൂഢവിശ്വാസത്തിൻപേരിൽ വൈക്കം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനങ്ങാം തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കാതെ ഇരുന്നു. ഈ വർത്തമാനം കേട്ട ഉടൻ മാധവരായർ ആവക പ്രദേശങ്ങളിൽ സർക്കീട്ടായി ചെന്നു് അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അവരെ വേണ്ടപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു് അവരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന മൂഢവിശ്വാസത്തെ മാററി, അവിടങ്ങളിലെ സ്കൂളുകളെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തുന്നതിനു് വേണ്ട ഏർപ്പാടുകാം ചെയ്തു" എന്നു് ദിവാൻ മാധവരായരുടെ ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളുടെ വൈമനസ്യം വെറും തെററിദ്ധാരണയിൽനിന്നു ജനിച്ചതായതുകൊണ്ടു് അതു് എളുപ്പത്തിൽ ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നില അതായിരുന്നില്ല. മതപരമായ ഒരു നിയമമെന്നുള്ള നിലയിലാണു്, ഹൈന്ദവസാഹിത്യം അവരുടെ ഇടയിൽ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. 1600-ൽ എഴുതപ്പെട്ട ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്സിൻെറ കാനോനകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഹൈന്ദവസാഹിത്യപാരായണത്തെനിരോധിക്കുന്ന അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തെ മാത്രമല്ല, ആ നിയമം നിരോധിക്കുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കളായ ഗുരുനാഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ ക്രൈസ്തവബാലന്മാരെ ഒരു നിവൃത്തിയുള്ള പക്ഷം പഠിക്കാനയയ്ക്കരുതു് എന്നുപോലും അതനുശാസിക്കുന്നു. മററു നിവൃർത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ട

ങ്ങളിൽ, ഒരു ആപദ്ധർമ്മമെന്ന നിലയിൽ; വേണമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:—

"യാതൊരു വസ്തുവും ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചാൽ ആയതിനെ മറക്കുവാൻ അരിമയായിരിക്കും. (1) എന്നതിനെക്കൊണ്ടു പണ്ടേ നസ്രാണികൾ ആരും മാർഗ്ഗമല്ലാത്ത (2) ആശാന്മാരോടും ഗുരുക്കന്മാരോടും പഠിക്കരുതു് എന്നു വെലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കാവ്യരുടെ (3) എടയിൽ മലങ്കര നസ്രാണികൾ അകപ്പെട്ടുതിനാംപക്കം (4) അതിൽ ചിലരോടു വേണ്ടുന്നതു പഠിക്കരുതു എന്നു വരുന്നതു വെഴമം (5) എല്ലൊ. എന്നാൽ നമുക്കു വേണ്ടുന്നതു് അവരോടു പഠിക്കിലും അവരുടെ പരദേവരെ കുമ്പിടുകയും മററും മാർഗ്ഗത്തിൽ അടാതെ (6) യുള്ള കൃത്യം ഒന്നും ചെയ്യാതെ തന്റെ തന്റെ ആശാന്മാരെത്തന്നെ വന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു പഠിച്ചുകൊള്ളുകയേ ആവൂ. വിശേഷിച്ചു പരദേവരെ കുമ്പിടുകയും മററും മാർഗ്ഗത്തിൽ അടാത്ത കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാതെ മതിയാവൂ എന്നു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളോടു മുടിക്കുന്ന (7) ആശാന്മാരോടു നമ്മുടെ കിടാങ്ങളാരും പഠിക്കരുതെന്നു വെലക്കുകയും വേണം. വെലക്കു കടന്നുപോകുന്ന കിടാങ്ങളുടെ കാരണവരെ മഹറോനും ചൊല്ലി (8) കുററപ്പെടുകയും വേണം."

ഇതിന്റെ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. 350 കൊല്ലം മുൻപുണ്ടായ ഒരു നിയമമാണിതു് എന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. യാഥാസ്ഥിതികത്വം അതിന്റെ സർവ്വ ശക്തികളോടുംകൂടി നടമാടിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം അടുത്തകാലം

(1) പ്രയാസമായിരിക്കും. (2) അക്രൈസ്തവരായ. (3) അവിശ്വാസികളുടെ. (4) അകപ്പെട്ടു (ഉൾപ്പെട്ടു) പോയതുകൊണ്ടു്. (5) വിഷമം. (6) യോജിക്കാതെ. (7) നിർബന്ധിക്കുന്ന. (8) സഭാഭ്രഷ്ടു് കല്പിച്ചു്.

വരെ ഈവക നിയമങ്ങളെ വളരെ നിഷ്കർഷയോടുകൂടി പാലിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളെ അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. പുരാണകഥകൾ മാത്രമല്ല, വെറും സാരോപദേശകഥകളടങ്ങിയ പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായ കൃതികൾപോലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ സാധാരണമായി പഠിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അഥവാ, എന്തിനതൊക്കെ പറയുന്നു? വിഷ്ണുവിന്റെ പര്യായങ്ങളായ രാമശബ്ദവും ഹരിശബ്ദവും മററും ഉരുവിടേണ്ടതായി വരുമെന്നുള്ളതിനാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളാരും "സിദ്ധരൂപം" പഠിച്ചുപോകരുതെന്നു വരാപ്പുഴയിലെ മിഷ്യനറിമാർ നിരോധിച്ചിരുന്ന വിവരം തനിക്കു നേരിട്ടറിയാമെന്ന് സത്യനാദം പത്രാധിപരായ വന്ദ്യവയോധികൻ മി: പി. സി. വർക്കി ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടു പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

"വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗ"ത്തിൽ ഗീവറുഗീസ് പാതിരി (റവ: ജോർജ്ജ് മാത്തൻ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—"പിന്നെ പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായ ചില കിളിപ്പാട്ടുകളും പൈതങ്ങളെ അപൂർവ്വമായിട്ടു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവ മിക്കവാറും ഹിന്തുക്കളുടെ കഥകൾതന്നെ എന്നുവരികിലും മനോരസംവരുത്തുന്നവയാകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഭാഷാഗ്രാഹ്യത്തിന് അവ നല്ലവണ്ണം ഉതകുന്നതാകകൊണ്ട് അവയെ തള്ളേണ്ടതല്ല. പ്രത്യേകം, പഞ്ചതന്ത്രം സൽക്കഥാകഥനം എന്ന മാർഗ്ഗത്തൂടെ വിശേഷവിജ്ഞാനങ്ങളെ ചൊല്ലിത്തരുന്നതാകകൊണ്ട് അതിനെ പൈതങ്ങൾക്കു വിരോധിച്ചാൽ അതൊരു ദ്രോഹംതന്നെയായിരിക്കും."

ഇങ്ങനെ മതപരമായ നിയമംവഴി ഹൈന്ദവസാഹിത്യപഠനം നിരോധിക്കപ്പെടുകയും മിക്കവെറും

ഈ നിയമത്തെ കണ്ണടച്ച് അനുസരിക്കയും ചെയ്തിരു ന്നു എങ്കിലും, ഉൽപതിഷ്ണുവായ ഈപ്പച്ചൻ അതൊന്നും അത്ര വകവെച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കുഞ്ഞ നാശാൻെറ കീഴിലുള്ള മകൻെറ കാവ്യപഠനം നിർവിഘ്നം മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

അന്നു മലയാളഭാഷയിൽ പറയത്തക്ക പുസ്തകങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വല്ലപ്പോഴും വല്ല പുസ്തകങ്ങളും കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ വറീച്ചൻ അത് ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ വായിക്കാതെ വിടാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലിലെ പലവരികളും കുഞ്ഞനാശാനിൽനിന്നു കേട്ടുപഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും കിട്ടിയിരുന്നു. ഇതിൻെറയൊക്കെ ഫലമായി ചരിത്രനായകൻ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഒരുവിധം പദ്യരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. വറുഗീസ്സ് മാപ്പിളയുടെ ബാല്യത്തെപ്പററി പി. കെ. കൊച്ചീപ്പൻ തരകൻ ഒരിടത്ത് ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു:—

"വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് 'ഇച്ഛപോലുദിതമാം സ്വച്ഛന്ദപാട്ടുകൾ' കവിതയായി പരിണമിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഒരു പാദം എനിക്കറിയാം.

കാക്കം കാക്കേം കാക്കത്തമ്പുരാട്ടീം
ഓലാം ഞാലിയും പന്നിപ്പുള്ളച്ചിയും

ഇതാണ് മാതൃക. ഇങ്ങനെ പക്ഷികളുടെ അനേകം പേരുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പാട്ടായി ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് ഓടിനടക്കുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അധികം സന്തോഷപ്രദമായ ബാല്യവിനോദമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹോദരികൾ പറഞ്ഞു ഞാൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാർപ്പ് മണിമലെ ആററുതീരത്തായിരുന്നതുകൊണ്ട്

കളി എത്രനേരമെന്നു കണക്കില്ല. രണ്ടുനേരം നിശ്ചയമായും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒരുദിവസം തണ്ടുവലിച്ചു് പാട്ടുംപാടി ഒരോടിവള്ളം താഴത്തേയ്ക്കു വന്നു. എട്ടുപത്തു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള നമ്മുടെ ഉണ്ണിക്കവി പാട്ടുകേട്ടു് വെള്ളത്തിൽ തലയുയർത്തിനിന്നു. വള്ളക്കാരുടെ പാട്ടും തണ്ടുവലിയും അദ്ദേഹത്തിനു് അത്ര രസിച്ചില്ല. ഉടനേ അവരെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കുട്ടി ഇങ്ങനെ ഉച്ചത്തിൽ പാടി:

കോട്ടേത്തിനു പോകില്ലെടാ പാട്ടിങ്ങനെ പാടല്ലെടാ
തണ്ടിട്ടു പിഴക്കല്ലെടാ തായപ്പിഴ കാട്ടല്ലെടാ

തണ്ടുകാർക്കു് 'തായംവലിക്ക' എന്നൊരു ചടങ്ങുണ്ടു്. അതു പിഴപ്പിച്ചതു് ഒട്ടും രസിക്കായ്കയാലാണു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പാടിയതു്. വള്ളക്കാർക്കു വല്ലാതായി. എങ്കിലും, 'എടാ, അതു കറത്താലിലെ കടവാണു്; പാടിയതു് മുതൽപിടിക്കാരൻെറ കുഞ്ഞുമാണു്; മിണ്ടിപ്പോകരുതു്'' എന്നു് വള്ളപ്പുരയ്ക്കത്തു നിന്നുമുണ്ടായ ശാസനനിമിത്തം കുട്ടിയെ ശകാരിക്കാതെ കടന്നുപോവുകയാണുണ്ടായതു്."

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം

നാട്ടാശാൻെറ കീഴിലുള്ള കാവ്യപാഠം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേയാണു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതി ഒത്തുവന്നതു്. അക്കാലത്തു് സി. എം. എസ്സ്. മിഷ്യനറിമാർ തിരുവിതാംകൂറിലെത്തി കോട്ടയം അവരുടെ പ്രധാനമായ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കോട്ടയം കൂടാതെ മററചില സ്ഥലങ്ങളിലും അവർ മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള ഉപകേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു തിരുവല്ലയ്ക്കുസമീപമുള്ള "തോലശ്ശേരി" എന്ന സ്ഥലം. അവിടെ ഒരു ബംഗ്ലാവും ഒന്നോ രണ്ടോ ക്ലാസ്സുണ്ടായിരു

ന്ന ഒരു ചെറിയ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, കുട്ടികൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു. യാക്കോബായക്കാരിൽ ആരുംതന്നെ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ആ പള്ളിക്കൂടത്തിലയച്ചിരുന്നില്ല. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ഓരോ ജോലികൾ നടത്തി മിഷ്യനെ സേവിക്കുന്നതിന്ന് ഒരുക്കമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ആവശ്യമുള്ളു എന്ന ഒരു ഭാവമാണ് അന്നു സുറിയാനിക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതിന്നപുറമേ, യാക്കോബായ സുറിയാനികളെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേയ്ക്കു മാനസാന്തരപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരുപായമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പ്രചരണമെന്നുള്ള ഒരു തെററിദ്ധാരണയും നാട്ടിൽ പരന്നിരുന്നു. ഈ തെററിദ്ധാരണ നീക്കുന്നതിന്നു മിഷ്യനറിമാർ വളരെ പ്രയത്നിക്കേണ്ടിവന്നു. ചരിത്രനായകൻെറ പിതാവു് അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് അല്പം ഉൽപതിഷ്ണുവായിരുന്നു എന്നു് സംസ്കൃതപഠനത്തിന്നു് അനുമതിനൽകിയതിൽനിന്നു് നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉൽപതിഷ്ണുത്വം ആംഗലഭാഷാഭ്യസനവിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗീവറുഗീസ് പാതിരിയുടെ പ്രേരണയും സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയതായിട്ടാണ്, പാതിരിയുടെ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. "ഇന്നു കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ അളിയനെ കണ്ടു. മക്കളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. ലൗകികമായ ഉൽകർഷത്തിന്നും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നും കുഞ്ഞുങ്ങൾ ദൈവഭക്തിയോടുകൂടി വളർന്നുവരുന്നതിന്നും അവരെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ അളിയനെ നിർബന്ധിച്ചു. കുട്ടികളെ തോലശ്ശേരിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കാമെന്നു് അളിയൻ

സമ്മതിച്ചു." വലിയ മുതൽപിടിക്കാരനെ അനുകരിക്കാൻ അപൂർവ്വം ചിലരുണ്ടായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മൂന്നുനാലു കൂട്ടുകാരോടുകൂടി 'വറിച്ചൻ' തോലശ്ശേരി പ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേർന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചുതുടങ്ങി. 'കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ മുതൽപിടിക്കാരൻ' കാണിച്ച ഈ ധൈര്യമാണു്, പിന്നീടു് ആ കുടുംബത്തിൽ അനവധി ബിരുദധാരികളുണ്ടാകാൻ അടിത്തറയായിത്തീർന്നതു്.

തോലശ്ശേരിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിലെ പഠിപ്പവസാനിച്ചപ്പോൾ ചരിത്രനായകനും സഹോദരൻ ഈപ്പനും കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. ഹൈസ്കൂളിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ഇടയ്ക്കു പിടിപെട്ട സുഖക്കേടുനിമിത്തം സഹോദരനു പഠിപ്പു നിർത്തേണ്ടിവന്നു. വീട്ടിലിരുന്നു സ്വയം നിയമപുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിപ്പഠിച്ചു് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല വക്കീലായിത്തീർന്നു. അതാണു് കെ. ഐ. ഈപ്പൻവക്കീൽ. ചരിത്രനായകൻ കോട്ടയത്തു പഠിച്ചു് മട്രിക്കുലേഷൻ പാസ്സായി. മററു വിഷയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് മലയാളത്തിൽ കൂടുതൽ മാർക്കു കിട്ടിയിരുന്നു. ഏററവും കുറഞ്ഞ മാർക്കു കിട്ടിയിരുന്നതു കണക്കിലുമായിരുന്നു.

ഹൈസ്കൂളിലെ ഏററവും ഉയർന്ന പരീക്ഷ പാസ്സായ മകനെ കോളേജിൽ എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്നതിനായി പിതാവു് തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു യച്ചു. അന്നു് അദ്ദേഹം ഒരുവിധം പദ്യങ്ങളെഴുതിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും പരിശ്രമിക്കുന്നവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കത്തക്ക സൗമ്യശീലമല്ല പരീക്ഷകർക്കുള്ളതെന്നു് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ മുതലായവരുടെ അനുഭവം

വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അനുഭവംതന്നെയാണ് ചരിത്രനായകനും ഉണ്ടായത്. പദ്യങ്ങൾ ധാരാളം എഴുതുന്നതുകണ്ട് സഹപാഠികളും ചില ഗുരുനാഥന്മാരും "കവിതക്കാരൻ" എന്നു വിളിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുവെങ്കിലും, പരീക്ഷകളിൽ പരാജയദേവതയാണ് അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചത്. കവിതയിലുള്ള ആസക്തി മാത്രമല്ല, കണക്കുവിഷയത്തിലുള്ള അശക്തിയും ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. രണ്ടുതവണ പരീക്ഷയിൽ തോററപ്പോൾ അദ്ദേഹം പഠിപ്പുമതിയാക്കി നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന പരാജയങ്ങൾ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രയോജനകരങ്ങളായിത്തീരാറുണ്ടെന്നുള്ളതിനു വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രം ഒരു നല്ല തെളിവാകുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹം പഠിച്ച് ബി. എ. പാസ്സായിരുന്നുവെന്നുവരികിൽ ഹജൂരിലെങ്ങാനും ഒരു ക്ലാർക്കുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, കൂടിയപക്ഷം ഒരു ഒന്നാംക്ലാസ് മജിസ്ട്രേട്ടായി പെൻഷൻപററി പിരിയേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈശ്വരനിശ്ചയം അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല.

സാഹിത്യാഭിരുചി

വറുഗീസ്മാപ്പിള തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു വീട്ടിൽവന്നു താമസമായി. പിതാവിനെപ്പോലെ കൃഷിപ്പണി നടത്തിക്കുന്നതിനുള്ള പരിചയം അദ്ദേഹത്തിനില്ല. ഉദ്യോഗത്തിനു വേണ്ടിടത്തോളം പരീക്ഷായോഗ്യതയുമില്ല. സ്വസ്ഥമായി അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരിക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിനൊട്ടില്ലതാനും. ഹൃദയത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ മങ്ങിമയങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന സാഹിത്യാഭിരുചിക്ക് പതുക്കെ തലയുയർത്താൻ ഇതു

പററിയ ഒരവസരമായിത്തീർന്നു. ഹൈസ്ക്കൂളിലും കോളേജിലും പഠിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളായിരുന്നതു്, ഹൈന്ദവകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളും സംസ്കൃതപദബഹുലങ്ങളുമായ കൃതികളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഭാഷയിലെന്നപോലെ പുരാണകഥകളിലും ചരിത്രനായകനു് ഒരുവിധം നല്ല പരിചയം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനു് കാലാന്തരത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുകയുംചെയ്തു. സാഹിത്യാഭിരുചിയെ തട്ടിയുണർത്താൻ പ്രത്യേകം ഇതു പ്രയോജകീഭവിച്ചു. വിലപട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പ്യാരുടെ അടുക്കൽ അല്പകാലത്തേയ്ക്കുണ്ടായ സംസ്കൃതാഭ്യസനം പ്രത്യേകിച്ചും ഇതിനു സഹായകമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൊതുവേ ഹൈന്ദവപുരാണകഥകളോടു് അത്ര വലിയപ്രതിപത്തി ഇന്നും പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ലല്ലോ. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതാണെങ്കിൽ പത്തെഴുപത്തഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുള്ള കഥയെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നുംപറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളായതുകൊണ്ടു് അവ പഠിക്കുന്നതു സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുമെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ മതപരമായ ശാസന അതിനുപുറമേയും വലിയ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നിന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനേ, മലയാളഭാഷയിലുള്ള നല്ല കൃതികളും മലയാളഭാഷാജ്ഞാനത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കൃതകൃതികളും ഒരുപോലെ പുറന്തള്ളിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ആ സമുദായക്കാർ പൊതുവേ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ വളരെ പിന്നോക്കംനില്ക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. അപൂർവ്വം വല്ലവരും ഭാഷാവിഷയകമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ

സംസ്കൃതത്തിൽ സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവരായിരുന്നു. ഇന്നു സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെതന്നെ മലയാളഭാഷ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതക്കവിധം ഭാഷയിൽ പലതരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ശേഷം നീക്കിവെച്ചാലും, വായിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ പിന്നെയും ധാരാളം കാണും. അന്നത്തെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഖ്യതന്നെ വളരെ കുറവ്; ഉള്ളവയിൽ ഒട്ടുമുക്കാലും ഹൈന്ദവകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുകാലത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികളധികംപേരും സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ താരതമ്യേന അല്പം പിന്നോക്കമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ സാമുദായികനിബന്ധനകളാണ് അതിനുത്തരവാദികൾ. ഇന്ന് ക്രിസ്ത്യാനിസമുദായത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരായി പേരുകേട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഈവക നിബന്ധനകളെ വകവെയ്ക്കാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി ഭാഷയും സാഹിത്യവും പഠിച്ചവരാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. വറുഗീസ് മാപ്പിളയുടെ ഭാവിജീവിതത്തെ വിജയശ്രീലാളിതമാക്കിത്തീർത്തതും ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെയായിരുന്നു. ചരിത്രനായകന്റെ ഉത്തമസുഹൃത്തായിരുന്ന മൂലൂർ എസ്സ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"ഹൈന്ദവകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളായ കിളിപ്പാട്ടുകളും തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ച്" ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ സാഹിത്യസൗഹിത്യം അനുഭവിച്ച സഹൃദയാഗ്രേസരനായിരുന്ന വറുഗീസ്സ്മാപ്പിള അവർകൾ. അനുഗൃഹീതകവിയായ തുഞ്ചത്തു ഗുരുനാഥന്റെ ശ്രുതിസുഖദങ്ങളായ പാട്ടുകളും സരസസരസനായ

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളും, രവിവർമ്മൻതമ്പി, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ കലാവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ ആട്ടക്കഥകളും കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്യുയെന്നു സാഹസകൃത്യത്തിൽ നിന്നു രസികനായ വറുഗീസ്സ് മാപ്പിള അവർകളെ നിരോധിക്കുന്നതിനു മതഭ്രാന്തിക്കു തെല്ലും പശ്ചാത്തലയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാന്തരം ആട്ടക്കഥയുണ്ടാക്കിയതു്."

വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥനായിരുന്ന കാലത്തുണ്ടാക്കിയ "ദർപ്പവിച്ഛേദം" ആട്ടക്കഥയെപ്പററിയാണു് മൂലൂർ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാലിയിൽ നാരായണപ്പണിക്കർ മുതലായവരുൾപ്പെട്ട തിരുവല്ലായിലെ കഥകളിയോഗക്കാർ ദർപ്പവിച്ഛേദം കഥ "തോന്നിക്കുക"യും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാസസ്ഥലത്തുവെച്ചു് ഒരിക്കൽ അഭിനയിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി മൂലൂർ പറയുന്നുണ്ടു്. "ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക യാക്കോബായ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായ വറുഗീസ്സ് മാപ്പിള, തികച്ചും ഹൈന്ദവരീതിയിലുള്ള ഒരു ദൃശ്യകാവ്യം എഴുതി, ദേവന്റേയും അസുരന്റേയും മററും വേഷംകെട്ടിച്ചു് ചെണ്ട-മദ്ദളവാദ്യാദികൾ കലർത്തി ഒരു അരങ്ങേററം നടത്തുന്നതിനു് അക്കാലസ്ഥിതിക്കു് അനുവദിക്കണമെന്നുവരികിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് എത്രത്തോളം വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയും വിശാലഹൃദയത്വവും മനസ്സംസ്കാരവും തികഞ്ഞ ഒരു ഉൽപതിഷ്ണുവായിരുന്നു എന്നു് ഏകദേശം ഒന്നു് അനുമാനിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്." *

---

* കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ബി. ഏ.

കേരളമിത്രം

കോവൂർ കുടുംബാംഗവും വറുഗീസ്സ് മാപ്പിളയുടെ സതീർത്ഥ്യനുമായിരുന്ന കൊച്ചുവർക്കി എന്ന ഒരാൾക്ക് അന്നു കൊച്ചി പോസ്റ്റാഫീസിൽ എന്തോ ജോലിയുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഒരു വ്യാപാരിയായിരുന്ന ദേവജി ഭീമജി എന്ന ഗുജറാത്തിക്ക് മലയാളത്തിൽ ഒരു വർത്തമാനപ്പത്രം തുടങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരമുണ്ടെന്നും അതിനു നല്ല ഒരു പത്രാധിപരെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ കൊച്ചുവർക്കി, വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തുതന്നെ 'കവിതക്കാരൻ' എന്നു പേരുകേട്ടിരുന്ന വറുഗീസ്സമാപ്പിള അതിനുപററിയ ആളാണെന്നു കരുതി വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് വറുഗീസ് മാപ്പിള പത്രാധിപത്യം സ്വീകരിച്ചു കൊച്ചിക്കു പോകാനിടയായതു്. **1881** ജനുവരി **1**-ാംനു മുതൽ "കേരളമിത്രം" എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രതിവാരപത്രം ചരിത്രനായകൻെറ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

അന്നു് ഒരു പത്രം നടത്തുക എന്നതു് അത്ര സുകരമായ ഒരു കൃത്യമായിരുന്നില്ല. ലേഖകന്മാരെ കിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസം; പേരിനു വല്ലവരേയും കിട്ടിയാൽ തന്നെ അവർ എഴുതി അയയ്ക്കുന്ന 'സാധനം' അലകും പിടിയും മാററി ശരിപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ പത്രത്തിൽ ചേർക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. പത്രം വായിക്കുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കം. അക്ഷരജ്ഞർ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പത്രപ്രവർത്തനവിഷയത്തിൽ ധാരാളം പഴക്കവും തഴക്കവുമുണ്ടായിരുന്ന സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ ബി എ. അന്നത്തെ സ്ഥി

തിയെപ്പററി "വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം" എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ഈ വിധം എഴുതിക്കാണുന്നു:—

"എന്റെ കേരളപത്രിക എന്ന പത്രം മലയാളജില്ലയിൽ ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ പത്രമാണു്. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും അതിന്നു മുൻപു് ഒന്നോ രണ്ടോ മലയാളപത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെ മലയാളജില്ലക്കാർ എത്രയോ ചുരുക്കമേ വരുത്തി വായിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് ആ കാലത്തു പത്രവായനയിലുള്ള അഭിരുചി എത്രയോ ചുരുക്കം ആളുകൾക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷു് പഠിച്ചവർക്കു് ഇംഗ്ലീഷു് പത്രങ്ങൾ വായിച്ചു ശീലമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരിൽ ചിലർക്കു പത്രംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കെന്നുവേണ്ട, സംസ്കൃതത്തിലും നാട്ടുഭാഷയിലും ഒരു വിധം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നവർക്കുകൂടി വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരം എന്താണെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പത്രിക ആരംഭിച്ച ആദ്യകാലത്തു് എനിക്കും എന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാർക്കും ഉണ്ടായ ബുദ്ധിമുട്ടു് അല്പമൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. മാന്യന്മാരായ ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടു കുറെ വരിക്കാരുണ്ടായി. നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽനിന്നു വർത്തമാനങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതുവാൻതക്ക ആളുകളെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണു് അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷു് പരിചയിച്ചവരിൽ ചിലർക്കു നാട്ടുഭാഷയിലുള്ള പത്രങ്ങൾ വായിക്കുന്നതും അവകളിലേക്കു വല്ലതും എഴുതുന്നതും തങ്ങളുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു കുറവാണെന്നുള്ള വിചാരംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ നാട്ടുഭാഷയിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതുവാൻ ശീലമില്ലാത്തവരും ആയിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു് പഠിക്കാത്തവരും നാട്ടുഭാഷയിലോ സംസ്കൃതത്തിലോ സാമാന്യം അറിവുള്ളവരുമായ ആളുകൾ—കോടതികളിൽ ശീലിച്ചവരും ആധാരമെഴുത്തുകാരുമൊഴികെ—കവിത

കരം, എന്നുവെച്ചാൽ പദ്യരൂപമായ കവിതകരം, മാത്രം ശീലിച്ചവരായിരുന്നതിനാൽ ഗദ്യമെഴുതാൻ ഒട്ടുംതന്നെ ശീലമുള്ളവരായിരുന്നില്ല. കോടതിക്കാരുടെ വാചകരീതി പത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു വളരെ പററിയതുമായിരുന്നില്ല. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ആദ്യകാലത്തു ലേഖകദൌർലഭ്യംകൊണ്ടും ലേഖനദൌർലഭ്യംകൊണ്ടും ഞാൻ സാമാന്യം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ചിലപ്പോരം നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽനിന്നു വന്നിരുന്ന വർത്തമാനക്കത്തുകളേയും ലേഖനങ്ങളേയും സാധാരണ മലയാളത്തിലാക്കേണ്ടതിന്നു മാററി എഴുതേണ്ടിയും വന്നിട്ടുണ്ടു്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ശ്ലോകരൂപത്തിലുള്ള വർത്തമാനക്കത്തുകളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നില്ല."

മലയാളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനരീതി ഇത്രമാത്രം വികലമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് വറുഗീസ് മാപ്പിള "കേരളമിത്രം" നടത്തിത്തുടങ്ങിയതു് എന്നോർക്കുമ്പോരം ആ മഹാന്റെ ആത്മവിശ്വാസത്തിലും സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യത്തിലും ആർക്കാണു് വിസ്മയം ജനിക്കാത്തതു്? പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിച്ചു യഥാർത്ഥമായ വർത്തമാനങ്ങരം ശേഖരിച്ചു്, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രീതിയോ അപ്രീതിയോ വകവെക്കാതെ അന്നു് അദ്ദേഹം ആ പത്രം നടത്തിയിരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഇന്നും പലരും പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നുണ്ടു്. അന്നു് "ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിലെ പ്രമാണിയുടേയോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റേയോ അഭിപ്രായത്തിന്നനുസരിച്ചായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായവും നിന്നിരുന്നതു്. പ്രമാണികളുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങരംക്കു വിപരീതമായ അഭിപ്രായം ആലോചിച്ചുണ്ടാക്കുവാനുള്ള സ്വതന്ത്ര ചിന്താശീലം അധികമാളുകരംക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ചുരുക്കം ചിലർക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ അതു വെളിയിൽ പറയുവാൻ അവർക്കു ധൈര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല." കാലസ്ഥിതി ഇത്തര

ത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരണമായ അഭിപ്രായപ്രകടനം നിമിത്തം വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ചിലരുടെ അപ്രീതിക്കു് പാത്രീഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതേസമയത്തു് അനവധി ആളുകളുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹം പാത്രമായിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

രാജ്യകാര്യങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നതിലാണു് കേരളമിത്രം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിച്ചിരുന്നതു്. വാർത്തകൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കൂടക്കൂടെ എറണാകുളത്തേയ്ക്കു പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ യാത്രകൾ അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം പരിചയക്കാരെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഭാഷയിൽ ഒരുവിധം പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായി ആരെയെങ്കിലും കണ്ടുമുട്ടിയാൽ "കേരളമിത്ര"ത്തിലേയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും എഴുതിഅയയ്ക്കാൻ പത്രാധിപർ അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കയായി. ഇങ്ങനെ വറുഗീസ്സ്മാപ്പിളയുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു് മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ അന്നു ലേഖനമെഴുതിത്തുടങ്ങിയ പലരും ഒടുവിൽ ഒന്നാന്തരം എഴുത്തുകാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. പിന്നീടു് 'മലയാളമനോരമ' നടത്തിത്തുടങ്ങിയകാലത്തും കൊച്ചിരാജ്യഭരണസംബന്ധമായ പല രഹസ്യങ്ങളും ചരിത്രനായകനെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് ഈ "എറണാകുളം ലേഖകന്മാ"രായിരുന്നു.

തെറ്റുകൾ തിരുത്തിക്കാണണമെന്നുള്ള സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളെ വിമർശിച്ചിരുന്നതു്. ദ്വേഷബുദ്ധിയോടുകൂടി കർക്കശസ്വരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന നിരൂപണം അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് ഉതകുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും വിപരീതഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കിയേയ്ക്കുമെന്നു

അദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ രാജ്യകാര്യങ്ങളേയോ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രവൃത്തികളേയോ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും ലേഖനമയച്ചുകൊടുത്താൽ, ആപാദചൂഡം പരിശോധിച്ചു് വേണ്ട ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയതിന്നുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം അതു് അച്ചുനിരത്തുകാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കയച്ചിരുന്നുള്ളു. "ലേഖകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പത്രാധിപർ ഉത്തരവാദിയല്ല" എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിൻെറ തണലിൽനിന്നുകൊണ്ടു് മററുള്ളവരേ മര്യാദവിട്ടു ശകാരിക്കുന്നതു് ആ പത്രാധിപർക്കു് ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പൊതുജനങ്ങളും കേരളമിത്രത്തെ ഒരുപോലെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

ഭാഷാവിഷയകമായ ലേഖനങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന വിഷയത്തിലും കേരളമിത്രം പ്രത്യേകശ്രദ്ധ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മുതലായ പലരുടേയും കവിതകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ആ പത്രത്തിൽ കാണാമായിരുന്നു. പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളും ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ല. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പേർ ഒന്നാമതായി കേട്ടതു് 'കേരളമിത്രം പത്രാധിപർ' എന്ന നിലയ്ക്കാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശാകുന്തളം പരിഭാഷയുടെ ഒന്നാംപതിപ്പു് അതിന്നു് അല്പംമുമ്പു പുറത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പുസ്തകത്തെ സമഗ്രമായിവിമർശിച്ചുകൊണ്ടും അതിലെ സംസ്കൃതപദബാഹുല്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടും ദീർഘമായ ഒരു നിരൂപണം ഒരിക്കൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കേരളമിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതുവഴിക്കാണു് കേരളവർമ്മ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പററി അന്വേഷിക്കാനിടയായതു്. പത്രാധിപരും കേരളകാളിദാസനും തമ്മിലുണ്ടായ ഈ വേഴ്ച,

മനോരമയിൽക്കൂടി പടർന്നുവളർന്നു് എന്തെല്ലാം സൽഫലങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്യുവെന്നു് നമുക്കു പിന്നീടു മനസ്സിലാകും.

ഏകദേശം ഒരുകൊല്ലത്തോളം മാത്രമേ, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കേരളമിത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്നുള്ളു. തിരുവല്ലായിൽനിന്നു് വേമ്പനാട്ടുകായലിൽക്കൂടി കുടക്കൂടെ കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു വള്ളത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടി വന്ന യാത്ര അപകടംനിറഞ്ഞതായിരുന്നു തിരുവല്ലായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട "വറീച്ചൻ" കൊച്ചിയിലെത്തിയ വിവരത്തിനു് എഴുത്തുകിട്ടുന്നതുവരെ വീട്ടുകാർ—പ്രത്യേകിച്ചു വാത്സല്യനിധിയായ മാതാവു്—വളരെ വിഷമിച്ചാണു് കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രാധിപരുടെ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കാൻ അമ്മ നിർബ്ബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി. പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ കിട്ടിയിരുന്ന മിതമായ പ്രതിഫലം ഭാര്യയേയും മറ്റും കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു മതിയാകാതേയും വന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പല കാരണങ്ങളാൽ കേരളമിത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം ഉപേക്ഷിച്ചു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള് വീണ്ടും വീട്ടിൽവന്നു താമസമായി.

മുതൽപിടിക്കാരനായതു്

ഇങ്ങനെ പറയത്തക്ക ജോലിയൊന്നുമില്ലാതെ ചരിത്രനായകൻ വീട്ടിൽ സ്വസ്ഥമായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കിൽ മുതൽപിടി ഉദ്യോഗം ഒഴിവുവന്നു. മകൻ ആ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണാൻ പിതാവായ ഈപ്പൻ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ അഭിരുചിക്കു പറ്റാത്ത ആ പണമെണ്ണുന്ന ജോലി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു തീരെ

ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, പിതാവിന്റെ നിർബ്ബന്ധംനിമിത്തം ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതു സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കാവ്യരചന, ഗ്രന്ഥപാരായണം മുതലായ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ഉദ്യോഗകാലത്തും അദ്ദേഹം വിമുക്തനായിരുന്നില്ല. തീരെ നീരസമായി തോന്നിയ മുതൽപിടിജോലിയിൽ ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്ന വിരക്തിയെ അല്പമൊന്നു ശമിപ്പിക്കുന്ന ഒരുപായംകൂടിയായിരുന്നു ഈ സാഹിത്യപരിശ്രമം.

ചെങ്ങന്നൂർചെന്നു രണ്ടായിരമതിലധികം രൂപയും ജാമ്യമേകി-
ട്ടങ്ങുന്നന്മാരരങ്ങത്തനിശമൊരു കരിക്കച്ചയും സഞ്ചിതോറം
എങ്ങുന്നോവന്ന നാനാവകയിലൊരുപണം ചെപ്പടിക്കോപ്പുകാട്ടി
ത്തങ്ങുന്നൂ മാസമേതാകിലുമൊരു പതിനഞ്ചെത്ര നാണംകെട്ടത്തി.

എന്നും മററും അക്കാലത്ത് ചില സ്നേഹിതന്മാർക്കെഴുതിഅയച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ആ "സർക്കാർ ജോലി" അദ്ദേഹത്തിന് അത്ര പത്ഥ്യമായിട്ടല്ല തോന്നിയിരുന്നതെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിനു പുറമേ, സാമുദായികങ്ങളായ ചില ശ്രമങ്ങളിലും അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ, പുത്തൻകാവ് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയുവാക്കളെ ഒരുമിച്ചുചേർത്ത് "സദാചാരസഹോദരസംഘം" എന്ന പേരിൽ ഒരു സമിതി ഏർപ്പെടുത്തി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയത് അക്കാലത്താണ്. ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുതകുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്ക എന്നുള്ളതായിരുന്നു സമിതിയുടെ പ്രധാന പരിപാടികളിൽ ഒന്ന്. അധികം താമസിയാതെ സംഘത്തിന്റെ വകയായി ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടമുണ്ടാകയും ആ കെട്ടിടത്തിൽ

ചെറിയതോതിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്ക്കൂൾ ആരംഭിക്കയുംചെയ്തു. അതാണ് പില്ക്കാലത്തു് ചെങ്ങന്നൂർ സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്ക്കൂളായി പരിണമിച്ചതു്. സമാചാരസഹോദരസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തംപേരോടുകൂടി 'മാപ്പിള' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുംകൂടി ചേർക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നുമുതല്ക്കാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ 'മാപ്പിള' എന്ന പേരുപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സാധാരണമായിത്തീർന്നതു്.

ഹൈസ്ക്കൂൾ മുൻഷി

തന്റെ മനസ്സിനിണങ്ങാത്ത മുതൽപിടിജോലിയിൽ ചരിത്രനായകൻ അധികംകാലം ഇരുന്നില്ല. കോട്ടയം സി എം. എസ്സ്. ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അസിസ്റ്റന്റ് മലയാളം മുൻഷിപ്പണി ഒഴിവുവരികയും അധികൃതന്മാർ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ സേവനം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സർക്കാർ ജോലി രാജിവെച്ച് അദ്ദേഹം കോട്ടയത്തേയ്ക്കുപോയി. സ്വന്തമായി ഒരു പത്രം തുടങ്ങണമെന്ന ഒരു വിചാരം കൊച്ചിയിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചിരുന്നു. കോട്ടയത്തെ താമസം ആ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കുതകിയേയ്ക്കുമെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടുംകൂടിയാണ് വറുഗീസ്മാപ്പിള മുൻഷിപ്പണി സ്വീകരിച്ചതു്. 15 രൂപ മാത്രമായിരുന്നു ശമ്പളം. സി. എൻ. ഐ. യിലെ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന തോംസൺ എന്ന ധോരയെ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുമണിക്കൂർ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നവകയ്ക്കു പത്തുരൂപ പുറമേയും കിട്ടിയിരുന്നു.

വറുഗീസ്മാപ്പിള പേരിനുവേണ്ടി മുൻഷിപ്പണി നോക്കിയിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം മുഴുവൻ പത്രപ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു.

കോട്ടയത്തെ താമസം ഇതിനനുകൂലമായിത്തീർന്നു. പത്രം തുടങ്ങുന്നതിനു പലരും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ചിലർ വരിക്കാരെ ഉണ്ടാക്കാമെന്നേററു. ലേഖകന്മാരെ സമ്പാദിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു വേറേ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സ്വന്തമായി ഒരു പ്രസ്സുണ്ടാകുന്നപക്ഷം സാമ്പത്തികമായ ക്ലേശങ്ങൾക്കു വളരെ കുറവുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, പ്രസ്സ് സ്ഥാപിക്കുവാനാണ് ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നു ഏതാനും സ്നേഹിതന്മാർ ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം യഥാശക്തി ധനസഹായം ചെയ്യാമെന്നു മററുചിലർ വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ഈവിധം തന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു പററിയ പരിതഃസ്ഥിതി ഒത്തുകിട്ടി എന്നുള്ളതാണ് മുൻഷിപ്പണി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായ വലിയ ലാഭം.

മനോരമക്കമ്പിനി

പതിനായിരംരൂപ മൂലധനത്തിൽ ഒരു കമ്പിനി സ്ഥാപിച്ചാൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ ഓഹരിവിറ്റുതീർക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുകണ്ടതിനാൽ ആ വഴിക്കു ശ്രമിക്കാനാണ് ചരിത്രനായകൻ അവസാനമായി തീരുമാനിച്ചതു്. ഇതിനെപ്പററി തന്റെ സഹോദരന്മാരുമായി ആലോചിച്ചതിൽ അവരെല്ലാം പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചു. പിതാവിന്റെ അനുമതികിട്ടുന്നതിനായിരുന്നു പ്രയാസം. ഈപ്പച്ചൻ അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കു തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ സാമാന്യം ധനികനാണെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും പതിനായിരം രൂപ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചേക്കുമെന്നു പുത്രന്മാർക്കു തോന്നിയിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന്റെ സ്നേഹിതനായിരുന്ന ഒരു ജോൺവക്കീലിനേയും സഹോദരീഭർത്താവായ കുന്നുകുഴിയിൽ കരുവിള

എഞ്ചിനീയരേയും കൂട്ടുപിടിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടാണ് ഈ വർത്തമാനം പിതാവിനോടു പറയിച്ചതു്. 'വറീച്ചൻ' എന്നെന്നും പതിനഞ്ചുരൂപയ്ക്കു ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു പോരായ്മയാണെന്നും ഭാവിയിൽ ഉൽക്കർഷത്തിനു വഴിയുള്ള എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ അയാളെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നും മററുമുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടി ആരംഭിച്ച ഈ സംഭാഷണം ആയിട പുനലൂർ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പേപ്പർ മില്ലിനെ സ്പർശിച്ച്, അതുപോലെ ഒരു "ചെറിയ കമ്പിനി" സ്ഥാപിക്കുന്ന വിഷയത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു.

"പുനലൂർ പേപ്പർമിൽകമ്പിനി"യെപ്പററി ഈപ്പച്ചനു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ക്യാമറോൺ എന്ന ധ്വര തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി കടലാസ്സുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്ഥാപിച്ച ഒരു കമ്പനിയായിരുന്നു അതു്. ദിവാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഈപ്പച്ചൻ 500 ക. കൊടുത്തു് ആ കമ്പിനിയിൽ ഒരോഹരി എടുക്കയും രണ്ടു സഹോദരന്മാരെക്കൊണ്ടു് ഓരോ ഓഹരി എടുപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ കമ്പിനി ജോലിചെയ്യാതെ ഒടുവിൽ നാമാവശേഷമായിപ്പോയി എങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂറിന് അതു വലിയ ഒരുപകാരംചെയ്തു. ഈ നാട്ടിൽ ആദ്യമായി കമ്പിനി ആക്ട് നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതു പ്രസ്തുത പേപ്പർമില്ലാണ്. ക്യാമറോൺധ്വര ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിലെ കമ്പിനിനിയമം നിസ്സാരമായ ചില ഭേദഗതികളോടുകൂടി പകർത്തി ഒരു തിരുവെഴുത്തുമൂലം തിരുവിതാംകൂറിൽ നടപ്പിൽവരുത്തിച്ചിരുന്നു. കമ്പിനിയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർന്നവർക്കെല്ലാം കൂട്ടുനിബന്ധനകളുടേയും കൂട്ടുയാദാസ്തിന്റേയും ഓരോ കോപ്പി അയച്ചുകൂ

ട്ടത്തിൽ ഈറപ്പച്ചനും അതു കിട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ കൂട്ടുകമ്പിനികളെപ്പററി സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാലും ജാമാതാവിൻേറയും സ്നേഹിതൻേറയും നിർബ്ബന്ധം മൂലവും, പുത്രനു മനസാ മംഗളംനേർന്നുകൊണ്ടു്, ഈറപ്പച്ചൻ കമ്പിനിയെപ്പററിയുള്ള ആലോചനയ്ക്കു് സമ്മതം മൂളി.

പുനലൂർ കമ്പിനിയുടെ നിയമാവലി മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു് ഓഹരിയുടെ സംഖ്യ, കമ്പിനിയുടെ പേരു്, ഡയറക്ടർമാരുടെ വിവരം മുതലായവ മാത്രം ആവശ്യാനുസരണം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി "മലയാളമനോരമക്കമ്പിനി" രജിസ്റ്റർചെയ്യിക്കയാണു് വറുഗീസ്മാപ്പിള ചെയ്തതു്. പതിനായിരം രൂപയായിരുന്നു മൂലധനം. ചരിത്രനായകൻെറ ഗുണകാംക്ഷികളായിരുന്ന പലരും ഓഹരികളെടുത്തു. "കണ്ടത്തിൽ കുടുംബൈശ്വര്യാഗമം വകയ്ക്കു്" പിതാവുതന്നെ ആറോഹരി എടുത്തു് പുത്രനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. മാർ ദിവന്യാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ മുതലായവരൊക്കെ ഓഹരിയെടുത്തു ചരിത്രനായകനെ സഹായിച്ചകൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണു്. 1064 കുംഭത്തിൽ കമ്പിനി റജിസ്റ്റാക്കപ്പെട്ടു.

പലരുംകൂടിച്ചേർന്നു് ചെറിയ സംഖ്യകൾമുടക്കി വലിയ തുക പിരിച്ചെടുത്തു വ്യവസായാദികൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നു നാട്ടുകാർക്കു പരിചിതമായിരുന്നില്ല. നാട്ടുകാർ തുടങ്ങിയ ഒന്നാമത്തെ കമ്പനിയായിരുന്നിട്ടും ഓഹരികൾ വിററു ചിതിയുന്നതിനു് അധികം പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല. "ആദ്യത്തെ നാട്ടുകമ്പിനിയായിരുന്നിട്ടും ഓഹരി ഒട്ടുമുക്കാലും എളുപ്പത്തിൽ വിററുതീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി 14 ഓഹരി

മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളൂ" എന്ന് 66-ലെ മനോരമയിലും "മനോരമക്കമ്പിനിവക ഓഹരികളെല്ലാം വിററുതീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും പലരും ഓഹരിക്കുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, വാങ്ങിയ ഓഹരി വില്ക്കാൻ മനസ്സുള്ളവർ വിവരം ആപ്പീസ്സിൽ അറിയിക്കണമെന്നപേക്ഷ" എന്ന 67-ലെ മനോരമയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്ന് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു കമ്പിനിയുടെ കാര്യത്തിൽ അത്രവലരെയൊന്നും ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. 66 തുലാത്തിൽ "മലയാളമനോരമക്കമ്പിനി" എന്ന പേരിൽ മനോരമയിലെഴുതിക്കാണുന്ന മുഖപ്രസംഗത്തിൽനിന്ന് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

"തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രജാക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൂട്ടുകച്ചവടയോഗം റഗുലേഷൻ ഈ സംസ്ഥാനത്തു നടപ്പിലാക്കിയ ദിവാൻ രാമരായരവർകളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഫലമായി പുറപ്പെട്ടതു പുനലൂർ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ കടലാസ്സ യന്ത്രക്കമ്പിനിയും രണ്ടാമത്തേതു മലയാളമനോരമക്കമ്പിനിയുമാകുന്നു. കടലാസ്സുകമ്പിനി, കമ്പിനി ഏർപ്പാടുകളിൽ ധാരാളം പരിചയവും ഉത്സാഹവുമുള്ള വെള്ളക്കാരായ ചില കച്ചവടക്കാരുണ്ടാക്കിയതും സംഗതിയുടെ ഗൗരവംകൊണ്ടും മററും ഇതുവരെ വേല നടപ്പായിട്ടില്ലാത്തതുമാണ്. നമ്മുടെ കമ്പിനിക്കു നാട്ടുകാർ സ്വയമായി ഏർപ്പെടുത്തിയതിൽ ഒന്നാമത്തേതാണെന്നുള്ള ഒരു യോഗ്യതയോടുകൂടി, നമ്മുടെ ഓഹരിക്കാരുടേയും യോഗ്യന്മാരായ മററു ചില ആളുകളുടേയും പ്രബലമായ സഹായത്താൽ, രണ്ടാമതു റജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും ഒന്നാമതു വേലനടപ്പായിത്തുടങ്ങിയതാ

ണെന്നുകൂടി ഒരു വിശേഷത സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കു സാമാന്യത്തിലധികം കൃതാർത്ഥതയ്ക്കവകാശമുണ്ടു്."

മലയാളമനോരമ

കമ്പിനി റജിസ്റ്റ്ചെയ്യുതോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രസ്സ വാങ്ങുന്നതിനും പത്രം തുടങ്ങുന്നതിനും വേണ്ട ആലോചന ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻെറ അഭിപ്രായമാണു് ചരിത്രനായകൻ അക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി ആരാഞ്ഞതു്. കമ്പിനിക്കും പത്രത്തിനും "മലയാളമനോരമ" എന്ന പേരു നിർദ്ദേശിച്ചതുതന്നെ കോയിത്തമ്പുരാനാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പത്രത്തിൻെറ നയത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഭാഷാവിഷയകമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട പരിഷ്കാരത്തെപ്പററിയും മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ കേരളകാളിദാസൻെറ ഉപദേശം വറഗീസ്മാപ്പിള ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. കേരളമിത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടായ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം നല്ല ലേഖകന്മാരെ ഓരോ ദിക്കിൽ മുൻകൂട്ടി ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം അമാന്തിച്ചില്ല. അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു ചെയ്യാവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാനേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിൻെറ പ്രസ്താവനയിൽ വിവരിച്ചനിലയിൽനിന്നു പത്രപ്രവർത്തനരീതി പറയത്തക്കവണ്ണം അന്നും പുരോഗമിച്ചിരുന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു് അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക എന്നതു് ആർക്കും ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണു്. അതിൽ അത്ഭുതാവഹമായോ സ്തുത്യർഹമായോ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. നേരേമറിച്ചു്, സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പരിതഃസ്ഥിതികളെ തനി

ക്കനുകൂലമായവിധം രൂപപ്പെടുത്തുകയെന്നതു് കൂച്ചു്റ സാദ്ധ്യവും പ്രശംസാർഹവുമത്രേ. ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടാം തരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള. അതുകൊണ്ടു് പരിതഃസ്ഥിതികളെ തൽക്കാലനിലയ്ക്കു് സാധിക്കുന്നിടത്തോളം ശരിപ്പെടുത്തുകയും മേലാൽ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതിനു ദൃഢനിശ്ചയം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം പത്രം ആരംഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ചെയ്തു. ഒരു ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ, 1065 മീനം 10-ാംനു, 'മലയാളമനോരമ'യുടെ ഒന്നാംലക്കം പുറത്തുവന്നു. ഇന്നും മനോരമയിൽ നാം കാണുന്ന മുഖമുദ്ര മഹാരാജാവിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതിയോടുകൂടി അന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതാണു്. സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ അന്നു മനോരമയ്ക്കയച്ച മംഗളാശംസാപദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു് ആ മുഖമുദ്രയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതത്രെ:—

യാ സ്വാഭിധാനലിപിമദ്ധ്യഗതാം ബിഭർത്തി
ചേതോഹരാമുഭയതോ ഗജശംഖമുദ്രാം
സാ പത്രികാദ്യ മലയാളമനോരമേയം
ജേജീയതാം ജഗതി സർവ്വഗുണൈരുദാരാ

നടുക്കു "മലയാള മനോരമ" എന്നുള്ള പത്രനാമധേയം ശരിക്കു വരത്തക്കവിധത്തിലുള്ള,

മഹാൻ വഞ്ചീശസുത്രാമാ ഖലകാലനുദാരധീ
കൃപയാലിജ്ജനോദ്യോഗം സുമംഗളമതാക്കണം.

എന്ന രഥബന്ധപദ്യവും * അതിനു മുകളിലും അടിയിലുമായി,

---

* "അനുബന്ധം ഒന്നു്" നോക്കുക.

മലയാളവുമിംഗ്ലീഷും പല വൈചിത്ര്യമോടുടൻ
നലമായച്ചടിച്ചീടും മലയാളമനോരമ

മലയാളത്തിലേറ്റക്കുറം വില താണുള്ള പത്രിക
വിലസീടുന്നു വിഖ്യാതാ മലയാളമനോരമ

എന്ന രണ്ടു പദ്യങ്ങളും ഒന്നാംപേജിൽത്തന്നെ മുഖാലങ്കാരമായണിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ട മലയാളമനോരമയുടെ ഒന്നാംലക്കം കേരളത്തിലെ വൃത്താന്തപത്രചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കയാണുചെയ്തതു്. ആ ലക്കത്തിൽ പത്രാധിപർ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്ന "പ്രസ്താവന" ഇന്നത്തെ വായനക്കാർക്കു രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു:—

"നൂതനമായി പുറപ്പെടുന്ന ഓരോ വർത്തമാനപത്രികയും തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അവതാരത്തിനു സമാധാനം പറയാതിരുന്നുകൂടാത്തവണ്ണം മലയാളത്തിൽ, പ്രത്യേകം തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു്, ഈവക അത്ര പെരുപ്പമായിപ്പോയി എന്നു് ആരും വിചാരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്കു് എന്തോ വേറെ ഉദ്ദേശമുണ്ടെന്നു് ഒരുത്തരും ശങ്കിക്കേണ്ട. വല്ലതും ഒരു തിരപിടിച്ചു് ഒന്നു ഭാവിക്കാതെ പെട്ടെന്നു് അരങ്ങത്തു ചാടിവീഴുവാനുള്ള ശങ്ക പോക്കുന്നതിനായി കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടി എന്നേയുള്ളു. ചുരുക്കമായി ചില ചൊല്ലിയാട്ടത്തിനു സംഗതിയില്ലെന്നുമില്ല.

ഒന്നാമതു് തന്നത്താൻ വർണ്ണിക്കയാണല്ലോ വേണ്ടതു്. എന്നാൽ കാലഗതിക്കു തക്കവണ്ണം വിദ്യാഭ്യാസവും, ഇതിൽനിന്നു മനുഷ്യരുടെ ഐഹികകാലക്ഷേപത്തിനു് അധികമധികമായ സൌകര്യത്തെ കൊടുക്കുന്ന ഓരോ പരിഷ്കാരനടപടികളും, പണ്ടേതന്നെ പരിഷ്കൃതമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഈ പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിലും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനുള്ള വിവിധലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഇവിടെ അത്ര പെരുപ്പമായിപ്പോ

യിട്ടില്ലെന്നും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ കേവലം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.

എന്തെന്നാൽ നാളതുവരെ മലയാളം ഒട്ടുക്ക് ആഴ്ചതോറുമുള്ള 3-ം, മാസത്തിൽ മൂന്നുതവണയായുള്ളവ 2-ം, മാസത്തിൽ രണ്ടുതവണയായുള്ളവ 3-ം, മാസംതോറുമുള്ളവ 4-ം കൂടി ആകെ 12 വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി കാണുന്നു.

ഇതിനാൽ മലയാളത്തിൽ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ഒട്ടു ധാരാളമെന്നു ചിലർക്കു തോന്നിപ്പോകാമെങ്കിലും, തിരുവിതാംകോട്ട് ഇവററിൽ മാസത്തിൽ രണ്ടുതവണയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന രണ്ടും, മാസംതോറുമുള്ള ഒന്നുംകൂടി ആകെ മൂന്നു പത്രങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നും ഈ മൂന്നും ഓരോ മതാധികാരികളുടെ വകയാണെന്നുമുള്ള വാസ്തവംകൊണ്ടു് കൊച്ചിശ്ശീമയോടുപോലും ഈ വിഷയത്തിൽ തിരുവിതാംകോടിനു സമത്വം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു.

വിശ്വമാതാവായ വിക്ടോറിയാ ചക്രവർത്തിനി തിരുമനസ്സിലെ വിശിഷ്ടരാജ്യഭാരമാകുന്ന കല്പകവൃക്ഷത്തിൽ വിളയുന്ന വിവിധഫലങ്ങളെ അപ്പഴപ്പോൾ തന്റെ പ്രജകളെ അസാധാരണ മാധുര്യത്തോടുകൂടി ആസ്വദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ തന്നെ മൂലമാകുന്ന തിരുനാളിൽ അവതരിച്ചരുളുന്ന നമ്മുടെ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും, അവിടത്തെ ആജ്ഞാവാഹിയായി പ്രജാക്ഷേമൈകതത്പരനായിരിക്കുന്ന ഈ രാമരായരുദിവാൻജിഅവർകളുടേയും കാലത്തു് തങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന രാജ്യാതിർത്തിയിൽ എങ്ങും യഥോചിതമായ ഒരു വർത്തമാനപ്പത്രം ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അല്പമെങ്കിലും ആലോചിക്കുന്നവരിൽ ആർക്കാണു് അല്പമല്ലാത്ത ലജ്ജതോന്നാതിരിക്കുന്നതു്?

പലർക്കും ഇങ്ങിനെ തോന്നിയിരിക്കാമെങ്കിലും, ഇത്രമേൽ ഗൌരവാവഹമായ ഒരു സംഗതിയിൽ പെട്ടെന്നു് എടുത്തുചാടുവാൻ ചേററ ആരുമുണ്ടായില്ലെന്നേയുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ചാട്ടങ്ങളുടെ അവസാനഫലം പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാ

ലും അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കേ എന്തിനു വെറുതേ ഏറെയൊരാളു കളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു എന്നു് ആരും ചോദിക്കും. ഇതിനു നമ്മു ടെ ആയുസ്സുതന്നെ മതിയായ മറുപടിയായിത്തീരുവാൻ അവരും പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ.

എന്നാൽ ഈ പൊതുവർത്തമാനപ്പത്രികയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വി വിധ കൃത്യങ്ങളെ ഒട്ടൊഴിയാതെ നിറവേററിക്കൊണ്ടിരിക്കാമെ ന്നു് ഇപ്പോഴേ ഉടമ്പടിചെയ്യ്വാനും നമുക്കു ധൈര്യംപോരാ; എങ്കി ലും, കഴിയുന്നിടത്തോളം അകൃത്യങ്ങളിൽ അകപ്പെടാതിരിപ്പാൻ കരുതിക്കൊള്ളാമെന്നു് അത്ര വലിയ ഭയംകൂടാതെതന്നെ കരാർ ചെയ്യാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇതിലധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ പറയാനുണ്ടെന്നു വിചാരി ക്കുന്നില്ല. ചിലതെല്ലാംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നാലും, ഈ പ്രസ്താവന യിൽ അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല. അവസരവും ആവശ്യ വുംപോലെ മേലാൽ അപ്പഴപ്പോൾ പറയാവുന്നതുമാണല്ലൊ.

ആകയാൽ, ഈ കേരളരംഗത്തിൽ ചുററിയിരിക്കുന്ന സരസ ന്മാരായ മാന്യസദസ്യന്മാരുടെ മുമ്പിലേയ്ക്കും, മിത്രംമുതൽ പത്രിക വരെയുള്ള നടീനടന്മാരുടെ നടുവിലേയ്ക്കും ഏററവും താനുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്ന ഈ മലയാളമനോരമ തന്റെ നാമധേയത്തെ അർത്ഥവത്താക്കിച്ചെയ്യട്ടെ."

മനോരമയുടെ ഉത്ഭവചരിത്രം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊ ള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് വയസ്കര ആര്യൻ നാരായണൻമൂസ്സ് ആയിട നിർമ്മിച്ച ഒരു ചെറിയ നാടകമാണ് "മല യാളമനോരമാവിജയം." മാണിക്യവാചകർ, രാമണീ യകൻ, വൈരവീരൻ, അച്ചുക്കുടി, പത്രസേനൻ, മനോ രമ മുതലായവരാണ് അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. മാ ണിക്യവാചകർ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയാണത്രെ. 'അ ച്ചുക്കുടി' അച്ചുക്കൂടംതന്നെ. 'മനോരമ'യാണ് നാടക ത്തിലെ നായിക, സാക്ഷാൽ സരസ്വതി 'മനോരമ'

യുടെ വേഷത്തിൽ ഭൂമിയിൽ വന്നവതരിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കഥ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു നാന്ദീപദ്യവും ഭരതവാക്യവും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

കെല്പിൽകാട്ടുനിറഞ്ഞകംപുറമൊരുപോലൊത്തൊരീക്കോട്ടയം
നല്ലോടാശു പരിഷ്കരിപ്പതിനുടൻ കാൽവെച്ചു മുൻകാലമേ
എപ്പോഴും വലുതാം പ്രയത്നമിവിടെച്ചെയ്യുന്ന മിഷ്യോനറി-
സ്സായ്പന്മാർക്കു സലാംകൊടുക്കണമഹോ പൊയ്യല്ലൊരയ്യായിരം.

മനോരമാവിജയവിലോകനോൽകരാ-
യനാരതം കവിവരരും ഭവിക്കണം;
മനോജ്ഞനംപെരുകിന ലോകരിൽ കനി-
ഞ്ഞനുപമം സുഖമരുളേണമീശ്വരൻ.

ഈ ഭരതവാക്യം മലയാളമനോരമ വളരെക്കാലം മുഖാലങ്കാരമായി അണിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലൊ.

ഒന്നാംലക്കംമുതൽക്കുതന്നെ ഭാഷാകവികൾക്കുവേണ്ടി മനോരമയിൽ ഒരു പംക്തി പ്രത്യേകം നീക്കിവെച്ചിരുന്നു. 'കേരളമിത്ര'ത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നുണ്ടായ അനുഭവമാണു് ചരിത്രനായകനെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പേരിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും ഭാഷാവിഷയകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായി അന്നു് ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ, കവികൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവരെക്കൂടി മാററിനിർത്തുന്നപക്ഷം, പത്രപ്രവർത്തനം തീരെ അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുമെന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കരുതിയിരുന്നിരിക്കണം. എങ്ങനെയായാലും, മിക്കവാറും മനോരമയിലെ ഒരു പേജുമുഴുവൻതന്നെ ഭാഷാകവികളുടെ സ്വൈരവിഹാരത്തിനായി പത്രാധിപർ ഒന്നാംലക്കംമുതൽക്കുതന്നെ നീക്കിവെച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ആ പംക്തിയിലേയ്ക്കു

കവികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ഒരു കുറിപ്പും ചേർത്തുകാണുന്നു:—

"ഭാഷാകവിതയ്ക്കു പ്രസിദ്ധന്മാരിൽ ഒരുവനായ തിരുവല്ലാ വില്വട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പ്യാരവർകൾ മനോരമയെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിച്ചുണ്ടാക്കി അയച്ചുതന്ന മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒന്നാംഭാഗത്തു പരസ്യഖണ്ഡത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു രഥബന്ധം ഒഴികെയുള്ള ഒരു രഥബന്ധവും വേറൊരു പദ്യവും മററു ചില വിദ്വാന്മാരുടെ അനുഗ്രഹശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി നാലാംഭാഗത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി തങ്ങളുടെ വാസനാവൈഭവത്തെ സരസമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന കവികൾ അവിഹിതമല്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും പ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ചു് ഉണ്ടാക്കി അയയ്ക്കുന്ന ഒററ ശ്ലോകങ്ങളും സമസ്യകൾ മുതലായവയും അപ്പുഴപ്പോൾ നോക്കി യുക്തംപോലെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി, വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക പംക്തിതന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാവുന്നതാണു്. ഈ ലക്കത്തിൽ നാലാംപേജിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള മൂന്നു സമസ്യകളിലേയ്ക്കു കവികളുടെ ശ്രദ്ധ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു,"

1 വാക്കിൽതോററവരില്ല മൂക്കിനകമേ ചോയോരു-
[മില്ലോർക്കണം.

2 നാഴിക്കകത്തൊരിരുനാഴി കടന്നപോലെ

3 മലയാളമനോരമ

ഇവയാണു് ആദ്യലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന ആ മൂന്നു സമസ്യകൾ. * പിന്നെ കുറെക്കാലത്തേക്കു എല്ലാലക്കങ്ങളിലും സമസ്യകളും പൂരണങ്ങളും പതിവായി ചേർക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തർജ്ജമയ്ക്കുള്ള പദ്യങ്ങളുംകൂടി

* "അനുബന്ധം രണ്ടു്" നോക്കുക.

ചേർത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അതു ഒന്നരാടൻ ആഴ്ചയിലായിത്തീർന്നു. കാലക്രമത്തിൽ കവിതാപംക്തിയിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിയതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് കവികൾ പരസ്പരം കത്തുകളെഴുതിയിരുന്നതുപോലും പദ്യരൂപത്തിലായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ട അനവധി കത്തുകൾ മനോരമയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. പഴയ പാരമ്പര്യം വിട്ടു് നിസ്സാരങ്ങളായ സാധാരണ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പുതിയരീതിയിൽ കവിത എഴുതുന്നതിനു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയതും മനോരമതന്നെയാണു്. 1070-ൽ ഈതരത്തിലുള്ള കവിതാസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായംചോദിച്ചുകൊണ്ടു് കെ. സി. കേശവപിള്ളയ്ക്കയച്ച ഒരു കത്തു കണ്ടുകിട്ടിട്ടുണ്ടു്.

കൊല്ലം

1070 കന്നി 27

"ഞാൻ ഇന്നലെ ഉച്ചയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് പുറപ്പെട്ടു് ഇന്നു രാവിലെ ഇവിടെ എത്തി. നിങ്ങളെ പിന്നെ കാണാൻ ഇടയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടു്. പകലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പരവൂരു് അന്വേഷിക്കുമായിരുന്നു.

വിശേഷിച്ചു് മനോരമയിൽ ഇനി ഒരുവക പുതിയതരം ഭാഷാകവിത തുടങ്ങണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ചിലവിഷയങ്ങളെ പറയാം. തിരുവനന്തപുരം കാഴ്ചബംഗ്ലാവു്, തേവള്ളിക്കൊട്ടാരം, ചാന്നാങ്കരത്തോടു്, അഞ്ചുതെങ്ങുകര, കൊല്ലം തുലാപ്പീസ്, മുതലപ്പൊഴി, കിഴക്കെ കോട്ടവാതിൽ—ഇങ്ങനെ പലതും ആകാം. ഓരോ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് അഞ്ചിൽ കുറയാതേയും പത്തിൽ അധികപ്പെടാതേയും പദ്യങ്ങൾ, ഓരോ കവിയുടെമാത്രം, ഓരോ പത്രത്തിൽ വേണമെന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. വെറും വിവരണമെഴുതുന്നതുപോലെ കണ്ണിൽ കണ്ടതെല്ലാം പറയുകയല്ല വേണ്ടതു്.

അനുഭവവേദ്യമായ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ചില കവികൾ പറഞ്ഞാൽ, 'ഇതു് എനിക്കു തോന്നിയില്ലല്ലോ' എന്നു് ആർക്കും തോന്നും. ഇതിനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ കഴി യുന്നവേഗത്തിൽ അയച്ചുതരണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. വൃത്തം അത്ര വലുതായിരിക്കരുതു്. കഷ്ടിച്ചാൽ പതിന്നാലക്ഷരം. പലവൃത്ത ങ്ങളും കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതു നന്നല്ല. ശേഷം പിന്നാലെ.

എന്നു്, സ്വന്തം വറുഗീസ്സുമാപ്പിള

കെ സി. ഇതിനു മറുപടി അയച്ചുവോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഈ കത്തെഴുതിയതിനുശേഷമുള്ള മൂന്നു നാലുമാസത്തെ മനോരമയിൽ പത്രാധിപർ നിർദ്ദേശി ച്ചതുപോലുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ പ്പറ്റി കെ. സി. യുടെ വകയായി ഒരു കവിതയും കാണാത്തതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം അഗണ്യ മായി കരുതിക്കളഞ്ഞു എന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. പക്ഷേ, പത്രാധിപർ അതുകൊണ്ടു ഭഗ്നാശനായി പിൻ തിരിഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. കെ. സി. ക്കയച്ചതുപോ ലുള്ള ഒരു കത്തു് അദ്ദേഹം നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂതിരി ക്കെഴുതി. അതിൻെറഫലമായിട്ടാണു് "ചാലക്കുടിപ്പുഴ" യെപ്പററി വസന്തതിലകവൃത്തത്തിലുള്ള പത്തു ശ്ലോക ങ്ങൾ താമസിയാതെ "മനോരമ"യിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെ ട്ടതു്.

മനോരമപ്പത്രം അന്നുചെയ്ത പൊതുജനസേവനം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഗവർമ്മെണ്ടിനും ജന ങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരമായ ഒരു നയമാണു് അന്നു പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അം ഗീകരിച്ചതു്. കാര്യങ്ങളെ വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി

വിമർശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽപോലും വ്യക്തികളെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കാൻ പത്രാധിപർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മനോരമയുടെ നിരൂപണത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പററി ഗവർമ്മെണ്ടു വേണ്ടപോലെ അന്വേഷണം നടത്തുകയും കുററക്കാരെ മാത്രം കായോഗ്യമായവിധം ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. മാന്യന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു വേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും മനോരമയിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു പത്രം ഏതോ വ്യക്തിവിദ്വേഷം ഉള്ളിൽവെച്ച് ഉയർന്നനിലയിലുള്ള മാന്യനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖത്തു കരിതേക്കാൻ ശ്രമിച്ച അവസരത്തിൽ, ആ സംഭവത്തിന്റെ ഉള്ളുകള്ളികളെല്ലാം വലിച്ചു പുറത്തിട്ട് മനോരമ ആ പത്രത്തിന്റെ 'ചെമ്പു പുറത്താക്കിയ' കഥ പലർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. അടുത്ത പത്രത്തിൽ "പത്രധർമ്മ"ത്തെ പുരസ്കരിച്ച് ഒരു നീണ്ട മുഖപ്രസംഗമെഴുതി, പത്രങ്ങൾ വ്യക്തിവിദ്വേഷം ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആക്ഷേപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതു് പത്രങ്ങളെപ്പററി പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വെറുപ്പുളവാക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, ആ ദുഷിച്ച സമ്പ്രദായം പത്രലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെത്തന്നെ സാരമായി സ്പർശിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ സ്വന്തം താല്പര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും അത്തരം വഴിപിഴച്ച നടപടിയിൽനിന്നു പത്രക്കാർ പിൻവാങ്ങണമെന്നും, ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

മനോരമയ്ക്കു് ഒരുവയസ്സു പൂർത്തിയായ അവസരത്തിൽ ദിവാൻപേഷ്കാർ രാജാരാമരായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽവെച്ച് മാണിക്കത്തനാർ

ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നത്, അക്കാലത്തു മനോരമയെപ്പററി ജനസാമാന്യത്തിൻെറ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ് എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായകമായിരിക്കും.

"ഈ നാട്ടിൽ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നു പ്രായേണ ജനങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം മനോരമകൊണ്ടു് അശേഷം നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ കാരണം, സംഗതികളുടെ സത്യാസത്യങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം അന്വേഷിച്ച് പത്രത്തിൽ ചേർക്കുന്നതാണ്. മനോരമമുഖാന്തരം സ്വദേശികൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളേയുംപററി പറയുന്നതിനു് അവസരമില്ലായ്കയാൽ, ചിലതുമാത്രം പറയാം.

ഈ പത്രം മനോരമക്കമ്പിനി എന്നു പേരായ ഒരു കമ്പിനി വകയാണ്. യൂറോപ്യന്മാർക്കല്ലാതെ ശരിയായി നടത്തുവാൻപാടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന കമ്പിനി എന്നതു് നാട്ടുകാർക്കും കഴിയുമെന്നുള്ളതിനു മനോരമക്കമ്പിനി ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഈ പത്രംമുഖാന്തരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി സാമാന്യമല്ല. യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിൽ പണം അധികമുള്ള ആളുകൾകൂടി ബെങ്കുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി ഇല്ലാത്തവർക്കു കൊടുത്തു തങ്ങൾക്കും അവർക്കും ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ, മലയാളത്തു നാനാദേശങ്ങളിലായി ഇപ്പോഴുള്ള പല മഹാവിദ്വാന്മാരും അവരവർക്കുള്ള കവിതാവാസന മുതലായവയെ മനോരമയിൽ പ്രയോഗിച്ച് അല്പജ്ഞന്മാർക്കു് ഉപയോഗമാക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നുള്ളതു" പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

പത്രങ്ങൾ ക്രമോൽകർഷമായി നടത്തുന്നതിൽ ആരും സന്തോഷിക്കയേയുള്ളു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുൾപ്പെട്ട പലരുടേയും നടപടിത്തെററുകളേയുംമററുംകുറിച്ചു മനോരമ പലതും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആരും മുഷിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. വാസ്തവാനുസരണമായും മര്യാദയെ അതിക്രമിക്കാതേയും നടത്തുന്ന പത്ര

ങ്ങൾക്ക് ഈ സ്ഥിതി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് ഒട്ടും അതിശയമല്ല. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു പിതാവിൻേറയും പുത്രൻേറയും ഭാൎയ്യയുടേയും രാജാവിൻേറയും സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണു്. മനോരമ ഈ ധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം തൃപ്തികരമായി നിവർത്തിച്ചുവരുന്നതായികാണുന്നതു് ഏറാവും ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു. രാജധർമ്മത്തിൽ മനോരമ നളനെപ്പോലെ മിത്രജിത്തായും അമിത്രജിത്തായും ചാരജ്ഞയായും വിചാരജ്ഞയായും ആണു് കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൻെറയെല്ലാം സൂത്രധാരനായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളെ മലയാളികൾ എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലാണു് മതിയാവുക? "

പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, ഹിന്ദുക്കൾക്കാണു് മനോരമ അന്നു കൂടുതൽ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു് തിരുവിതാംകൂറിൽ എത്ര പത്രങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു പത്രങ്ങളും ഓരോ മതാധികാരികളുടെവകയും മതകാൎയ്യങ്ങളെ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നവയും ആയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഹിന്ദുക്കളിൽ ആരും ആ പത്രങ്ങൾ വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. മതവിഷയകങ്ങളാണെന്നുള്ള കാരണം മാത്രമല്ല, അതിനേക്കാൾ പ്രധാനമായ മറെറാരുകാരണംകൂടി ഈ പത്രബഹിഷ്കരണത്തിനു പ്രേരകമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അതു് അവയിലെ വികൃതമായ ഭാഷയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കേണ്ട ഒരു കടമ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിരിക്കട്ടെ; സാധാരണമായി പത്രത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ നിർദ്ദോഷമാക്കുന്നകാൎയ്യത്തിൽപോലും അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആ പത്രാധിപന്മാരുടെ ഈ വൈകല്യം കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു സഹിച്ചുകൊ

ണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ അതസഹ്യമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, "മലയാളവർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളെപ്പററി ചില സംഗതികൾ" എന്നപേരിൽ നീണ്ട ഒരു മുഖപ്രസംഗമെഴുതി ആ കൂട്ടരെ കണക്കിനു കളിയാക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ ഭാഷാവൈകല്യത്തെപ്പററി പറയുന്ന ഭാഗം ഇതാണ്:–

"കേരളം ഒട്ടുക്ക് അന്യോന്യം അല്പാല്പം ഭേദപ്പെട്ട ആചാരാദികളോടുകൂടിയ ആറോ എട്ടോ ക്രിസ്ത്യാനീസഭകളുണ്ട്. ഈ ആഴ്ചയിൽ പുറപ്പെട്ട "മലങ്കരസഭാതാരക"യോടുകൂടി ഇവയിൽ ആറു സഭകൾക്കും ഓരോതരം പേരുകളോടും ഭാവങ്ങളോടും കൂടിയ ഓരോ പത്രങ്ങളുമുണ്ട്...............ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ കുറെ അധികം പറയാനുള്ളതുകൊണ്ട് ഈവക പത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാരീതിയെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടുവാക്കുപറഞ്ഞ് ഇതവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. ഇതുകളിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന മലയാളവാചകങ്ങൾ സാധാരണ മലയാളഭാഷമാത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാകുന്നവയല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, ഒരുകൂട്ടക്കാർക്കു ബോധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി, ലാററിൻ, ഈ ഭാഷകളിൽക്കൂടി പരിചയം ഉണ്ടായാലും പോര, കോട്ടയത്തും അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലും നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ള ചില ദേശഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും നല്ലവണ്ണം വശമാക്കീട്ടുള്ളവർക്കല്ലാതെ ഇതുകളിൽ ഓരോ എഴുത്തുകാർ പ്രയോഗിക്കുന്ന പൊടിക്കൈകൾ എന്നുവേണ്ട തടിക്കൈകൾപോലും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. ഈവകയിൽ അപ്പഴപ്പോൾ കാണുന്ന ചില പദ്യങ്ങളുടെ താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സാക്ഷാൽ സരസ്വതികൂടി പ്രയാസപ്പെടും . . ."

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കുതന്നെ ആക്ഷേപാർഹമായിത്തോന്നിയ ആവക പത്രങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതി ഉയർന്ന ഹിന്ദുക്കളെ വെറുപ്പിച്ചതിൽ അത്ഭുതത്തിന്നവകാശമില്ല. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ

അവർ അന്ന മിക്കവാറം പത്രപാരായണവിമുഖന്മാരായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. മനോരമയുടെ ആവിർഭാവം അത്തരക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ മാററത്തിന്റെ പ്രധാനമായ കാരണം "കവിതാപംക്തി"യായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവമതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ വകയായിട്ടല്ലാതെ അതുവരെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു പത്രവും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, കോട്ടയത്തെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ തെക്കുംഭാഗക്കാരെന്നും വടക്കുംഭാഗക്കാരെന്നും രണ്ടുവിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നതിൽ, വടക്കുംഭാഗക്കാർക്കു വേറെ പത്രമൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, മനോരമക്കമ്പനി രജിസ്റ്റർചെയ്യിക്കുന്നതിനും മററും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, വടക്കുംഭാഗക്കാരിൽപെട്ട വറുഗീസ്സുമാപ്പിള മനോരമ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതും മതവിഷയകമായ ഒരു പത്രമായിരിക്കുമെന്നാണ് ഹിന്ദുക്കൾ സ്വാഭാവികമായി വിചാരിച്ചുപോയതു്. ആ വിചാരം വെറും തെററിദ്ധാരണയുടെ ഫലമാണെന്ന് താമസിയാതെ അവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ആദ്യമൊക്കെ കവിതാപംക്തിവായിക്കുന്നതിനുള്ള കൌതുകംകൊണ്ടാണ് അവരിൽ പലരും മനോരമ നോക്കിത്തുടങ്ങിയതു്. പതുക്കെപ്പതുക്കെ സ്വദേശവാർത്തയും വിദേശവാർത്തയും വായിച്ചുതുടങ്ങി. ക്രമത്തിൽ പത്രം മുഴുവൻ വായിക്കപതിവായി. ഇങ്ങനെയാണ് കട്ടത്ത യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായിരുന്ന ഉയർന്നജാതി ഹിന്ദുക്കളിൽ പലരും മനോരമയെ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. പത്രം നാലഞ്ചു കൊല്ലം നടന്നുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒരിക്കൽ എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഈവിധം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു:—

"മലയാളമനോരമ ആരംഭിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ ആറാംകൊല്ലമാകുന്നു. ഒരു നല്ലതരം വർത്തമാനപ്പത്രംകൊണ്ടു വരുത്താവുന്ന ഫലങ്ങളെല്ലാം വരുത്തക്കവണ്ണം ഇതിനെ നടത്തിക്കാണണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേററുവാൻ ഭാരവാഹികൾ കഴിയുന്ന ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ ബോധം. ഇടയ്ക്കിടെ വീഴ്ചകളും താഴ്ചകളും പലതും വന്നിരിക്കാം; എങ്കിലും, ആരംഭംമുതൽ മലയാളപത്രങ്ങളിൽ കേരളപത്രിക മുതലായവയേയും ചില ഇംഗ്ലീഷു പത്രങ്ങളേയുമാണ് ഇവിടെ ആദർശമായി കൈക്കൊണ്ടതു്. അതിനെക്കുറിച്ച് ഇതുവരെ പശ്ചാത്താപത്തിനു സംഗതിവന്നിട്ടുമില്ല. ആരംഭംമുതൽ പത്രത്തിൽ കവികൾക്കായി ഒരു പംക്തി നീക്കിവെച്ചതു് മറെറാന്നിൻെറ രീതി കണ്ടിട്ടല്ലെങ്കിലും, ഇതുകൊണ്ടു് ഭാഷാകവിതയ്ക്കു് ഒരു പുനരുജ്ജീവനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാന്മാർ സമ്മതിക്കുകയും, ഈ ദിക്കുകളിലെ ഉൽകൃഷ്ടജാതി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പൊതുവേയുണ്ടായിരുന്ന മ്ലേച്ഛതാവിചാരം അശേഷം നീങ്ങുകയും, "ഭാഷയിൽ ഒന്നുമില്ലെ"ന്നുവെച്ചിരുന്ന ശുദ്ധസംസ്കൃതക്കാരും പച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരും "മലയാളപത്രങ്ങളും നോക്കേണ്ടവയാണെ"ന്നു സമ്മതിക്കമാത്രമല്ല, അതിനായി ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യാൻ ഇത്രയും കാലംകൊണ്ടു് ഈ പത്രം ഇടയാക്കീട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഓർമ്മയിൽ ഭാരവാഹികൾക്കു് അനല്പമായ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. . . . ."

കവിസമാജം

മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ ധാരാളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കവികളെയെല്ലാം ഒരിടത്തുവെച്ചു് ഒന്നിച്ചുകാണാൻ സാധിക്കുന്നതു് ഒരു നല്ല കാര്യമായിരിക്കുമെന്നും, ആ കവികൾതമ്മിൽ കണ്ടുപരിചയപ്പെടുന്നതു പലതുകൊണ്ടും പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നും പത്രാധിപർക്കു തോന്നി. മനോരമ

യുടെ ഗുണകാംക്ഷികളും ഭാഷാഭിമാനികളുമായ ചില സഹൃദയന്മാരോട് ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ പിന്നെ അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. കുമാരമംഗലസ്സ് നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ തൂലികയിൽക്കൂടി ഈ ആശയം ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. "ഭാഷാകവിസമാജം" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 1066 ഇടവം 32-ാംനു-യിലെ മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ ലേഖനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് താഴെ പകർത്തുന്നത്:—

"കേരളത്തിൽ ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ അസംഖ്യം ഭാഷാകവികൾ ഉണ്ടെന്നു മനോരമകൊണ്ടുതന്നെ വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവരുടെവാസസ്ഥലങ്ങളുടേയും പരിചയങ്ങളുടേയും വ്യത്യാസംകൊണ്ടു കവിതകൾതമ്മിൽ ഈഷലിഷൽ സമ്പ്രദായഭേദങ്ങൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈഭേദം ഗദ്യരൂപമായ വാചകങ്ങളിൽ ഇതിലും അധികമാണ്. ദേശഭാഷകൾ എന്നും ഓരോവിധത്തിൽതന്നെ ഇരിക്കുമെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏകരീതിതന്നെ വരേണ്ടതും പരിശ്രമത്താൽ കാലക്രമേണ വരുത്താവുന്നതുമാണല്ലൊ. അതിനാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം കവികൾ ഒരു സമാജമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഓരോ കാലാവധികളിൽ കൂടുന്നപക്ഷം, ഇപ്പോൾ പത്രം വഴിയായി മാത്രം ഇവർ തമ്മിലുള്ള സംസർഗ്ഗം നിമിത്തം അവർക്കും മററു ജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്ന ഗുണാനുഭവം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കുന്നതിനും എല്ലാവർക്കും വളരെ സന്തോഷപ്രദമായും ഭാഷാപരിഷ്ക്കരണത്തിനു കാരണമായും തീരുന്നതിനും ഇടയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു...."

ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ മുതലായ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ അഭി

പ്രായം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടാണു് ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരുന്നതു്. പലരും നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു് യോജിച്ചുകൊണ്ടു മനോരമയിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതി. വറുഗ്ഗീസ്മാപ്പിള മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ കാൎയ്യം സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അതിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രേരണ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രസ്തുത കാൎയ്യത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനായി 1067 ചിങ്ങമാസത്തിൽ മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മനോരമയാപ്പീസ്സിൽ ഒരു യോഗം കൂടി; കവിസമാജം നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. സമാജത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ നിലനില്പിനായി ആയിരംരൂപാ, മൂലധനമെന്ന നിലയിൽ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ (അദ്ധ്യക്ഷൻ), അന്നു് കോട്ടയം റെയിഞ്ചിലെ മലയാളം ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന സി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ (കാൎയ്യദർശി), വറുഗീസ് മാപ്പിള (സഹകാൎയ്യദർശി), ചീരട്ടമൺമൂസ്സ്, നിധിയരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ, കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ മുതലായവരടങ്ങിയ ഒരു പ്രവർത്തകസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും സമാജത്തിന്റെ പ്രഥമയോഗം വൈക്കത്തഷ്ടമി കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നടത്തേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിച്ചതും ഈ യോഗത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു.

പ്രധാന കാൎയ്യദർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് വറുഗീസ് മാപ്പിളയുടെ പേരാണു് ആദ്യം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം അതു സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, സി. കൃഷ്ണപിള്ളയെപ്പോലെ ജനസമ്മതന്മാരായ യോഗ്യന്മാരാണു് ആ സ്ഥാനത്തു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ടതെന്നു ബലമായി വാദിക്കയുംചെയ്തു. പത്രാധിപരുടെ അഭി

പ്രായം ഏകകണ്ഠമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണ് സി. കൃഷ്ണപിള്ള കാര്യദർശിയായതു്. ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ആരെ തിരഞ്ഞെടുത്താലും ജോലി മുഴുവൻ ചെയ്യേണ്ടതു താൻതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സി. കൃഷ്ണപിള്ളയെ സിക്രട്ടറിയായി തിരഞ്ഞെടുത്താൽ, അതുവഴി, അദ്ധ്യാപകലോകത്തിൻേറയും ഹൈന്ദവസമുദായത്തിൻേറയും ആനുകൂല്യം കൂടുതലായി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അതു് ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് അത്യന്തം പ്രയോജകീഭവിക്കുമല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടാണു് നയശാലിയായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള സഹകാര്യദർശിസ്ഥാനംമാത്രം തനിക്കുമതി എന്നു് വാദിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഈ അനുമാനം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതല്ലായിരുന്നു എന്നു് പിന്നീടുള്ള അനുഭവം തെളിയിക്കുകയുംചെയ്തു.

മൂലധനത്തിനുവേണ്ട പിരിവു് ആലോചനായോഗത്തിൽവെച്ചുതന്നെ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടു കാര്യദർശിമാരുടെ നിരന്തരപരിശ്രമം അതിനെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു് പ്രസ്തുത ഫണ്ടിലേയ്ക്കു നൂറുരൂപ സംഭാവന ചെയ്തു; അശ്വതിതിരുനാൾ തമ്പുരാൻ ബി. ഏ. 20കയും. ഒടുവിൽ കവിസമാജം ഭാഷാപോഷിണിസഭയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈവക സംഭാവനകളെല്ലാം ഭാ: പോ: സഭയിലേയ്ക്കു ചേർക്കുകയാണുണ്ടായതു്. 1067 കുംഭംവരെ 573 ക. 8 ണ. ഈ ഫണ്ടിലേയ്ക്കു് ആകെ പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയതായി കാണുന്നു.

കവിസമാജംവകയായി ദ്രുതകവിതാപരീക്ഷയും മററും നടത്തണമെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായം ആലോചനയ്ക്കു വന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻെറ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനു

മതിയോടുകൂടി വറുഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയാണു് ഇതവതരിപ്പിച്ചതു്; പക്ഷേ, ചിലൎക്കു് ഈ പുറപ്പാടു് അത്ര പിടിച്ചില്ല. വയസ്കര മൂസ്സ് അതിനെ എതിൎത്തു. ദ്രുതകവനത്തിൽ ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് ഭാഷയ്ക്കു ദോഷകരമാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭൂരിപക്ഷം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് അനുകൂലമായി വന്നതിനാൽ കവിതാപരീക്ഷയുംമററും നടത്തണമെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ തീരുമാനം കഴിഞ്ഞതുമുതൽ കവിസമാജസമ്മേളനം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള എത്ര തദേകതാനതയോടുകൂടിയാണു് പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം. സമാജത്തെപ്പററിയുള്ള വിചാരമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നതു്. നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി ആയിടയ്ക്കു് മനോരമയിൽ മൂന്നുമാസത്തിനിടയ്ക്കായി രണ്ടു സമസ്യകൾ ചേൎത്തിരുന്നു. "ചാരത്തു ചാരുസ്മിതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടു കണ്ടീടണം മേ" എന്നും, "മമ സംഭവിക്കണമതിന്നുൾത്താരിലത്യാഗ്രഹം" എന്നും ആയിരുന്നു ആ സമസ്യകൾ. "ഒരുത്തനെത്തന്നെ നിനച്ചിരുന്നാൽ വരുന്നതെല്ലാമവനെന്നു തോന്നും" എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു്, തന്റെ ആലോചനയിലിരിക്കുന്ന കവിസമാജത്തിന്റെ പ്രവൎത്തനത്തിനനുകൂലമായ ഒരാശയമാണു് പത്രാധിപർ ആ സമസ്യകളിൽ കണ്ടതു്. ആ രണ്ടു സമസ്യകളും 'മലയാളമനോരമ'യുടെ പേരുവെച്ചു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പൂരിപ്പിച്ചു:—

സാരംചേരും സമസ്യാപ്പൂൎത്തി പലതരം പദ്യപീയൂഷമെന്നും
വാരിക്കോരിച്ചൊരിഞ്ഞെൻ മുഖമതിലണിയിച്ചുണ്ടുമീണ്ടും—

[വസീകരം

ധീരത്വംചേർന്ന വിദ്വൽകുലമൊരു നിലയായ്ചേർന്നുനന്നായ്- [തെളിഞ്ഞെ-
ല്ലാരും "ചാരത്തു ചാരുസ്മിതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടുകണ്ടിടണം മേ."

അന്നന്നൊന്നിലതീവ വത്സലതയാ മേളിച്ചു ലാളിച്ചുകൊ-
ണ്ടിന്നങ്ങൊക്കെയിരുന്നിടും കവികുലോത്തംസങ്ങളേ! നിങ്ങളേ
ഒന്നായ്ചേർന്നിഹ വൃശ്ചികത്തിലിവിടെക്കണ്ടൊന്നുകൊണ്ടാട-
സന്ദർഭം "മമ സംഭവിക്കണമതിന്നുൾത്താരിലത്യാഗ്രഹം" [വാൻ

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ സമസ്യ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഉടനേയും, രണ്ടാമത്തേതു് സമാജത്തിനുള്ള തിയ്യതി നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷവുമാണ് പത്രത്തിൽ വന്നതു്. അതാതു സന്ദർഭത്തിനു യോജിച്ച വിധത്തിൽ പത്രാധിപർ ഔചിത്യപൂർവ്വം അവ പൂരിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. സമസ്യകളുടെ പ്രയോജകനായ നടുവത്തച്ഛൻ ഈ ആശയം സ്വപ്നത്തിൽപോലും ഓർത്തിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമസ്യാപൂരണങ്ങൾ കൂടി വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മാത്രമേ, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കാണിച്ച മനോധർമ്മവിലാസം മുഴുവൻ നമുക്കു മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ.

പാരിൽ പാരംപരന്നീടിന ദനുജകുലം പോരിൽവെന്നിട്ടുടൻ - ഭൂ
ഭാരം തീർത്തീടുവാനാ യദുപുരിയിലുദിച്ചുള്ള വൈകുണ്ഠരൂപം
നേരേ പാരുഷ്യമോരോതരമരമുരചെയ്തന്തകൻ വന്നടുക്കു-
ന്നേരം "ചാരത്തുചാരുസ്മിതരുചി വിതറിക്കൊണ്ടുകണ്ടീടണം മേ."

ഓമൽപ്പന്തു തിരിഞ്ഞടിച്ചു മദനാരാതിക്കകെല്പൂവതിൽ
കാമഭ്രാന്തുളവാക്കിയോരു പരദൈവത്തിൻ പദാംഭോരുഹം
സാമോദം സകലാർത്ഥസിദ്ധിയതിനായ് ചേർത്തോർത്തു പാർ- [ത്തീടുവാൻ
സാമർത്ഥ്യം "മമസംഭവിക്കണമതിന്നുൾത്താരിലത്യാഗ്രഹം."

1067 വൃശ്ചികം 11, 12, 13 എന്നീ തീയ്യതികളിലായി 'കവിസമാജം' വളരെ ഭംഗിയിൽ കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. മനോരമയിലെ കവിപംക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായി അനവധി സാഹിത്യകാരന്മാർ അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇത്രയധികം സഹൃദയന്മാർ ഒന്നിച്ചുകൂടിയ ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനം അതിനുമുൻപു കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. അഭിമുഖസന്ദർശനത്തിന് അവസരം സിദ്ധിക്കാത്തവരും, എന്നാൽ മനോരമയിലെ കവിപംക്തിവഴി ധാരാളം കേട്ടു് പരിചയമുള്ളവരുമായ അനവധി കവികളേയും സാഹിത്യകാരന്മാരേയും നേരിട്ടു കാണുക എന്നതു് അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് എല്ലാവർക്കും ഒരു മഹോത്സവം തന്നെയായിരുന്നു. "കവിസമാജം"കൊണ്ടു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതും ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. അന്നു് അഭിമുഖസന്ദർശനം വഴി പരിചയപ്പെട്ട പലരും ആജീവനാന്തം ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

പാരം ദൂരത്തിൽവാണും, പുതുമധുരിമ കോരിച്ചൊരിക്കുന്ന പദ്യം
നേരോടന്യോന്യമാ ഹൃദ്രമവഴി വഴിപോലോതിയും പ്രീതിയോടേ
ചാരുശ്രീ ചേർന്നുവാഴും കവികളെയൊരുസംഘത്തിലായിപ്രകാരം
നേരേകാണ്മാനണഞ്ഞുള്ളൊരു നിരുപമമാം പുണ്യമേ പുണ്യ-
[മോർത്താൽ.

എന്നു 'കവിസമാജയാത്രാശതക'ത്തിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള പ്രസ്താവിച്ചതു് പതിരില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്.

കവികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അന്നു് പലതരം പരീക്ഷകൾ, നടത്തുകയുണ്ടായി. നാടകനിർമ്മാണം, ഘടികാവിംശതി, കവിതാചാതുര്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നിന

മായി തിരിച്ചാണ് അതു നടത്തിയതു്. കവിതാചാതുര്യപരീക്ഷയ്ക്കു് ഗദ്യം, പദ്യം, സമസ്യാപൂരണം, ഭാഷാന്തരം എന്ന നാലു് ഉപവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. "ഗംഗാവതരണം കഥ" നാലങ്കത്തിലായി, നൂറിൽ കുറയാതെ പദ്യങ്ങളുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു്, അഞ്ചുമണിക്കൂറുകൾക്കിടയിൽ, ഒരു നാടകരൂപത്തിൽ നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള ചോദ്യം. പരീക്ഷകന്മാരെപ്പോലും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുമാറു് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ പ്രസ്തുത പരീക്ഷയിൽ പ്രഥമസമ്മാനത്തിനു് അർഹനായിത്തീർന്നു. സദാചാരത്തെപ്പറ്റി സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തത്തിൽ ഒരുമണിക്കൂർകൊണ്ടു് ഇരുപതു പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു 'ഘടികാവിംശതി'യെ സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥ. അനുവദിച്ചിരുന്ന സമയത്തിനു പതിനഞ്ചുമിനിട്ടിനുമുൻപുതന്നെ ഈ വിംശതി എഴുതിത്തീർത്തു് ഒന്നാംസമ്മാനം വാങ്ങിയതു് സരസഗായകകവിമണിയായ കെ. സി. കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. ചതുർമ്മുഖമായ 'ചാതുര്യപരീക്ഷ'യിലും കെ. സി. തന്നെയാണു് വിജയം കൈവരിച്ചതു്.

ഉൾക്കാമ്പിൽനേറീടിന ബാധ തല്ലും
ചീക്കെന്നശുദ്ധ്യസ്ഥിതിദോഷമേകും
തീർക്കായ്കിൽ വേഗത്തിൽ വളർന്നുകൂടും
"ദുഷ്ക്കാവ്യവും മൂട്ടയുമൊന്നുപോലെ"

എന്ന കെ. സി. യുടെ സരസമായ സമസ്യാപൂരണം അന്നത്തെ 'ചാതുര്യപരീക്ഷ' യിൽ പെട്ട ഒന്നാണു്.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മ എന്നിവ

രുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഈ കവിസമാജയോഗത്തിൽവെച്ച് ഭാഷയുടെ ഏകരൂപത, സാഹിത്യപോഷണം, ഉത്തമഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പല ആലോചനകളും നടന്നു. ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ച വിദ്വാന്മാർ മലയാളത്തിന്റെനേരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അവജ്ഞയേയും അസ്ഥാനത്തുപോലും ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളുപയോഗിച്ചു ഭാഷയെ ദുഷിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തേയും പരാമർശിച്ച് പലരും പ്രസംഗിച്ചു.

കവിസമാജം വൈക്കത്തഷ്ടമികഴിഞ്ഞ ഉടനേ നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിച്ചതു്, പതിവായി അഷ്ടമിക്കു സ്വാമിദർശനത്തിനായി വൈക്കത്തേക്കു പോകാറുണ്ടായിരുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. പ്രഥമയോഗത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനാക്കണമെന്നായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ഉദ്ദേശം. വിവരം മുൻകൂട്ടി അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, എന്തോ കാരണവശാൽ അദ്ദേഹത്തിനു കവിസമാജയോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. 'യോഗഭാരവാഹികൾക്കു', അന്നു് അദ്ദേഹമയച്ചതും ഒന്നാംദിവസത്തെ യോഗത്തിൽ വായിച്ചതുമായ കത്താണു് താഴേപറയുന്നതു്.

തിരുവനന്തപുരം

67 വൃശ്ചികം 9-ാംനു-

"…………ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുൻപിൽത്തന്നെ ഈ കവിസമാജത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനതുടങ്ങിയപ്പോൾമുതൽ ഞാൻ അതിൽ എത്രയും ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്". സമാജം

കൂടുമ്പോൾ അവിടെവന്നു് എന്നാൽ ശക്യമായവിധത്തിലെല്ലാം സമാജികന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നു് മനഃപൂർവ്വമായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങളിൽ പലരും എന്നെ അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരുത്തണമെന്നു താല്പര്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ ബഹുമതിക്കു് പൂർണ്ണപാത്രത്വം എനിക്കില്ലെന്നുള്ള ബോധം ഉണ്ടെങ്കിലും, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു സമ്മുഖമായിത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ ദാക്ഷിണ്യപ്രയോജിതമായ ഏതാദൃശപക്ഷപാതപ്രദർശനത്തിനുവേണ്ടി വന്ദനം പറയുകയും, അദൃഷ്ടചരന്മാരും ചിരദൃഷ്ടന്മാരും സഭാഭിദൃക്ഷിതന്മാരുമായ പല യോഗ്യന്മാരേയും കണ്ടു തൽപരിചയജന്യമായ ആനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കയായിരുന്നു. അതിനിടയാകാത്തതിൽ എന്നേക്കാൾ അധികമായ ഇച്ഛാഭംഗം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലല്ലോ.

സുമുഹൂർത്തത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച മലയാളമനോരമയുടെ അവതാരം ഭാഷാകവിതയുടെ പുനരുജ്ജീവനകാലമാണെന്നു നിശ്ശങ്കമായി പറയാം. തന്നിമിത്തം ഇതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളിൽവെച്ചു് ഈ കവിസമാജസമ്മേളനത്തെ അത്യന്തസാരമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഒരു ദേശത്തിൽ പരിഷ്കാരമുണ്ടാകുന്നതു് തദ്ദേശഭാഷമൂലമായിട്ടാണു്. അതിനാൽ ഈ സമാജത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നായ മലയാളഭാഷാപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ഉദ്യമത്തെ വാസ്തവത്തിൽ മററനേകം പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു് ഒരു ഉപോൽഘാതമായി വിചാരിക്കാം.

"കവിസമാജം" എന്ന സംജ്ഞയിൽ ചേർന്ന കവിശബ്ദത്തിനു് "ധീരോ മനീഷീ ജ്ഞഃ പ്രാജ്ഞഃ സംഖ്യാവാൻ പണ്ഡിതഃ കവിഃ" എന്ന അഭിധാനസിദ്ധമായ അർത്ഥത്തെയാണു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ, വിശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനത്തോടു സമാനാധികരണമായ സാഹിത്യശക്തിയും കൂടിയുള്ള ഒരാളിന്റെ

കവിത്വം അധികം അഭിനന്ദനീയമാണെന്നുള്ളതിനെ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല............"

കവിസമാജം നടത്തുന്നതിനെപ്പററി ആലോചിക്കാനായി കൂടിയ യോഗത്തിൽ കവിതാപരീക്ഷ നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ എതിരഭിപ്രായക്കാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. യോഗനിശ്ചയം തങ്ങൾക്കെതിരായിരുന്നിട്ടും, അക്കൂട്ടർ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. "കുറെ കവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള കഥയില്ലാത്ത ഒരു കൂത്താണിതു്" എന്നു പോലും അവർ പറയാൻ മടിച്ചില്ല. അല്പം തലപ്പൊക്കമുള്ള ഒന്നുരണ്ടു വ്യക്തികളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. "സ്വന്തത്തിൽപ്പെട്ട ചിലരെ കവികളാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പത്രാധിപർ ചെയ്യുന്ന വിദ്യയാണിതു്" എന്നു പറഞ്ഞു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ മുഖത്തു ചെളിവാരി എറിയുന്നതിനുപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. ഏതു സദുദ്ദേശത്തിലും കുററവും കുറവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ വിരുതുള്ള ചില വിദ്വാന്മാർ എല്ലാകാലത്തും ലോകത്തിലുണ്ടായിരിക്കു പതിവാണു്. മററുള്ളവരുടെ നല്ലപ്രവൃത്തികളിൽ ദുരുദ്ദേശം ആരോപിച്ചു് ദുഷ്പ്രചരണം നടത്തുന്നതിനു് അക്കൂട്ടർക്കു് ഒട്ടും മടിയില്ല. വയസ്കരമൂസ്സ് കവിതാപരീക്ഷയ്ക്കു് എതിരുപറഞ്ഞതു് സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിത്തന്നെയായിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം തനിക്കെതിരാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനു സർവ്വാത്മനാ കീഴടങ്ങുകയുംചെയ്തു. പക്ഷേ, അത്രത്തോളം ഹൃദയവിശാലതയില്ലാതിരുന്ന ചിലർ അതൊരു പരാജയമാണെന്നു കണക്കാക്കി പ്രചരണവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ചില സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദധാരികളാണു് ഇതിൽ മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർ

ത്തിച്ചിരുന്നതു്. "കവിസമാജം" എന്ന പേരുപോലും മാററണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. ഈവക സംഗതികളെല്ലാം വറുഗീസ്സമാപ്പിള കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ അപ്പഴപ്പോഠം അറിയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അതിൻെറ ഫലമായിട്ടുംകൂടിയാണു് കവിസമാജത്തിലെ കവിശബ്ദത്തിനു് "അഭിധാനസിദ്ധമായ അർത്ഥം" കല്പിച്ചാൽ മതിയെന്നു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തൻെറ കത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചതു്. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും എതിരാളികഠ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. കവിസമാജസമ്മേളനത്തിൽ ഇക്കാര്യം ആലോചനാവിഷയമായി. കാര്യം ഭംഗിയായി നടക്കണമെന്നല്ലാതെ മററു യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ലാതിരുന്ന വറുഗീസ്സമാപ്പിളയും കൂട്ടരും ഒടുവിൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിക്കയും സമ്മേളനത്തിൻെറ ഒന്നാംദിവസം എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന പ്രഥമ യോഗത്തിൽവെച്ചു തന്നെ പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മയെക്കൊണ്ടു് സമാജത്തിൻെറ പേരു് **ഭാഷാപോഷിണി** എന്നാക്കി പ്രഖ്യാപിക്കയുംചെയ്തു. "കവിസമാജയാത്രാശതക"ത്തിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള ഈ സംഗതിയെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഈവിധമാണു്: —

തോഷത്തോടഥ നീലകണ്ഠവിദിതൻ ശർമ്മാവു നിർമ്മായമായ
"ഭാഷാപോഷിണി"യെന്നപേരതു സഭയ്ക്കേകേണമെന്നോതിനാൻ;
ശേഷിച്ചുള്ളവർ സമ്മതിച്ചു സരസം, പിന്നെ പ്രസംഗങ്ങളും
ഭാഷാചാരുപരിഷ്കൃതിക്കുതകുമാറുണ്ടായി നിശ്ശേഷതഃ.

ഇങ്ങനെ, കവിസമാജം പ്രതീക്ഷയെ കവിഞ്ഞു് വിജയപര്യവസായിയായിത്തീർന്നു. കവികളെ പ്രത്യേകമായി ക്ഷണിച്ചതും കവിതാപരീക്ഷയും മററും

നടത്തിയതും അസ്ഥാനത്തായിപ്പോയി എന്നുള്ള വിചാരം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അക്കൂട്ടരുടെ സഹായസഹകരണംകൊണ്ടാണു് സമ്മേളനം വിജയപര്യവസായിയായതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നല്ലപോലെ അറിയുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. സമാജസമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട മനോരമയിലെ (21-4-1067) മുഖപ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതികാണുന്നു:—

"............ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒരു സംഘത്തിൽ, പ്രായേണ പരിഷ്കൃതന്മാർ അത്ര വകവെച്ചിട്ടില്ലാത്തവരായ ഭാഷാകവികളെ മാത്രം പ്രധാനമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു് യുക്തമായില്ല എന്നു ഒരഭിപ്രായം ചിലർക്കുണ്ടു്. ഇതിലും ഭാഷയ്ക്കു ദോഷത്തെയല്ലാതെ ഒരുവിധത്തിലും ഗുണത്തെ ചെയ്യാത്തതായ ദ്രുതകവനപരീക്ഷകൾ നിശ്ചയിക്കയും നടത്തുകയും ചെയ്തതു് അശേഷം അബദ്ധമായി എന്നും യോഗ്യന്മാരായ പലരും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, കവിസമാജത്തിന്റെ ആദ്യം മുതൽക്കുള്ള നടപടികളെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് ഒരു ദുരഭിപ്രായത്തിനും വകയില്ല. വിശേഷിച്ചും, പരിഷ്കൃതന്മാരെന്നു സ്വയം വിചാരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാരിൽ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു് എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർതന്നെ വളരെ ചുരുക്കമാണു്. യഥേഷ്ടം അനുഭവിക്കാവുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളുള്ളപ്പോൾ എന്തിനായി ഇതിലേയ്ക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു എന്നു് യാതൊരു സങ്കോചവുംകൂടാതെ പറയുന്ന ബി. എ ക്കാരും ഒട്ടും കുറവല്ല. അസംബന്ധമായിട്ടെങ്കിലും ഭാഷയിൽ വല്ലതും സാധിക്കണമെങ്കിൽ, കവികൾതന്നെ വേണം. ഇക്കാലത്തു് ഇവരിൽ ഇത്രയുംപേരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു് ഒരു ദിക്കിൽ ഇങ്ങിനെ കൂട്ടണമെങ്കിൽ കവിതാപരീക്ഷയില്ലാതെ ഒരിക്കലും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതും അതിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്............"

‘താൻപിടിച്ച മുയലിന്നു നാലുകൊമ്പു്’ എന്നുള്ള അഭിപ്രായമല്ല വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നും കവികളെ പ്രത്യേകമായി ക്ഷണിച്ചതും മററും തക്കതായ കാരണത്തോടുകൂടിയാണെന്നും ഈ മുഖപ്രസംഗഭാഗത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

കവിസമാജത്തെ വിഷയീകരിച്ചു് രണ്ടു കൃതികൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്: 1. ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മക്കോയിത്തമ്പുരാൻെറ **കവിസഭാരഞ്ജനം നാടകം**. 2. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ **കവിസമാജയാത്രാശതകം**. കവിസമാജത്തിലെ സദസ്യരും നടപടികളുംതന്നെയാണു് നാടകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. സന്ദർഭവശാൽ, മറിയപ്പിള്ളത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു കവി വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പററി ഇങ്ങനെ പറയിച്ചിരിക്കുന്നു:—

ഉന്നിച്ചീടുന്ന ഗംഭീരിമ കിമപി നിന-
ച്ചീടിലംഭോധിതോല്ക്കും,
കുന്നൊക്കെപ്പോയൊളിക്കും ചെറുതുമിഹ കുലു-
ക്കം ഭവിക്കാത്തതോർത്താൽ
മന്ദിക്കും ഗീഷ്പതിക്കും മതി മതിവിഭവം
പാർത്തുകാണുന്നനേരം,-
ത്തിന്നിദ്ദോഷജ്ഞചൂഡാമണിയൊടു സമനായ്
പാരിലിങ്ങാരുമില്ല.

കവിസമാജത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളടക്കി എഴുതീട്ടുള്ളതാണു് ‘കവിസമാജയാത്രാശതകം.’ യാത്രയുടെ വിവരങ്ങൾ ഭാര്യയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലാണു് അതെഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. “ഏഴാംതിയ്യതിതന്നിലക്കവിസമാജത്തിന്നു ഞാനെത്ര

യും കേൾവിപ്പെട്ടോരു നാണുപിള്ളയോടുമായ് വള്ളം കരേറി”യതുമുതൽ സമാജം കഴിഞ്ഞു പറവൂർ മടങ്ങിയെത്തിയതുവരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലാം അതിൽ ചുരുക്കി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുന്നശ്ശേരിയിൽ നമ്പിയാകിയ മഹാനഗ്രാസനസ്ഥാനമാർ-
ന്നന്നേരത്തഥ ഭാഷതന്നുടെ പരിഷ്കാരപ്രസംഗത്തെ ഞാൻ
നന്നായിട്ടു രചിച്ചതസ്സഭയതിൽ ചൊല്ലീടുവാനസ്സുധീ-
മന്നൻ ചൊല്ലി; ഉടൻ സമസ്തമതു ഞാൻ വായിച്ചു സുസ്പഷ്ടമായ് *

'സാറേ! നിങ്ങടെ ഫാദർ പോയതിഹ ഞാൻ
കണ്ടെന്റെ നൂസ്പേപ്പറും
കീറാതേകുക നൈഫു് പാർക്കിലതുമ-
ങ്ങല്ലെക്സലന്റൊട്ടുമേ'
ഏവം ഹൗണവചസ്സു കേരളഗിരാ
ചേർക്കുന്ന രീതിക്കെഴും
സാവദ്യത്വമതാണതിങ്കൽ വിശദം
ഖണ്ഡിച്ചു ഞാൻ ചൊന്നതും.

എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധപദ്യങ്ങൾ ഈ “കവിസമാജ യാത്രാശതക”ത്തിലുള്ളവയാണ്.

ഒന്നാംദിവസത്തെ സമ്മേളനത്തോടുകൂടിത്തന്നെ “കവിസമാജം” തിരോധാനംചെയ്തുവെങ്കിലും, കവിതാപരീക്ഷകളിൽ വിജയികളായവർക്കുള്ള സമ്മാനദാനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനായി 1067 മേടം 15-ാംനു പറപ്പനാട്ടു രാമവർമ്മ വലിയതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ

* കവിസമാജത്തിന്റെ മൂന്നാംദിവസത്തെ യോഗത്തിൽ കെ. സി. ഒരു പ്രബന്ധം വായിച്ചിരുന്നു. “ഭാഷാപരിഷ്കാരം” എന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രബന്ധവിഷയം.

തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട പൊതുയോഗത്തോടുകൂടി മാത്രമേ സമാജകൃത്യങ്ങൾ അവസാനിച്ചുള്ളു. സമ്മാനദാനകൃത്യം അവസാനിച്ചതിനുശേഷം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അന്നു് ദീർഘമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്കയുണ്ടായി. ഒരു ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി അതിലുള്ള പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമല്ല അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, ലോകോപകാരപ്രദങ്ങളായ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന നല്ല നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടിയുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഭാഷ പരിപുഷ്ടമായി എന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ളുവെന്നും, മലയാളഭാഷയിലെ ഗദ്യഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുത സഭ വല്ലരെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നും, മലയാളഭാഷയെ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം ഒരിക്കൽ നടക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിൻെറയും മററും പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണു് അതു ഫലിക്കാതെ പോയതെന്നും, ഭാഷാപരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ സഭയ്ക്കു ഗവർമ്മെണ്ടിൻെറ ആനുകൂല്യം തീർച്ചയായും ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നും, ഭാഷയുടെ അവ്യവസ്ഥിതിയും ഗ്രന്ഥദുർഭിക്ഷതയും നിമിത്തം ഒരുകാലത്തു തനിക്കുതന്നെ അതിൻെറ നേരെ അനാസ്ഥ തോന്നിയിരുന്നുവെന്നും, ഭാവിതലമുറയിൽപ്പെട്ട ആളുകൾക്കു് ഇത്തരത്തിലുള്ള അനുഭവം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നല്ല നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ സഭ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണമെന്നും ആ പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തു് ഈ സമ്മാനദാനയോഗം നടത്തുന്നതിനു മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതും വറ

ഗീസ്സമാപ്പിളയല്ലാതെ മററാരുമല്ല. കോട്ടയത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു സംബന്ധിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയതുകൊണ്ടുള്ള കുറവു പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും കൂടിയാണ് സമ്മാനദാനത്തിനായി മാത്രം അങ്ങനെ ഒരു യോഗം നടത്തപ്പെട്ടതെന്നും, തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ച് ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ദ്വിതീയസമ്മേളനം നടക്കുന്നതിനു പന്ത്രണ്ടു ദിവസം മാത്രമുള്ള അവസരത്തിലാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേക യോഗം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടതെന്നും, വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുമായി ദൃഢമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ഈ യോഗമാണ് കാരണമായിത്തീർന്നതെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥംകൂടി മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ ആ ഭാഷാഭിമാനിയുടെ നയചതുരത മുഴുവൻ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

ഭാഷാപോഷിണി

കവിസമാജം ഭാഷാപോഷിണിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട കഥ നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി വലിയകോയിത്തമ്പുരാനേയും, കാര്യദർശിയായി വറുഗീസ്സമാപ്പിളയേയുമാണ് യോഗം ഐകകണ്ഠ്യേന തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടന്ന കവിസമാജം ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രഥമയോഗമായി കണക്കാക്കണമെന്നുള്ള ധാരണയിലാണ് പിന്നീടു കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുപോയതു്. സഭയുടെ രണ്ടാമത്തെ യോഗം തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു നടത്തണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനും വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാടുംകൂടി ക്ഷണിച്ചതനുസരിച്ചാണ് ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചതു്. പിന്നീട് ഈക്കാര്യത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനു തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു കൂടിയ

യോഗത്തിൽ ജഡ്ജി നാരായണമാരാർ, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മുതലായവർ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്.

1067 മേടം 28, 29, 30 എന്നീ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലായിട്ടാണു് ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ **രണ്ടാം യോഗം** നടന്നതു്. കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യർ അക്കൊല്ലത്തെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. അക്കൊല്ലവും കവിതാപരീക്ഷയും മററും മുൻകൊല്ലത്തെപ്പോലെ തന്നെ നടത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി. നിയമാവലി അംഗീകരിച്ചതും, സഭവകയായി നാലുമാസത്തിൽ ഒരിക്കൽവീതം, "ഭാഷാപോഷിണി" എന്ന പേരിൽ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചതും, കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു രൂപ വരിസംഖ്യ അടച്ചു സഭയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേരുന്നവർക്കു പ്രസ്തുത പത്രഗ്രന്ഥം സൗജന്യമായി കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും, ഈ യോഗത്തിൽവെച്ചായിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേയ്ക്കും കാര്യദർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കും പഴയ ആളുകളെത്തന്നെയാണു് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതിനായി ആണ്ടിൽ 500 ക. സഭയിൽനിന്നും ചെലവുചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

മുൻകൂട്ടി തൃശ്ശിവപേരൂർ ചെന്നു താമസിച്ചു് സമ്മേളനം ഭംഗിയായി നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വറുഗീസുമാപ്പിള അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, കൃഷ്ണൻ എമ്പ്രാന്തിരി, സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മുതലായ അനേകം സഹൃദയന്മാരുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനും പഴയ പരിചയം പുതുക്കി ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇ

തൊരു കാരണമായിത്തീർന്നു. മനോരമവഴിയായി അങ്കുരിച്ചതും കവിസമാജദ്വാരാ തഴച്ചുവളർന്നതുമായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ കീർത്തിവല്ലരി ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽക്കൂടി പൂത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അസൂയാലുക്കൾക്ക് സഹിക്കവഹിയാതായി. നിരൂപണായുധവും കൈയിലേന്തി അവർ വീണ്ടും രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. അവസരം ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരവസരം സൃഷ്ടിച്ച് അവർ ഭാഷാപോഷിണിയേയും വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയേയും കുററപ്പെടുത്താൻ ശ്രമംതുടങ്ങി. സ്വന്തം സമുദായത്തിൽപെട്ട ചിലരെ പൊക്കിക്കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഭാഷാപോഷിണിസഭയും മാസികയും നടത്തുന്നതെന്ന് നാടുമുഴുവൻ പറഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനുപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. അന്നു മദ്രാസ്സിൽ ബി. ഏ.–യ്ക്കു പഠിച്ചിരുന്ന ചില വിരുതന്മാരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു. പത്രാധിപർ വളരെയൊക്കെ ക്ഷമിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ടും അസൂയാലുക്കൾ അടങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പ്രത്യസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കാൻതന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ആയിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തോ കാരണവശാൽ മദ്രാസ്സിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായിവന്നു. അവിടത്തെ ഭാഷാഭിമാനികളായ ഏതാനും കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തെ സൽക്കരിച്ചു ബഹുമാനിക്കുന്നതിനായി ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും, യോഗത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കയുംചെയ്തു. "ഭാഷാപോഷിണിസഭ" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി സാമാന്യം ദീർഘമായി അന്നു് അദ്ദേഹം ഉപന്യസിക്കയുണ്ടായി. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. മനോരമ, കവിസമാജം എന്നിവയുടെ ഉത്ഭവത്തേയും, ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ദ്വിതീയയോ

ഗത്തേയും, കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് അടുത്തു നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന തൃതീയ യോഗത്തേയുംപററി വിവരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടർന്നു:—

"കവിസമാജം എന്ന് ആദ്യം സംഗതിവശാൽ ഉണ്ടായ പേരുതന്നെ, ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടയച്ച കത്തിൽ യുക്തിപൂർവം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നിട്ടും ഭാഷാപോഷിണി എന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്യേണ്ടതെന്നത്രെ അന്നു കൂടിയ സാമാജികന്മാർ നിശ്ചയിച്ചതു്. കുററം പറയാനായി മാത്രം കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിലർക്കു് ഇതൊരു കാരണമായിത്തീരുതെന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചായിരിക്കാം അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തതു്. എങ്കിലും, ഇപ്പോഴും കവികളോടുള്ള കഠിനമായ ദ്വേഷം നിമിത്തം സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള അപഖ്യാതി ചില ദിക്കുകളിൽ അശേഷം നീങ്ങിട്ടില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ വളരെ മനസ്താപമുണ്ടു്.

കവികളിൽനിന്നോ അവരുടെ അനുകൂലികളിൽനിന്നോ ആണ് ഇങ്ങിനെ ഒരു സഭ ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആലോചന ആദ്യം ഉണ്ടായതെന്നുള്ള ഒന്നല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ ഒരപവാദത്തിനു യാതൊരു കാരണവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു് തങ്ങൾതന്നെ തുടങ്ങാത്ത കാര്യങ്ങളൊന്നും ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള പൂർവ്വനിശ്ചയജന്യമായ ഒരു ദുരഭിപ്രായമാണെങ്കിൽ അതിനെ തീർക്കാൻ എത്ര പ്രസംഗിച്ചാലും കഴിയുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. കവികൾക്കു് മററുള്ളവരെ ഉൾപ്പെടുത്താതെ ഈ സഭ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന വിചാരംപോലും ഉണ്ടായിരിക്കയോ, അവർ സ്വയമായി വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കയോ ഇതിൽ അശേഷം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു്, ഒന്നാമത്തെ യോഗത്തിൻെറ റിപ്പോർട്ടു് സഭവക ഒന്നാം ലക്കം പുസ്തകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു് മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്ന നിഷ്പക്ഷപാതികളായിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം നല്ലവണ്ണം

ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതുമാണു്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെക്കുറിച്ചു ന്യായമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പക്ഷപാതത്താൽ ദാരിദ്ര്യംപിടിച്ച മലയാളത്തേയും, അന്യാശ്രയത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലായ്കയാൽ അതേ ശരണമെന്നുവെച്ചു നടക്കുന്ന ആളുകളേയും, ഇടവിടാതെ ശകാരിക്കുന്നവരേപ്പോലും നിർഭയമായും താഴ്മയായും സഭാപ്രവർത്തകന്മാർ ക്ഷണിക്കാതിരുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി തൃശ്ശിവപേരൂർ നടന്ന യോഗത്തിൽവെച്ചാണു് സഭയ്ക്കു് ഒരു നിർവ്വാഹകസംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും പ്രയോജനകരങ്ങളായ പല നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്കയുംചെയ്തതു്. ഈ സംഘത്തിൽ സാമാജികന്മാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവരിൽ യോഗത്തിൽ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നവരെ ഒഴിച്ചുള്ളവർക്കു് വിവരത്തിനു സഭാദ്ധ്യക്ഷനവർകൾ അയച്ച എഴുത്തുകൾക്കു നിഷേധരൂപത്തിലെങ്കിലും ഒരു മറുപടി അയച്ചിട്ടില്ലാത്തവരായി യോഗ്യന്മാരും പ്രസിദ്ധന്മാരും മര്യാദയേയും സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരം മുതലായ ഏതു വിഷയത്തേയുംകുറിച്ചു് എത്രയോ ദീർഘമായും സരസമായും പ്രസംഗിക്കാനും എഴുതാനും കഴിയുന്നവരുമായ കേരളീയ മഹാജനങ്ങളിൽ പലരുമുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ലജ്ജകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും ഒരു ഗൂഢവർത്തമാനമായിട്ടാണു് പ്രവർത്തകന്മാർ വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. കുററംപറയാൻ ഒരുകൂട്ടരും, അതിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിചെയ്യാൻ മറെറാരുകൂട്ടരും എന്നുള്ള പതിവു് ഈവക കാര്യങ്ങളിലും അനുഭവമായി വന്നതു് വളരെ വ്യസനിക്കത്തക്കതുതന്നെ. പ്രസംഗം പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ആളുകൾ പ്രായേണ പ്രവൃത്തിയിൽ പിന്നോക്കമായിട്ടേ ഇവിടങ്ങളിൽ കാണാറുള്ളു എന്നുള്ളതു് അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് സഭയുടെ ഭാരവാഹികൾക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടായില്ല. തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിൽ എത്തിയതുപോലെയുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയാണെങ്കിലും, പ്രശംസനീയമായിട്ടുള്ള ഒരു ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിലേക്കാണു് തങ്ങളുടെ പ്രയത്നമെന്നു് അവർക്കു നിശ്ചയമുള്ളതിനാൽ, ഉത്സാഹത്തിൽ സ്ഥിരമായിരുന്നാൽ കാലക്രമേണ

തങ്ങൾക്കു സഹകരണത്തിനു് ആളുകൾ ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസവും ആശ്വാസവും പ്രവർത്തകന്മാർക്കുണ്ടു്.....

കവികൾക്കു സമാജമോ, സമാജത്തിനു കവികളോ, കൂടുതൽ ഗുണകരമായി പ്രവർത്തിച്ചതെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറഞ്ഞുകൂടാത്ത വിധത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പൊതുവേ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാപരിഷ്കാരക്രമത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാപോഷിണിസഭയെ ആളുകളുടെ അവസ്ഥാഭേദമോ, മതഭേദമോ, ജാതിഭേദമോ കൊണ്ടുള്ള മത്സരബുദ്ധിയും സൗന്ദര്യത്തിരക്കും കൂടാതെ എല്ലാ കേരളീയരും ഒരുപോലെ രക്ഷിച്ചു നിലനിർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം, അതു നമുക്കും നമ്മുടെ സന്തതികൾക്കും സംഖ്യയില്ലാതെയുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്........

ഈ സഭയുടെ ആരംഭം, ഒരു കഥയുമില്ലാത്തവരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഭാഷാകവികളുടെ ഒരു സമ്മേളനം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു് ചിലർക്കു് ഒരാക്ഷേപമുള്ള വിവരം സഭയുടെ ഭാരവാഹികൾ അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആക്ഷേപിച്ചുനടക്കുന്ന കൂട്ടർ സ്വയമായി ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ, ഗൗരവമേറിയ സഭോദ്ദേശങ്ങളുടെ സിദ്ധിക്കു് കാലവിളംബനം അനുവദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം, ആദ്യമുണ്ടായ സന്ദർഭത്തെത്തന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്...........”

ഈ പ്രസംഗത്തിലെ ഭാഷയും സ്വരവും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ, അപവാദവും ആക്ഷേപവും കേട്ടു് അതിരററ വേദനയനുഭവിച്ച നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നാണു് ഇതിലെ ഓരോ വാക്കും പുറപ്പെട്ടതെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങനെ നിരൂപിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം അസൂയാലുക്കളുടെ അപവാദവ്യവസായത്തിനു ലക്ഷ്യമായിത്തീരുകയും, ‘ഉരുളയ്ക്കുപ്പേ

രി' എന്നപോലെ ചുട്ട മറുപടിപറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽപോലും ഇച്ഛാഭംഗംകൊണ്ടു നിരാശനോ നിരുത്സാഹനോ ആകാതെ വറുഗീസ്സ് മാപ്പിള സഭയുടെ പുരോഗമനത്തിനുതകുന്ന ബഹുമുഖശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തതു്. ഇതുതന്നെയല്ലേ സാക്ഷാൽ കർമ്മധീരത്വം!

കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു നടക്കേണ്ട മൂന്നാംസമ്മേളനത്തിന്റെ തിയ്യതി അടുത്തുതുടങ്ങി. അപവാദവ്യവസായികൾ തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽനിന്നു് അപ്പോഴും വിരമിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ പാളയത്തിൽത്തന്നെ പടതുടങ്ങാനുള്ള ചില ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടുതുടങ്ങി. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ "ഭാഷാനാരായണീയ"മാണ് ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതു്. സഭയുടെ നിയമമനുസരിച്ചു് സമ്മാനത്തിനുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പരിശോധനയ്ക്കായി "ഭാഷാനാരായണീയ"വും കിട്ടിയിരുന്നു. പി. സി. മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, വയസ്കരമൂസ്സ്, ജി. കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോൻ എന്നീ അഞ്ചുപേരുൾപ്പെട്ട ഒരു ഉപസമിതിയുടെ പരിശോധനയ്ക്കു് ആ കൃതി വിധേയമായി. ചില ചില്ലറ കുറ്റങ്ങളൊക്കെ അങ്ങുമിങ്ങും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും പുസ്തകം ആകപ്പാടെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നും, സഭയുടെ സമ്മാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആദ്യത്തെ നാലുപേർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു; കവിയുടെ പേർ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നും, സഭയുടെ മുഖ്യോദ്ദേശങ്ങൾക്കു് അനുരൂപമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, അതിനാൽ ഒരുവിധത്തിലും സമ്മാനാർഹമല്ലെന്നും, അഞ്ചാമനും അഭിപ്രായമെഴുതി. ഉപസമിതിയുടെ റിപ്പോർട്ടിന്മേൽ അവസാനതീരുമാനം കല്പി

ക്കാനുള്ള അധികാരം അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതും അതുപോലെയായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ച്, പുസ്തകം സമ്മാനാർഹമാണെന്നും, നാലുപേരും ഓരോ സംഖ്യ സമ്മാനമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു മദ്ധ്യസംഖ്യയായ നാല്പതു രൂപാ പരിഭാഷകനു സമ്മാനം കൊടുക്കാവുന്നതാണെന്നും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിധികല്പിച്ചു.

കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോനു് അതു സമ്മതമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ബഹളംകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. അഞ്ചിൽ നാലുപേരും ഒരുപോലെ യോജിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിൽ ഒരാൾ ഒററയ്ക്കു വിയോജിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു പലരും പറഞ്ഞുനോക്കി; ഫലമുണ്ടായില്ല. സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെപ്പററി പരസ്യമായി ആക്ഷേപിക്കാൻ അല്പം വൈമനസ്യംതോന്നിയ മേനോൻ, സഭയുടെ കാര്യദർശിയെ കുററപ്പെടുത്തി. എല്ലാ കുററവും കാര്യദർശിയുടെ തലയിലായി. സഭയുടെ ഗുണകാംക്ഷികൾ വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു. പലരും ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി ഗുണദോഷരൂപത്തിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതി. അക്കൂട്ടത്തിൽ സി ഡി. ഡേവിഡ് 1069 ചിങ്ങം ലക്കം 'ഭാഷാപോഷിണി'യിലെഴുതിയ ഒരുലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്: —

"........സഭാസംബന്ധമായ കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നവരും മനുഷ്യരാകകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും തെററിപ്പോകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ലാതിരിക്കയാൽ, കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നതിൽ വല്ല തെററൊ മററൊ വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും, പരസ്യമായി കൊട്ടിഘോഷിപ്പാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു പകരം, സിക്രട്ടറിയെ അറിയിക്കയും, സിക്രട്ടറിയുടെ സമാധാ

നം തൃപ്തികരമല്ലെന്നു കാണുന്നപക്ഷം മേലാൽ അങ്ങനെ വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് സ്നേഹപൂർവ്വം എഴുതി അറിയിക്കയും ചെയ്യേണ്ട ചുമതലയാണു് സഭയെ മനഃപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കുള്ളതു്. മഞ്ഞപ്പിത്തമെന്ന രോഗം ബാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കു സകലതും മഞ്ഞനിറത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, കുററംപറയണമെന്ന ഒരൊററ വിചാരത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവർക്കു് എത്ര നല്ല കാര്യത്തിലും വല്ല കുററവും പറയാനുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിഷമയവസ്തുക്കളെ അക്കൂട്ടർ കടലാസ്സിൽ ഛർദ്ദിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ ....കുററംപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മനസ്സിനു സുഖമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നുള്ള അവസ്ഥയിലായിട്ടുള്ളവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഓർക്കേണ്ടതു്, യോഗ്യമായവിധത്തിൽ കാര്യംനടത്തുന്നവരെയല്ലാതെ കുററം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുന്നവരെ ആരും മാനിക്കയില്ലെന്നാകുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ പരിഷ്കരണത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതിനും ചിലരുണ്ടായല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോഴൊക്കെ "ക്ഷീരമുള്ളോരകിടിൻചുവട്ടിലും ചോരതന്നെ കൊതുകിന്നു കൌതുകം" എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധമാണു് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്."

ഈവക ഗുണദോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടൊന്നും മേനോന്റെ ശൌര്യത്തിനു് ഒരു കുറവുമുണ്ടായില്ല. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു് സഭയുടെ മൂന്നാമത്തെ യോഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഭാഷാനാരായണീയത്തെപ്പററിയുള്ള വാദമുഖങ്ങളെ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അദ്ധ്യക്ഷന്റെ പേർക്കു് ഒരു രജിസ്റ്റർ നോട്ടീസ്സയച്ചു. പി. സി. മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ യോഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയമായിരുന്നു അതു്.

അദ്ധ്യക്ഷൻ ആ കത്തു യോഗത്തിൽ വായിച്ചില്ല. കത്തു യോഗത്തിൽ വായിക്കണമെന്നും വേണ്ടെന്നും ബഹള മായി. രണ്ടു കക്ഷിയിലും ആളുകൾ ചേർന്നു. സി. കുഞ്ഞുരാമമേനോൻ ബി. ഏ-യും കൂട്ടരും കത്തു പരസ്യ മായി വായിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. യോഗ ത്തിൽ 'കശപിശ' തുടങ്ങി. അദ്ധ്യക്ഷൻ കുഴപ്പത്തി ലായി. അന്നു് ഹജൂർ ശിരസ്തദാരായിരുന്ന ജി. ടി. വറുഗീസ്സ് മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം പറഞ്ഞു. സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ പ്രയത്നിക്കുന്ന അദ്ധ്യക്ഷന്റെ—കേരള വർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ—വിധി എല്ലാ വരും ബഹുമാനപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കണമെന്നാണു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്. അദ്ധ്യക്ഷൻ ഈ അഭിപ്രായ ത്തോടു യോജിച്ചു സംസാരിച്ചു. കരിമ്പററ കൃഷ്ണമേ നോനും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങി. ഒടുവിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോന്റെ രജിസ്റ്റർ കത്തു് യോഗത്തിൽ വായിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

ഈ കഥ ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചതു് എതെ ല്ലാംതരത്തിലുള്ള പ്രതികൂലശക്തികളുടെ ഇടയിൽ കിടന്നു ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള തന്റെ കാര്യദർശിസ്ഥാനം തുടർന്നുകൊണ്ടു പോയതെ ന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്. ഇന്നു ചിലർ കരുതുന്നതുപോലെ തീർച്ചയായും ആ സ്ഥാനം അദ്ദേഹ ത്തിനു് ഒരു പൂമെത്തയല്ലായിരുന്നു; കണ്ടകാകീർണ്ണ മായ ഒരു ഊടുവഴിപ്പാതയിൽക്കൂടി ക്ലേശസഹിഷ്ണുത യോടെ അന്നു പുരോഗമിച്ചതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹ ത്തിനു സഹൃദയലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭി ച്ചതു്. മലയാളമനോരമ ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹ ത്തിനു വളരെ വളരെ പ്രയോജനീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാ പോഷിണി മാസിക ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹായവും കുറ

ച്ചൊന്നുമല്ല. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു നടന്ന സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പത്രാധിപർ ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കാണുന്നു:—

"പുത്തനായിത്തുടങ്ങുന്ന ഏതു കാര്യത്തിനും അതിന്റെ നൂതനത്വംകൊണ്ടുമാത്രം വിരോധികൾ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു ഭാഷാപോഷിണിസഭതന്നെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഈ സഭ 1067-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു കൂടിയ കവിസമാജത്തിൽ വെച്ചു് ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഈ സമാജത്തിന്റെ പേരിനനുരൂപമായി പല കവികളും ഇതിൽ കൂടുകയും ചില കവിതാപരീക്ഷകളും മററും നടക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മുഖ്യമായുണ്ടായതു് മലയാളഭാഷയുടെ പരിഷ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അപ്പോൾ ഹാജരുണ്ടായിരുന്ന യോഗ്യന്മാരുടെ ആലോചനയിൽ എത്തിയ രൂപത്തിൽ ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കയുമായിരുന്നു........ഇതൊക്കെയും അന്നുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള നടപടിവിവരങ്ങളിൽ, ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടു വായിക്കുന്നവർക്കും ഓർമ്മയുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്നിട്ടും, ആരംഭകാലംമുതൽ, ഭാഷാപോഷിണിസഭ ഒരുക്കൂട്ടം കഥയില്ലാത്ത ആളുകളെക്കൊണ്ടു കവിത ഉണ്ടാക്കിക്കാനും തിരുവിതാംകോട്ടുകാരായ ചിലർക്കു് അവരുടെ എന്തോ സ്വകാര്യം നടത്താനുമുള്ളതാണെന്ന ഒരഭിപ്രായം എങ്ങനെയോ അങ്ങുമിങ്ങും ചില യോഗ്യന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്........ യോഗ്യന്മാരായ അനേകം ആളുകൾ ഒരുഭാഗത്തുചേർന്നു് ഏകാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചാലും, അതൊന്നും വകവെയ്ക്കാതെ അതിനേക്കാളൊക്കെ സ്വീകാര്യവും അപ്രമാദവുമായ അഭിപ്രായം തന്റേതാണെന്നു പറയാൻപോലും മടിയില്ലാത്ത ചിലർ സഭയെ കുററം പറയാൻ കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുകാണുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല........"

1069 തുലാം 25, 26, 27 എന്നീ തിയ്യതികളിലായിട്ടാണ് കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മൂന്നാം സമ്മേളനം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടത്. ഒന്നാം ദിവസം സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ എടത്രാപ്പാടുതമ്പുരാനും, രണ്ടും മൂന്നും ദിവസങ്ങളിൽ പി. സി. മാനവിക്രമഏട്ടൻ തമ്പുരാനുമായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. ഒന്നാംദിവസം മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗംചെയ്യുകയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ അതു മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. കടത്തനാട്ടു ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ഒരു പ്രസംഗവും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാഠശാലകളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ന്യൂനതകളെപ്പററി സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ വെങ്കിടേശശാസ്ത്രിയും, 'വർണ്ണവിന്യാസക്രമ'ത്തെപ്പററി കരിമ്പാററ കൃഷ്ണമേനോനും, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച മലയാളികൾക്കു നല്ല മലയാളത്തിൽ എഴുതാനും സംസാരിക്കാനും നേരിടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പററി കണ്ണമ്പ്രരാമനുണ്ണിനായരും ഓരോ പ്രസംഗംചെയ്തതും അന്നുതന്നെയായിരുന്നു.

കോടതിഭാഷയെപ്പററി പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മയും, 'വടക്കേമലയാളത്തിലെ ഭാഷാപരിഷ്കാരസ്ഥിതി'യെപ്പററി കെ.സി. നാരായണൻനമ്പ്യാരും ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളായിരുന്നു രണ്ടാംദിവസത്തെ നടപടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നവ. കൊച്ചുകുഞ്ഞുമേനോൻ ഭാഷാനാരായണീയത്തെ സംബന്ധിച്ചു കുത്തിപ്പൊക്കിയ വാദത്തെപ്പററി ബഹളം നടന്നതും അന്നുതന്നെയായിരുന്നു. രാവിലെ, കൊല്ലംതോറും പതിവുള്ളതുപോലെ, കവിതാപരീക്ഷകളും നടത്തുകയുണ്ടായി.

മൂന്നാംദിവസത്തെ യോഗത്തിൽ സമ്മാനദാനവും ചില ഉപസമിതികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുമായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ. ചരിത്രം, ഭൌതികശാസ്ത്രം, സംസ്കൃതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രാചീന ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ, പദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ, വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു, പാഠക്രമപുസ്തകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എട്ടുതരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി എട്ടു സമിതികളും ഓരോ സമിതിയിലും യഥാക്രമം 18, 22, 15, 25, 20, 10, 7, 6 എന്നിത്രയും അംഗങ്ങളേയും തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ഇങ്ങനെ ഉപസമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും പേരും പെരുമയുമുള്ള ധാരാളംപേരെ അവയിൽ അംഗങ്ങളായി നിയമിക്കയും അതിനെപ്പററി നീണ്ട നീണ്ട പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും മററും ചെയ്തുവെങ്കിലും, അതോടുകൂടി കാര്യമെല്ലാം അവസാനിച്ചതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. കുററംപറയാനും പ്രസംഗിക്കാനുമല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത അന്നും ആളുകളിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. ചിരപരിചയത്തിൽനിന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഇതു നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിലും, യോഗത്തിൽ അതു തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറെ ശത്രുക്കളെക്കൂടി സമ്പാദിക്കാമെന്നല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് സമിതികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും മററും വെറും ഒരു ദൃക്‌സാക്ഷിയുടെ നിലയിൽ വർത്തിക്കയാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. 1066-ൽ കുമാരസംഭവത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഏഴു സർഗ്ഗങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്യിക്കുന്നതിനായി നടത്തിയ ഒരു ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ട കഥ അദ്ദേഹം മറന്നിരുന്നില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, നടുവ

ത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി, മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാൻ, ഒറവങ്കരരാജാ, കണ്ടത്തൂർ, ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ എന്നിവരെയാണ് യഥാക്രമം ഓരോ സർഗ്ഗത്തിൻേറയും തർജ്ജമക്കാരായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. ഓരോ സർഗ്ഗവും ഇന്നയിന്ന വൃത്തത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യണമെന്നുപോലും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. മനോരമയിൽ ഈ സംരംഭത്തിൻെറ ആവശ്യകതയേയും ഔചിത്യത്തേയുംപററി ഒരു മുഖപ്രസംഗവും എഴുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ, നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരിയും, ഒറവങ്കര രാജാവും ഓരോ സർഗ്ഗം തർജ്ജമചെയ്തതല്ലാതെ മററുള്ളവരിലാരുംതന്നെ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കയുണ്ടായില്ല. * ഈ അനുഭവം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് പുതിയ പ്രമേയമനുസരിച്ച ജോലി എത്രത്തോളം നടക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ വറുഗീസ്സ് മാപ്പിളയ്ക്കു വലിയ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹം ഈ സംഗതി ചിലരോടു തുറന്നുപറയുകയുംചെയ്തു.

പ്രവർത്തിക്കാൻ അധികമാരും ഒരുക്കമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, പ്രവർത്തകസമിതിയിലും മററും സ്ഥാനം കിട്ടുന്നതിൽ എല്ലാവർക്കും വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾക്കു പ്രാദേശിക പ്രാതിനിധ്യതത്വം അംഗീകരിക്കണമെന്നുപോലും ചിലർ വാദിച്ചിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രവർത്തകസമിതിയിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നു് അധികമാരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. 'സാഹിത്യസാരാവലി' എന്ന മാസികക്കാർ ഇക്കാര്യം

* കണ്ടത്തൂർ നാരായണമേനോൻ കുമാരസംഭവം മുഴുവൻ തർജ്ജിമചെയ്തതു പിന്നീടാണു്.

എടുത്തുകാട്ടി സഭാപ്രവർത്തകന്മാരെ കുററപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. കാര്യദർശി മനോരമവഴി അതിനു പറഞ്ഞ മറുപടി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. "സാഹിത്യസാരാവലി പറയുന്നതു വാസ്തവമാണ്. ഈ നിശ്ചയംചെയ്ത തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗത്തിൽ ഇവരോ ഇവരുടെ പേരു പ്രസ്താവിക്കാൻ പരിചയമുള്ളവരോ ഹാജരില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മാത്രമേ ഈ വിസ്മൃതിക്കു കാരണമായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളു." (16. 12. 67) അല്പാക്ഷരമായ ഈ മറുപടിയുടെ മർമ്മഭേദകത്വം സ്പഷ്ടമാണ്. സമ്മേളനത്തിന് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്ന് ഒററ ആളുപോലും സന്നിഹിതനായിരുന്നില്ലെന്നും, സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുമാത്രമെങ്കിലും സഭയുടെ നേരെ മമത പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്ത ആളുകൾ പ്രവർത്തകസമിതിയിലെ പ്രാതിനിദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നതു പരിഹാസ്യമാണെന്നും, എത്ര ഭംഗിയായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, മലബാർകാരെക്കൂടി സഭയിൽ സാമാജികന്മാരായി ചേർക്കുന്നതിനു വറുഗീസ്സമാപ്പിള അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. "ഒരുകണക്കിനു നോക്കിയാൽ കൊച്ചി - തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ളവരേക്കാൾ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പരിശ്രമിക്കുന്നതു ബ്രിട്ടീഷിലുള്ളവരാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവരെ സഭയിൽ പ്രത്യേകം ചേർക്കേണ്ടതാണ്" എന്ന് ആ തന്ത്രജ്ഞൻ പിന്നീടൊരിക്കൽ പത്രത്തിലെഴുതുകയുണ്ടായി. "പ്രത്യേകം ചേർക്കേണ്ടതാണ്" എന്നു പറയുന്നതിൽ, അതുവരെ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള ധ്വനിയുണ്ടെങ്കിലും, പെട്ടെന്നുള്ള നോട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ്മലബാർകാരെ പുകഴ്ത്തുന്നതായിട്ടേ ആർക്കും

തോന്നുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ 'കൊണ്ടുംകൊടുത്തും' കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്ന ഏല്പട്ടമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്, കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു് പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അക്കാര്യത്തിൽ മൗനമവലംബിച്ചുകളഞ്ഞതു്. അനുഭവസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമാനം തികച്ചും ശരിയായിരുന്നു എന്നു് കാലം തെളിയിക്കയുംചെയ്തു. അന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സമിതിക്കാരിൽ ആരുംതന്നെ തങ്ങളെ ഏല്പിച്ച ജോലി ചെയ്തു തീർത്തതായി കാണുന്നില്ല.

സമിതിക്കാർ ജോലിയൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും, മററു പലവിധത്തിലും സഭയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ കാര്യദർശി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നു. പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുക, സമ്മാനത്തിനായി നിർദ്ദിഷ്ടവിഷയങ്ങളിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു പ്രാധാന്യേന അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ. ഭാഷാപോഷിണിസഭ കൃത്യമായി നടക്കുകയും, സഭവക മാസിക നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങളോടുകൂടി കൃത്യസമയത്തു പുറത്തുവരികയും, സാഹിത്യകാരന്മാർ യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പേരു് പൂർവ്വാധികം പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. വിദ്വാന്മാരോ സഹൃദയന്മാരോ ആയ നാലുപേർ കൂടിയാൽ അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയം മനോരമ, ഭാഷാപോഷിണി, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള—ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കും എന്ന നിലയായി. ഇതു ചിലർക്കു തീരെ സഹിച്ചില്ല. "കാരണത്തിലല്ലാതെ കാര്യത്തിൽ അസൂയപ്പെട്ടിട്ടു ഫലമില്ല" എന്ന തത്വം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരു

ന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടേയും സഭവക മാസികയുടേയും സൂത്രധാരത്വം കൈക്കലാക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിൽ കീർത്തി സമ്പാദിക്കാമെന്നു് അക്കൂട്ടർ വിചാരിച്ചു. അതിനു ചില ഗൂഢാലോചനകളും അവരാരംഭിച്ചു. ശുദ്ധഹൃദയനായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം അതൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു് മൂന്നാമത്തെ കൊല്ലം തുടർച്ചയായി കാര്യദർശിസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു തന്റെ പേർ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ അതിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. മാനവിക്രമഏട്ടൻതമ്പുരാന്റേയും മററും സ്നേഹമസൃണമായ നിർബ്ബന്ധം നിമിത്തമാണു് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അതിനു സമ്മതംമൂളിയതു്. സഭയും മാസികയും സാമ്പത്തികമായ പല വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു കോഴിക്കോട്ടു വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സഭയുടെ കാര്യദർശിസ്ഥാനം ആരാവശ്യപ്പെട്ടാലും ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷെ, ആ സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കാൻ കൊതിച്ച മാന്യന്മാർ അങ്ങനെയല്ല ധരിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കു ഗൂഢാലോചന മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളു എന്നു് അവർ തെററിദ്ധരിച്ചു.

ഇതിനുവേണ്ടി "കളമൊരുക്കുന്ന" ജോലി അവർ നേരത്തേതന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചുകൊണ്ടു് നാലാം വാല്യം ഏഴാംലക്കം വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ

"ബൃഹസ്പതി" എന്ന പേരുവെച്ച് ഒരു ലേഖകൻ നീണ്ട ഒരു ലേഖനമെഴുതിക്കാണുന്നു:—

1. കവിത എന്ന നാമത്തെപ്പോലും അർഹിക്കാത്ത ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ ദുഷ്കവനങ്ങൾക്കു പ്രചാരംവരുത്താതിരിപ്പാൻ സഭ യത്നിക്കണം.

2. സഭവക പത്രികയെ നാടകങ്ങളും മററും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കാതെ ഓരോ നൂതനകൃതികളുടെ ഗുണാഗുണനിരൂപണാത്തെ ചെയ്യുന്ന ലേഖനങ്ങളെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കണം.

3. ദുഷ്കവിതാപ്രചരണത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതായിരിക്കുന്ന ശീഘ്രകവനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് യുക്തമല്ല. ശീഘ്രകവിത എന്നാൽ, അന്യോന്യസംബന്ധം കുറഞ്ഞ പദങ്ങളുടെ പുഞ്ജം എന്നല്ലാതെ യാതൊരർത്ഥവും എൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നില്ല.

4. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളെ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതു് ഭാഷാഭിവൃദ്ധികരമാകുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഇതിലേക്കാവശ്യമുള്ള ഒരു ആംഗ്ലേയ–മലയാളനിഘണ്ടു സഭയിൽനിന്നു തയാറാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

5. ഗദ്യമയങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുവാൻ വിദ്വാന്മാരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർക്കു് ചില പ്രത്യേകസമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

6. പഴയതും നല്ലതുമായ പുസ്തകങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു് ഒരുമാതിരി വിശേഷമായി അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

7. ഒരു മലയാളഭാഷാചരിത്രം നിർമ്മിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളുടെ ശ്രമം പ്രശംസാവഹമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതു വേണ്ടപോലെയായിട്ടില്ലെന്നും അതിൽ പലഭാഗങ്ങളും അപൂർണ്ണമായും അതൃപ്തികര

മായും ഇരിക്കുന്നു എന്നും വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരി ക്കുന്നു. ഭാഷാചരിത്രം എഴുതുന്നതു വളരെ പ്രയാസമായ ഒരു ജോലിയാകുന്നു എങ്കിലും, എല്ലാവരുംകൂടി ഉത്സാഹിച്ചാൽ നിഷ്പ്രയാസേന സാധിക്കാവുന്നതാകുന്നു. സഭ ഈ വിഷയ ത്തിൽ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ പതിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇതൊക്കെയാണ് ആ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദി ച്ചിരുന്നതു്. സഭ കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല; വല്ലതും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു അനാവശ്യമായ സംഗതികളാണുതാനും—ഇതാണല്ലോ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങ ളുടെ ചുരുക്കം. ആദ്യത്തെ മൂന്നു നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ മനോരമയുടേയും ഭാഷാപോഷിണിയുടേയുംനേരേയുള്ള വിഷലിപ്തങ്ങളായ ഒളിയമ്പുകളാണ് സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാൻകഴിയുന്നതു്. ബാക്കി നിർദ്ദേശങ്ങളിലാ കട്ടേ, എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്തുതീർക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വയും സ്വയം ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാകാതെ അകലെയിരുന്നു കുററംപറയുക എന്നതു തൊഴിലാക്കി യിട്ടുള്ള ചിലർ ഇന്നും ചെയ്തുകാണാറുള്ളവയുമായ ചില കനത്ത ഉപദേശങ്ങളും!

കുറേക്കഴിഞ്ഞു് മയൂരസന്ദേശത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നകൂട്ടത്തിൽ, "ദ്രുതകവിതാഭ്രാന്തു് കലശലായി ട്ടുള്ള ഈ കാലത്തു് എല്ലാവരും മയൂരസന്ദേശം ദിവസ ന്തോറും പാരായണംചെയ്തു പഠിക്കുന്നതു് ഭാഷാസാഹി ത്യത്തിനു ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കും........ ഇതിലെ 68 ശ്ലോകങ്ങൾ 33 ദിവസംകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാക്കിയ തെന്നു തൽകർത്താവുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.... .. .... അവിടുന്നു കവിതാഗുണംകൊണ്ടാണ്, അല്ലാതെ കവി താവേഗംകൊണ്ടല്ല, യശസ്സമ്പാദിക്കാൻ വിചാരിക്കു ന്നതു് എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്." എന്നു ദ്രുതകവിതയെ

വിനോദിനീപത്രാധിപർ നേരിട്ടുതന്നെ അപലപിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. കവിസമാജത്തിന്റെയും ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടേയും ദ്രുതകവിതാപരീക്ഷാക്രമവും ഈ ആക്ഷേപത്തിനു ലക്ഷ്യമാണെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്.

ഇതൊക്കെ വെറും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കണക്കാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിന്റെ രൂപമൊന്നു മാറി. മനോരമയുടെ പത്രാധിപത്യം, എം. ഡി. സിമ്മനാരിവക ഹൈസ്ക്കൂളിന്റെ മാനേജ്മെന്റ്, ഒന്നുരണ്ടു ഷോടതികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം, ബഹുമുഖങ്ങളായ പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ — എന്നിങ്ങനെ ഗുരുതരങ്ങളായ അനവധി കൃത്യാന്തരങ്ങളുള്ള വറുഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെ ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ കാര്യദർശിസ്ഥാനവും വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് കാര്യങ്ങളൊന്നും വേണ്ടപോലെ നടക്കാത്തതു് എന്നു ചിലർ പത്രക്കെ പത്രത്തിലെഴുതി; കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നീ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും അംഗങ്ങളുള്ള സഭയുടെ തലസ്ഥാനം മദ്ധ്യപ്രദേശത്തെവിടെയെങ്കിലും ആയിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു് വേറേ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതും വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കാണാതിരുന്നില്ല. "ബഹുജനം പലവിധം" എന്നു വിചാരിച്ചു് അദ്ദേഹം സമാധാനിച്ചതേയുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാലത്താണു് 1070-കന്നി-18, 19, 20 എന്നീ തിയ്യതികളിലായി ഭാ: പോ: സഭയുടെ **നാലാം യോഗം** തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടതു്. പരപ്പനാട്ടു രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, റസിഡണ്ടു് ഗ്രീൻസാപ്പ് എന്നിവരായിരുന്നു മൂന്നു ദിവസത്തേയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. ഒരു

സാഹ്ബ് ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യംവഹി ക്കുക!—അത് എല്ലാവർക്കും അത്ഭുതമുളവാക്കിയ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. പിന്നീടു പ്രേഷ്ഠാരായ കെ. നാരായണമേനോൻ യോഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം, ചരിത്രം മുതലായവയെ വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗത്തോടുകൂടിയാണ് സാഹ്ബിനു സ്വാഗതം പറഞ്ഞത്. യോഗപ്രവർത്തകന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കുന്ന ഒരു ഉപസംഹാരപ്രസംഗവും സമ്മാനദാനവും നിർവഹിച്ചതിനു ശേഷം താമസിയാതെ അദ്ധ്യക്ഷൻ സ്ഥലംവിട്ടു. പിന്നീടു യോഗനടപടികൾ തുടർന്നത് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാണ്.

"ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ പ്രഥമ പ്രവർത്തകൻ മലയാളമനോരമാ പത്രാധിപരായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സമാപ്പിളയാണെന്നുള്ളത് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലൊ. ആ ഒരാളുടെ ക്ഷീണിക്കാത്ത ഉത്സാഹം ഒന്നിനെമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇപ്പോൾ ഈ സഭ നിലനില്ക്കുന്നത്." എന്ന് പരപ്പനാട്ടു വലിയതമ്പുരാൻ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ തുറന്നുപറയുകയുണ്ടായി. ഗ്രീൻസാഹ്ബിന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിലും മനോരമയേയും അതിന്റെ പത്രാധിപരേയും പററി മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിരുന്നു. തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിലിരുന്നു ഗൂഢാലോചന നടത്തിയിരുന്നവർക്ക് ഇതു കൂടുതൽ പ്രചോദകമായിത്തീർന്നു; എന്നുമാത്രമല്ല, അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പിയുടെ "സ്വാഗതം", മുൻഷി രാമക്കുറുപ്പിന്റെ "ചക്കീചങ്കരത്തിന്റെ ഉത്ഭവം", സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. യുടെ "ഭാഷാപരിഷ്കാരം", മുതലായ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും, പൂർവ്വാധികം വാടിയോടും മോടിയോടുംകൂടി നടത്തപ്പെട്ട കവിതാപരീക്ഷകൾകൊണ്ടും, പ്രസ്തുത യോഗം

വളരെ പ്രധാനമായിത്തീർന്നതും അവരുടെ ആലോചനയ്ക്കു മൂർച്ചകൂട്ടാനുള്ള ഒരു കാരണമായി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പെട്ടെന്നു് ഈ രഹസ്യാലോചനയെപ്പററി അറിഞ്ഞതു്. പിന്നിൽനിന്നു കുത്താനുള്ള ചിലരുടെ—സ്നേഹിതന്മാരാണെന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള ചില മാന്യന്മാരുടെ—ഈ ശ്രമം അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വേദനിപ്പിച്ചു.

"……കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം കൂടുന്നതും എല്ലാ ദിക്കുകളിൽനിന്നും പ്രതിനിധികൾ വന്നെത്താത്തതുമായ സഭായോഗത്തിൽവെച്ചു്, സഭ്യാചാരവിധികളും കവിതാപരീക്ഷകളും മററും കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഈവക സംഗതികളെല്ലാം (വർണ്ണവിന്യാസക്രമം, ദേശ്യഭാഷാവൈവിധ്യം മുതലായവ) പൂർണ്ണമായി വാദിച്ചു തീർച്ചയാക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ. സഭയിൽവെച്ചു് അവസാനത്തെ തീർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. അതുവരേ വേണ്ട ആലോചനകളും വാദങ്ങളും മററും പത്രികാമാർഗ്ഗേണ നടത്തേണ്ടതാണെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. 'ഭാഷാപോഷിണിപത്രിക' ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നവിധത്തിൽ സഭയുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു വളരെ ഉപയുക്തമാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ ചിലപ്പോൾ കാണുന്ന സഭാസംബന്ധമായ പ്രസ്താവനകൾ ഒഴിച്ചാൽ അതും, 'വിദ്യാവിനോദിനി'യും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. പത്രിക ഇങ്ങനെതന്നെ നടത്തിയാൽ മതിയെന്നാണു് സഭയുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിൽ, സഭാകാൎയ്യങ്ങൾ 'വിദ്യാവിനോദിനി'യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനോ, 'വിദ്യാവിനോദിനി' സഭയിലേയ്ക്കു് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനോ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ, അനാവശ്യമായ ശ്രമവും ധനവ്യയവും വളരെ കുറയ്ക്കാമായിരുന്നു……"

'ഭാഷാപരിഷ്കാര'ത്തെപ്പററി സി. അച്യുതമേനോൻ എഴുതിവായിച്ച പ്രബന്ധത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം കുത്തിത്തിരുകിയതു കാണുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ "സ്വരം നന്നായിരിക്കുമ്പോൾ പാട്ടുനിർത്തുന്നതാണ് നല്ലതെ"ന്നു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള തീരുമാനിച്ചു. അസ്ഥാനസ്ഥവും സന്ദർഭത്തിൽ അനുചിതവുമായ ആ പ്രസംഗഭാഗം ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള വേറെ ചിലരെയും വല്ലാതെ മുഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച വിഷാംശമാണ് അവർക്കെല്ലാം അസഹ്യമായിത്തോന്നിയതു്.

ഉടനേ കാര്യദർശിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കത്തു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അദ്ധ്യക്ഷനെ ഏല്പിച്ചു. പലരും പലവിധത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം അതു പിൻവലിച്ചില്ല. "ഇതു് ഒരു പൊതുസ്ഥാപനമാണ്. ആർക്കും കാര്യദർശിയാകാം. ഒരാൾ മാത്രം അതു കൈയടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല." എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടിപറഞ്ഞതു്. ഒടുവിൽ കാര്യാലോചനായോഗത്തിൽവെച്ചു താഴെ പറയുന്ന മൂന്നു പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു:-

(1) കെ. ഐ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത മററു ജോലികൾകൊണ്ടു് സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം രാജിവെച്ചതിനെക്കുറിച്ചു സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ അവർകൾക്കും ശേഷം സാമാജികന്മാർക്കും വളരെ വ്യസനമുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചു. നിർവ്വാഹമില്ലായ്കയാൽ രാജി അനുവദിക്കയും, പകരം, നാനാപ്രകാരേണയും ആ സ്ഥാനം വഹിക്കാൻ യോഗ്യനായ സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. അവർകൾ ആ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കയുംചെയ്തു."

(2) "വിദ്യാവിനോദിനിപത്രം ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കു് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ ഉടമസ്ഥൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്

ഭാഷാപോഷിണിപത്രത്തിനു പകരം മേലാൽ വിദ്യാവിനോദിനി സഭ വകയായി നടത്തുകയും, അതിനു മാസംതോറും 16 ഭാഗങ്ങൾ കൂടുതലായി ചേർക്കുകയും, സഭാസാമാജികന്മാർക്കു വില കൂടാതെ കൊടുക്കുകയും, മററുള്ളവർക്കു് ആണ്ടിൽ 3 ക. വീതം വിലയാക്കുകയും ചെയ്യണം."

(3) "ഈ പത്രം എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻനായനാർ, കെ. ഐ. വറുഗീസ്സു മാപ്പിള എന്നിവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സിക്രട്ടറിയുടെ ചുമതലയിൽ നടത്തപ്പെടണം."

സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തു പുറപ്പെട്ട മനോരമയിൽ "ഭാഷാപോഷിണിസഭ — തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന നാലാംസമ്മേളനം" എന്ന തലക്കെട്ടിലെഴുതീട്ടുള്ള മുഖപ്രസംഗം അവസാനിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:—

"തിരുവനന്തപുരം യോഗത്തിൽവെച്ചു സഭാകാര്യം സംബന്ധിച്ചു നടന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന സംഗതി സിക്രട്ടറിയുടെ മാററമാണു്. ഇതോടുകൂടി ഭാഷാപോഷിണി വിദ്യാവിനോദിനിയായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു് അനന്യസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി ഈ മാസികാപുസ്തകം നടത്തിവരുന്ന ആൾ ഈ സഭയുടെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഈ സ്ഥാനത്തിനു് അർഹനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ മൂന്നു രാജ്യത്തേയും ആളുകൾ യോജിച്ചു നടത്തേണ്ടതായ ഒരു സഭയുടെ പ്രധാനഭാരം, മൂന്നു ശീമകളിലും യോഗ്യന്മാരായ അനേകം സ്നേഹിതന്മാരും മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തു സ്ഥിരതാമസവും ഉള്ള ഒരാൾ വഹിക്കുന്നതുതന്നെ സഭയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾക്കു കൃത്യാന്തരഭാരം ഒട്ടും

കുറവല്ല; എങ്കിലും ഏററസ്ഥിതിക്കു് എങ്ങനെയും സമയമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല."

പിന്നിൽനിന്നുണ്ടായ കുത്തിന്റെ വേദനമുഴുവൻ മാറുന്നതിനു മുൻപെഴുതിയതായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഇതിൽ ചില കൊള്ളിവാക്കുകളൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകാണുന്നതു്. പുത്രീനിർവ്വിശേഷം താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന സഭയുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഓർത്തപ്പോഴുണ്ടായ മനോവേദനയും, ഒരുപക്ഷേ, അതിനു കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കാം.

പുതിയ നിശ്ചയങ്ങളുടെ ഫലമായി "ഭാഷാപോഷിണി മാസിക" നിന്നുപോകയും "വിദ്യാവിനോദിനി" സഭവക പത്രികയായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. 1070 തുലാത്തിൽ പുറപ്പെട്ട വിദ്യാവിനോദിനി 6-ാംവാല്യം ഒന്നാംലക്കത്തിലെ 'പ്രസ്താവന'യിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

"വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സു തികഞ്ഞു് ഇന്നുമുതൽക്കു് ആറാമത്തെ വർഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു......... ഈ മാസിക തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇതിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടുഭാഗങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നും, രണ്ടു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിലയിൽ കൂടുതൽ വരുത്താതെ പുസ്തകത്തിന്റെ ദീർഘവിസ്താരങ്ങൾ കൂട്ടി എന്നും, വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പ്രായംകൂടി വരുന്തോറും സ്വാഭാവികമായി ശരീരത്തിനു പുഷ്ടി വർദ്ധിച്ചുവരേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേൽ വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ ഈ മാസംമുതൽ പതിനാറു ഭാഗങ്ങൾകൂടി ചേർക്കുന്നതിനും ഒരു കൊല്ലത്തേക്കുള്ള വില മൂന്നുറുപ്പികയാക്കുന്നതിനും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, വിദ്യാവിനോദിനിക്കു്, തനിക്കും മററുള്ളവർക്കും ഉപയുക്തമായ എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവളെ "ഭാഷാ

പോഷിണി സഭ"യുടെ സന്ദേശഹാരിണിയായ പ്രിയസഖിയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

"ഭാഷാപോഷിണി സഭവക" എന്ന തലക്കുറിപ്പോടുകൂടിയാണ് പിന്നീട് വിദ്യാവിനോദിനി പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്. ഈ കുറിപ്പല്ലാതെ, ഭാഷാപോഷിണി സഭയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനോ, അച്യുതമേനോൻ അന്നു പ്രസംഗത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ "ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കു യോജിച്ചവിധ"ത്തിലുള്ള ഗൌരവത്തെ പാലിക്കുന്നതിനോ, "ബൃഹസ്പതി" ഉപദേശസമ്പൂർണ്ണമായ തൻെറ ആദിർഘലേഖനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനോ, ഉതകുന്ന യാതൊരു മാററവും മാസിക യിൽ വരുത്തിയിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഠം ഈ "തലക്കുറിപ്പു"പോലും അപ്രത്യക്ഷമാവുകയുംചെയ്തു. സഭയുടെ പ്രവർത്തനം നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും നടന്നതുമില്ല. വിമർശനം പോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ല പ്രവർത്തനമെന്നും, സിക്രട്ടറിയെന്നും പത്രാധിപരെന്നും കടലാസ്സിൽ അച്ചടിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല വറുഗീസ്സമാപ്പിള പേരുകേട്ടതെന്നും ചിലർക്കൊക്കെ മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. സഭാംഗങ്ങഠം ബഹളം കൂട്ടി: കാര്യദർശിയെ മാററിയിട്ടെങ്കിലും സഭയെ പുനരുദ്ധരിക്കണമെന്നു് പലരും വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെഴുതി. ഭാഷാപോഷിണി മാസിക വീണ്ടും തുടങ്ങണമെന്നു ചിലർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. വറുഗീസ്സമാപ്പിള മുന്നോട്ടുവന്നു ചുമതല ഏറെറടുത്തില്ലെങ്കിൽ, ജനനക്രിയ ചെയ്ത കൈകൊണ്ടുതന്നെ ഉദകക്രിയയും ചെയ്യു എന്നുള്ളതായിരിക്കും അതിൻെറ ഫലമെന്നു മററു ചിലർ മനോരമയിലേയ്ക്കെഴുതി. വറു

ഗീസ്സമാപ്പിളയാകട്ടെ, ഇതൊക്കെ കണ്ടുംകേട്ടും മിണ്ടാതെ അടങ്ങിയിരുന്നതേയുള്ളൂ.

അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ്, "കേരളമിത്ര"ത്തിൽ ഇതിനെപ്പററി ഒരു മുഖപ്രസംഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. "ഭാഷാപോഷിണിസഭവക" എന്ന മേലെഴുത്ത് എടുത്തുപോയതിനെപ്പററി ചിലർക്കുള്ള ആക്ഷേപം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നും സഭവക പരസ്യങ്ങളും മററും കൂലികൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമെന്ന് വിദ്യാവിനോദിനിപ്രവർത്തകന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ മേലെഴുത്തെടുത്തുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു സഭയ്ക്കു നഷ്ടമൊന്നും ഇല്ലെന്നും മററുമാണ് ആ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നതു്. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ മൌനം ഭഞ്ജിക്കേണ്ട ഘട്ടമായി എന്നു വറുഗീസ്സമാപ്പിളയ്ക്കു തോന്നി. മനോരമയിൽ ഒരു മുഖപ്രസംഗമെഴുതി * അദ്ദേഹം കേരളമിത്രത്തിനു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതാണ് അതിലെ ഒരു ഭാഗം:-

"....കേരളമിത്രത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ പുറംകടലാസ്സിന്മേൽ കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു "ഭാഷാപോഷിണീസഭവക" എന്നൊരു മേലെഴുത്തുണ്ടായിരുന്നതു് എടുത്തുപോയതിനെപ്പററി ചിലർക്ക് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെന്നറിയുന്നു. എങ്കിലും, സഭവക പരസ്യങ്ങളും മററും പതിവുപോലെ കൂലികൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഉടമസ്ഥന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, സഭയ്ക്കു വിശേഷിച്ചു നഷ്ടമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് കേരളമിത്രം പറയുന്നതു്. ഭാഷാപോഷിണിവക പരസ്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴൊക്കെ കൂലികൂടാതെ എല്ലാ പത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ താനും ചിലതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഓർമ്മപോലുമില്ലാതെ ഇങ്ങിനെ

---

* 1071 കുംഭം 18-ാംനു-

പറയുവാൻ മിത്രത്തിന്നു ധൈര്യം വന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. അനേകം യോഗ്യന്മാർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വലിയ ഒരു യോഗം മുഖേന വിദ്യാവിനോദിനിയെ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ സഭയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കയും അതനുസരിച്ച് ആ യോഗത്തിൽ ചെയ്ത നിശ്ചയം വിദ്യാവിനോദിനിയിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും "ഭാഷാപോഷിണി സഭവക" എന്ന മേലെഴുത്തോടുകൂടി ഒരുകൊല്ലത്തോളം അതു നടക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം, ആരോടും ചോദിക്കാതെയും ആരും അറിയാതെയും ഈ മേലെഴുത്തു നീക്കിക്കളഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് "സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു" എന്നു പറയുന്ന ഒരു പത്രം കേരളത്തിനു പൊതുവേ മിത്രമായിരുന്നാലും സഭയ്ക്കു ശത്രുവെന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കുവാൻ വഴികാണുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു...."

ഇങ്ങനെ ലേഖനങ്ങളും പ്രത്യാഖ്യാനങ്ങളും ആരോപണങ്ങളും മറുപടികളും കൊണ്ടു നിവൃത്തിയില്ലാതായപ്പോൾ "ഒരുകൊല്ലംകൊണ്ട് 400 രൂപാ നഷ്ടം വന്നതിനാലാണ് വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ മേലെഴുത്തു വേണ്ടെന്നുവെച്ചത്" എന്നു സി. പി. അച്യുതമേനോൻ മറുപടിപറഞ്ഞു. "വിദ്യാവിനോദിനി സഭവകയാക്കിയതിനുശേഷമുണ്ടായ കടമാണോ ഈ 400 ക. ? അതോ, വിദ്യാവിനോദിനി തുടങ്ങിയതു മുതലുള്ള കടമോ?" എന്നായി നസ്രാണിദീപിക. "ഭാഷാപോഷിണിയോട്" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ മനോരമയിൽ അർത്ഥഗർഭങ്ങളായ ഏതാനും പദ്യങ്ങളെഴുതി. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണം ഇവിടെ പകർത്താം.

ഹേ ഭാഷാപോഷിണീതി പ്രഥിത ബുധസഭേ!
നിൻശരീരത്തിനോർത്താൽ
ശോഭാപൂരം കുറഞ്ഞീയിട ചടവു വരാൻ
ഹേതുവെന്തോതിടേണം;
ഈ ഭൂമീമണ്ഡലത്തിൽ പുരുഷമണിയതാം
നവ്യ സിക്രട്ടറിക്ക-
ങ്ങുൽഭൂതം പ്രേമഭാരം ശിവശിവ! കുറവാ-
യെന്നതോ കിന്നു ജാനേ:

ഉൽക്ഷയത്തിനു വയസ്കരത്തിരുമനസ്സിൽനി-
ന്നൊരു മരുന്നത-
ന്നിക്ഷണം ത്വച ശരീരരക്ഷയരുളാഞ്ഞതെ-
ന്തിതറിയായ്കയോ!
ഉൽക്ഷമാതലമതിങ്കലുള്ള സുമനസ്സുകൾ-
ക്കരിയ രത്നമാ-
മക്ഷമാസുരവരേന്ദ്രനോടു പറയുന്നതി-
ന്നു കുറവില്ല തേ.

ഭാഷാപോഷിണീസൽസഭേ! തനുവതിൽ
പെട്ടെന്നു പെട്ടുള്ളൊരീ-
ശ്ശോഷം തീർത്തു ഭരിച്ചിടാൻ വിരുതു കൂ-
ടും ഹൃദ്രമാനാഥനേ
ഭേഷായിട്ടു വരിച്ചുകൊൾകിനിയുമാ-
സ്സാപത്ന്യസംജാതസ-
ന്തോഷാഭാവമതോർക്കൊലാ ഭവതിയെ-
സ്സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചിടും.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ വലിയ ഒരു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും, വലിയകോയിത്ത

ന്പുരാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള അനവധി ഭാഷാഭിമാനികളുടെയും, നിരന്തരമായ അപേക്ഷയുടേയും നിർബ്ബന്ധത്തിന്റേയും ഫലമായി വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പണ്ടത്തെ ചുമതല വീണ്ടും കൈയേല്ക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ, 1072-ൽ 'ഭാഷാപോഷിണി' മാസികാരൂപത്തിൽ പുനരവതാരം കൈക്കൊള്ളുകയും സഭയുടെ അഞ്ചാം സമ്മേളനം അധികം താമസിയാതെ കോട്ടയത്തുവെച്ചു കൊണ്ടാടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു സഭയുടെ സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽപ്പോലും ഏററുവാങ്ങാൻ ആളില്ലാതായി.

പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, അച്യുതമേനോൻ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിരപരാധിയായിരുന്നു. എല്ലാകാര്യത്തിലും മുൻകൈ തങ്ങൾക്കു വേണമെന്നു മോഹിച്ചിരുന്ന കൊച്ചിയിലെ ചില പ്രമാണികളാണ് ഭാഷാപോഷിണിയുടെ സൂത്രധാരത്വം കൊച്ചിയിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന കാര്യത്തിൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. അവരെല്ലാവരുംകൂടി തലപ്പൊക്കമുള്ള ഒരാളെ ഉന്തിത്തള്ളി മുന്നിൽ നിർത്തി എന്നേയുള്ളു. ഈ കൂട്ടുകാർ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി തന്നെ സഹായിക്കുമെന്നും, വിദ്യാവിനോദിനി നല്ല ഒരു മാസികയാക്കിത്തീർക്കാമെന്നും, അതുവഴി മാതൃഭാഷയെ യഥാശക്തി പോഷിപ്പിക്കാമെന്നും മററും വിചാരിക്കയും വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അച്യുതമേനോൻ അവരുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായത്. കാര്യത്തോടടുത്തപ്പോൾ താൻ ഏകാകിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. വരിക്കാരെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷയത്തിലോ ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിലോ പറഞ്ഞതുപോ

ലെയുള്ള സഹായമൊന്നും കൂട്ടുകാരിൽനിന്നുണ്ടായില്ല. ഗുരുതരങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന 'ബൃഹസ്പതി'യും 'ശുക്ര'നും മററും, പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ കാലു പിന്നോക്കം വലിച്ചു.

വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ത്യാഗശീലവും കാര്യക്ഷമതയും അപ്പോഴാണ് അച്യുതമേനോനു ശരിക്കു മനസ്സിലായതു്. പക്ഷേ, പോരായ്മയെല്ലാം സഹിച്ച് അടങ്ങിയിരിക്കയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു വേറൊരു പോംവഴിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെ ഈ അപകടത്തിൽ ചാടിച്ച കൂട്ടുകാരുടെനേരെയുള്ള ഒരു നേരിയ പ്രതിഷേധപ്രകടനമായിട്ടുംകൂടിയാണ് വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ ആ "[illegible]" എടുത്തുകളഞ്ഞതു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ, ഉത്സാഹികൾ മുന്നോട്ടുവരുമെന്നും കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി കലാശിക്കുമെന്നും ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും, അവസാനം കാര്യമെല്ലാം 'ശുഭമായി കലാശിച്ചു' എന്നു് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

കാര്യദർശിസ്ഥാനം വീണ്ടും കൈയേററ ഉടനേ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഒന്നാമതായി ചെയ്തതു്, സഭയുടെ പ്രവർത്തകക്കമ്മിററിയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും എഴുത്തയച്ചു് ഭാവിപ്രവർത്തനത്തെപ്പററി അവരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുകയാണ്. കിട്ടിയ മറുപടികളെല്ലാം കാര്യദർശി അദ്ധ്യക്ഷനു് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനമനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുകയുമാണുണ്ടായതു്. ഭാഷാപോഷിണി മാസികാരൂപത്തിൽ ഉടനേ ആരംഭിക്ക, സഭ മൂന്നുകൊല്ലത്തിലൊ

രിക്കലെങ്കിലും സമ്മേളിക്ക—ഇതാണ് അംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ച് അദ്ധ്യക്ഷനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ചെയ്ത തീരുമാനം. അതനുസരിച്ച് 1072 കന്നിമാസം മുതൽ 'ഭാഷാപോഷിണി' പ്രതിമാസം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഒന്നാം ലക്കത്തിലെഴുതിയ 'പ്രസ്താവന'യിൽ 'കവിസമാജ'ത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽ 'ഭാഷാപോഷിണി'യുടെ പുനർജ്ജന്മംവരെയുള്ള ചരിത്രം മുഴുവൻ ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കുകയും "സഭയെക്കുറിച്ച് അനന്യസാധാരണമായ വാത്സല്യത്തോടുകൂടിയ അദ്ധ്യക്ഷൻ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും പുതിയ സിക്രട്ടറി അച്യുതമേനോൻ അവർകളും മററു പല മഹാന്മാരും വീണ്ടും ഞാൻതന്നെ സിക്രട്ടറിയായിരിക്കണമെന്നു പബ്ളിക്കായും പ്രൈവററായും എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു" കഥയും മററും തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

1073 തുലാത്തിലാണ് കോട്ടയത്തുവെച്ച് സഭയുടെ **അഞ്ചാം സമ്മേളനം** കൊണ്ടാടപ്പെട്ടത്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു അക്കൊല്ലത്തെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. ഉപക്രമപ്രസംഗത്തിൽ സഭയുടെ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു അദ്ധ്യക്ഷനും ഒന്നെത്തിനോക്കിയതായി കാണുന്നുണ്ട്.

"മൂന്നുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് എത്രയും പ്രൌഢമായി നടന്ന യോഗം ഈ സഭയുടെ പുണ്യപരിപാകത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതോടുകൂടി പുണ്യഫലമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചുപോയിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറ്, ഈ സഭയുടെ പിന്നത്തെ അവസ്ഥ ഇതിന്റെ അഭ്യുദയത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളായ എല്ലാവർക്കും അത്യന്തം വ്യസനഹേതുവാ

യീത്തീർന്നിരുന്നു. തദനന്തരം ഇതിന്റെ പുനരുജ്ജീവനത്തിനു ഹേതുവായിത്തീർന്നതു് സിക്രട്ടറിസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിരുന്ന മിസ്റ്റർ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പിന്നെയും അതിനെ സ്വീകരിച്ചതു മാത്രമാകുന്നു. ആരംഭംമുതൽക്കേ ഈ **സഭയുടെ ജീവനായിരുന്ന ആൾ** ഇതിനോടുള്ള സംബന്ധത്തെ വിട്ടപ്പോൾ ഇതു കഥാവശേഷമായിത്തീർന്നതും, പിന്നീടു് അയാൾ ഇതിനോടു ചേർന്നപ്പോൾ ഇതു പുനശ്ച സജീവമായിത്തീർന്നതും എനിയ്ക്കു് ഒട്ടും ആശ്ചര്യമായിത്തോന്നുന്നില്ല. സഭവക മാസികപുസ്തകം വിദ്യാവിനോദിനിയോടുകൂടി ഏകീഭവിച്ച് ഒരു വർഷംവരെ ഇരുന്നതിന്റെശേഷം തൽഭാരവാഹികൾ അതിന്റെ പേരുപോലും ഇല്ലാതാക്കിത്തീർക്കയാണല്ലൊ ചെയ്തതു്. പിന്നീടു് അതിനെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം കന്നിമാസംമുതൽ ആരംഭിച്ചു ശ്ലാഘ്യമായവിധത്തിൽ നടത്തിത്തുടങ്ങിയതു മാത്രമാണു് സഭയുടെ പുനരാവിർഭാവത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ഈ മാസികപുസ്തകത്തെ ഇപ്രകാരം ഉചിതമായവിധം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ സിക്രട്ടറി ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്തുപോരുന്നതുമായ ശ്രമം എത്രയും അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു."

കവിതാപരീക്ഷകളും മററും ഈ സമ്മേളനത്തിൽ നടത്തിയതായിക്കാണുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും എതിരഭിപ്രായമുള്ളതായി കണ്ടതുകൊണ്ടു് ഒരുപക്ഷേ, ആവക ചടങ്ങുകൾ വേണ്ടെന്നുവെച്ചതായിരിക്കാം. മൂന്നുകൊല്ലത്തെ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നു സഭയേയും സഭാംഗങ്ങളേയും തട്ടിയുണർത്താൻ സിക്രട്ടറി വളരെ വളരെ പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവും ആററിങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാനുംകൂടി 250 ക. സംഭാവന ചെയ്തിട്ടും, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കൈയിൽനിന്നു 350 ക.യോളം കൂടുതൽ ചെലവാക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു കൊല്ലമായിരുന്നു അതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കു

വേണ്ടി ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്ന ത്യാഗത്തിന്റെ സ്വരൂപം വായനക്കാർക്ക് ഏകദേശം ഊഹിക്കാമല്ലൊ.

ഉത്സാഹശാലികളും കേരളത്തെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവരുമായ അൻപതോളം നല്ല സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തകസംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ശോഭനമായ ഭാവിക്ക് അടിത്തറകെട്ടി എന്നുള്ളതാണു് അഞ്ചാംസമ്മേളനത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഒരു വലിയ നേട്ടം. ഈ അടിത്തറയിൽ ഉന്നതമായ ഒരു രമ്യഹർമ്മ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കണമെന്നായിരുന്നു കാര്യദർശിയുടെ വിചാരം. എന്നാൽ "അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ" എന്ന ആപ്തവാക്യമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു യാദൃച്ഛികസ്ഥിതിവ്യത്യാസമായിരുന്നു അനുഭവം. 1072 അവസാനംമുതൽക്കുതന്നെ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആരോഗ്യത്തിനു് അല്പം ഹാനിതട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. മനോരമയെ സംബന്ധിച്ച നിരന്തരമായ കൃത്യബാഹുല്യം ഈ അനാരോഗ്യത്തിനു വളംവെച്ചുകൊടുത്തു. സഭയുടെ അഞ്ചാംസമ്മേളനം വിജയപര്യവസായിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരാഴ്ച ഇടവിടാതെ ക്ലേശിക്കേണ്ടി ചെയ്തപ്പോൾ എല്ലാം തികഞ്ഞു. പത്രാധിപർ രോഗശയ്യാവലംബിയായിത്തീർന്നു. നാട്ടുവൈദ്യന്മാരും ഇംഗ്ലീഷ് ഡോക്ടർമാരും വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. "മനോരമയേയും വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയേയുംപററി അഗാധമായ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ വയസ്കരമൂസ്സ് പല ഔഷധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടും രോഗം വിട്ടുമാറാനുള്ള ഭാവം കണ്ടില്ല." ഒടുവിൽ, അന്നു് കോഴിക്കോട്ടു് ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്ന ദിവാൻബഹദൂർ ഡാക്ടർ വറുഗീസ്സിനെക്കൊ

ണ്ടു് ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിനായി വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു പോയി. ഏതാനുംമാസത്തെ ചികിത്സയുടെ ഫലമായി സുഖക്കേടു മാറുകയും, കോട്ടയത്തെത്തി വീണ്ടും പത്രാധിപത്യം ഏറ്റെടുക്കുകയുംചെയ്തുവെങ്കിലും കൂട്ടുകാരുടേയും വീട്ടുകാരുടേയും ഉപദേശങ്ങളെ വകവെയ്ക്കാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജോലിചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി വീണ്ടും കിടപ്പിലായി. ഇത്തവണ തിരുവനന്തപുരത്തു് "കയ്യൻ അപ്പോത്തിക്കരി"യെക്കൊണ്ടാണു് ചികിത്സിപ്പിച്ചതു്. സുഖക്കേടു് ഒരുവിധം ഭേദമായി എന്നുതന്നെ പറയാം. എങ്കിലും, 1072-നു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ആരോഗ്യം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് പിന്നീടു് ഒരിക്കലും വീണ്ടുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒരുവിധം നടത്തിയിരുന്നു എന്നു മാത്രം. താമസം മിക്കവാറും തിരുവല്ലായിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കോട്ടയത്തേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നേയുള്ളു.

ഇങ്ങനെ അനാരോഗ്യത്തിനു് അടിപെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും തൻെറ മമതാഭാജനമായ ഭാഷാപോഷിണിസഭയെ വിസ്മരിക്കാൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. മാസിക മുറയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പ്രയോജനകരങ്ങളായ പല നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങൾ അക്കാലത്തു് ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പല കാവ്യങ്ങളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമചെയ്യിച്ചു് മാസികയിൽ ചേർത്തിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. ലേഖകന്മാർക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ചുരുങ്ങിയതോതിലാണെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയതു് ചരിത്രനായകനാണു്.

കോട്ടയത്തെ സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുകൊല്ല ത്തിനുശേഷം 1075 കന്നി ൨8-ാംനു- തിരുവനന്തപുര ത്തുവെച്ചാണു് സഭയുടെ ആറാമത്തെ സമ്മേളനം നടന്നതു്. അന്നു് അതിവിപുലമായ ഒരു സ്വാഗത സംഘം അവിടെ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ജസ്റ്റീസ് ദിവാൻബഹദൂർ ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. ആയിരുന്നു സ്വാഗതസംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ; ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ ഖജാൻജിയും. സമ്മേളനം ആഡംബരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ നടന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ. ദിവാൻബഹദൂറിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവർ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ നേരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അതിരറ്റ അനാസ്ഥയെ അപലപിക്കയും, അങ്ങനെയുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പന്നരിൽ നിന്നാണു് മലയാളത്തിനു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. വറുഗീസുമാപ്പിള വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ പതിവുപോലെ സഭയുടെ ചെയ്തികളെ വിസ്തരിച്ചതിനുശേഷം, 'കോട്ടയത്തെ സഭായോഗംനടന്നു് ഒരുമാസം കഴിയുന്നതിനു മുൻപു് ദൈവഗത്യാ പിടിപെട്ട ഒരു രോഗത്താൽ താൻ ഏഴെട്ടുമാസത്തോളം കോട്ടയത്തും പിന്നീട് അഞ്ചാറുമാസം തിരുവനന്തപുരത്തും ചികിത്സയിൽ കിടന്നതും, ദൈവാനുകൂലൃത്താൽ ദീനം ഒരുവിധം ഭേദമായതിന്റെശേഷവും മനസ്സുശരീരങ്ങൾക്കു യഥാപൂർവ്വം ബലമുണ്ടാകുന്നതുവരെ പഴയ ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കരുതെന്നുള്ള വൈദ്യന്മാരുടെ വിധിഅനുസരിച്ചു് ഇപ്പോഴും പ്രായേണ സ്വസ്ഥവൃത്തിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിവരുന്നതും" മററം വിവരിക്കയും "കേരളമൊട്ടുക്കു പലജാതിയിലും അവസ്ഥയിലും ഉള്ള ആളുകളെക്കൊ

ണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതായ വലിയ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ സഭയുടേ ഭാരംവഹിക്കാൻ താൻ അശക്തനായി ത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, മേലാൽ സഭ തന്റെ ചുമതലയിൽവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് അവിഹിതമാകയാൽ അതിനു തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ആരെയെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും" പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, കാര്യാലോചന വന്നപ്പോൾ, എല്ലാവരും ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്, വറുഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെ കാര്യദർശിയായിരിക്കണമെന്നാണ്. അങ്ങനെ വീണ്ടും ആ ഗുരുതരമായ ചുമതല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുമലിൽതന്നെ വന്നുവീണു.

വർദ്ധിച്ചുവന്ന അനാരോഗ്യംനിമിത്തം പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഓടിച്ചാടി നടക്കുന്നതിനു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അശക്തനായിത്തീർന്നിരുന്നതിനാൽ, പിന്നീടു നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു സഭയുടെ കാര്യങ്ങളൊന്നും നടന്നതായി കാണുന്നില്ല. മാസിക നല്ല നിലയിൽ നടന്നിരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യവും നിർവിഘ്നം തുടർന്നിരുന്നു. ഇതു രണ്ടും ഒരിടത്തു് അടങ്ങിയൊതുങ്ങിയിരുന്നു ചെയ്യാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണല്ലൊ. സഭയുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ ചരിത്രനായകനെ ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിക്കാൻപോലും ആരും തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ആ യഥാർത്ഥഭാഷാഭിമാനി ആത്മത്യാഗത്തിനുതന്നെ തയ്യാറായി. ഇങ്ങനെ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ **ഏഴാമത്തെ സമ്മേളനം** വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ചുമതലയിൽ കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ഒടുവിലത്തെ സമ്മേളനം—നടന്നതു് തലശ്ശേരിയിൽ വെച്ചാണ്. കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനായിരുന്നു ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ സൂത്രധാരൻ. കെ. സി.

നാരായണൻനമ്പ്യാർവഴി ചരിത്രനായകൻ ചെയ്ത അപേക്ഷയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് തമ്പുരാൻ ആ ചുമതല കൈയേററതു്. ഒരു ജോലി ഏററുകഴിഞ്ഞാൽ അതു കഴിയുന്നതും ഭംഗിയായി നിർവഹിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമായിരുന്നു. സമ്മേളനത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം വിളിച്ചുകൂട്ടിയ യോഗത്തിൽ ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, അഭിഭാഷകപ്രവരന്മാർ, കോളേജ് പ്രൊഫസ്സർമാർ എന്നുതുടങ്ങിയ പല നിലകളിലുള്ള അനവധി ആളുകൾ വന്നുകൂടിയിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനായി മാന്യന്മാരും സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരുമായ 50 പേരടങ്ങിയ ഒരു സ്വാഗതസംഘം അന്നു രൂപവൽകൃതമായി. തമ്പുരാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, സ്വാഗതസംഘാംഗങ്ങളും സന്നദ്ധസംഘാംഗങ്ങളും സമ്മേളനത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു.

1079 ചിങ്ങം 26, 27 എന്നീ തിയ്യതികളിലായി ബ്രണ്ണൻ കോളേജിൽവെച്ചാണു് സമ്മേളനം നടന്നതു്. ചിറയ്ക്കൽ ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്നു രണ്ടുദിവസത്തെയും അദ്ധ്യക്ഷൻ. സ്വാഗതപ്രസംഗം, അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം, കാര്യദർശിയുടെ റിപ്പോർട്ടുവായന, വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മിററി രൂപവൽക്കരണം എന്നുതുടങ്ങി കാര്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളായ ചില നടവടികൾ മാത്രമാണു് ഒന്നാംദിവസത്തെ പരിപാടിയിൽപെട്ടിരുന്നതു്. രണ്ടാംദിവസം കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, എം. ശേഷഗിരി പ്രഭു, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ, വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ എന്നിവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ നടന്നു. സർവ്വകലാശാലക്കാരും മററും, നിലവിലുള്ള പല വ്യാകരണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചോദ്യങ്ങൾ

ചോദിക്കുന്നതുനിമിത്തം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പല വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്നും, അതുകൊണ്ടു് മേലാൽ രാജരാജവർമ്മയുടെ കേരളപാണിനീയം, ശബ്ദശോധിനി മുതലായ വ്യാകരണങ്ങളെമാത്രം പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളായി സ്വീകരിക്കണമെന്നു സർവ്വകലാശാലക്കാരോടപേക്ഷിക്കണമെന്നും വിവരിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം, പ്രസംഗാവസാനത്തിൽ എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു അവതരിപ്പിക്കയും വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അതിനെ പിൻതാങ്ങുകയും ചെയ്തു. കമ്മിററിഭ്രാന്തന്മാരായ ചിലർ ഇടയ്ക്കു ചാടിവീണു. നിലവിലുള്ള വ്യാകരണങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു് നല്ലതേതാണെന്നു റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാൻ ഒരു കമ്മിററി നിശ്ചയിച്ചാൽ മതിയെന്നും, അവരുടെ റിപ്പോർട്ടു കിട്ടിയതിനുശേഷം വേണ്ടതെന്താണെന്നു പിന്നീടാലോചിക്കാമെന്നും ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോനഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു് കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മ, മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ, എം. രവിവർമ്മതമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, പുന്നശ്ശേരി നമ്പി, ടി. സക്കറിയാസ്സ്, ഒ. എം. ചെറിയാൻ എന്നുതുടങ്ങി നല്ല തലപ്പൊക്കമുള്ള 12 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിററിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. *

കേരളത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചിന്നിച്ചിതറി താമസിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ മിക്കവർക്കും സമ്മേളിക്കാനും അഭിമുഖപരിചയം സമ്പാദിക്കാനും സാധിച്ചു എന്നുള്ളതാണു് തലശ്ശേരി സമ്മേളനംകൊണ്ടുണ്ടായ വലിയ നേട്ടം. അക്കൊല്ലത്തെപ്പോലെയുള്ള ആൾക്കൂട്ടം ഭാ: പോ: സഭയുടെ മറെറാരു സമ്മേളന

* ഫലം 'പൂജ്യ'മായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. "ജനബാഹുല്യംകൊണ്ടു് കോളേജിന്റെ അകവും പുറവും വളപ്പും അടുത്തുള്ള റോഡുകൂടിയുംനിറഞ്ഞിരുന്നു."* സ്വാഗതസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ഔദാര്യവുംകൂടി ഇതിന്ന് ഒരു പക്ഷേ കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സമ്മേളനത്തിന്ന തലശ്ശേരിയിൽ വന്നുചേർന്നിരുന്ന ആളുകൾ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലെന്നപോലെ—അതിലുമധികം എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും പരമാർത്ഥം—സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. യോഗത്തെപ്പററി അന്നു മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റിപ്പോർട്ടിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:—

"ദൂരസ്ഥന്മാരായ ആളുകൾ തീവണ്ടിയാപ്പീസ്സിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും അവരെ എതിരേൽക്കുന്നതിനായി കുതിരവണ്ടികളോടുകൂടി നിർവ്വാഹകസംഘക്കാർ അവിടെ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾമുതൽ സഭായോഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് തിരികെ തീവണ്ടികയറി എല്ലാവരും അവരവരുടെ ദിക്കുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതുവരെ സഭയ്ക്കായി വന്നിരുന്ന സകല ജനങ്ങൾക്കും എവിടെപ്പോകുന്നതിന്നും സദാ കുതിരവണ്ടികൾ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സഭയ്ക്കായി വന്നിരുന്നവർക്കു തയ്യാറാക്കിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന ഭക്ഷണവും ഒട്ടും ഉപായമല്ലായിരുന്നു. വലിയ പപ്പടം, പഞ്ചസാര, പഴംനുറുക്ക്, പ്രഥമൻ, പഞ്ചസാരപ്പായസം മുതലായ നാനാവിഭവങ്ങളോടുകൂടി. രണ്ടുനേരവും കെങ്കേമമായ സദ്യയും, രാവിലേയും പകലേയും കാപ്പി പലഹാരങ്ങൾ മുതലായവയും പ്രതിദിനം തയാറുണ്ടായിരുന്നു. തേച്ചുകുളിക്കേണ്ടുന്നവർക്കു എണ്ണ മുതലായവയും സദാ തയാറുതന്നെ. ഇപ്രകാരം വെ

---

* പത്രറിപ്പോർട്ടു്.

ടിപ്പായും കേമമായുമുള്ള ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഇതിനു മുൻപു സമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ള ദിക്കുകളിലെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു പരക്കെ സംസാരം. ഇവയ്ക്കെല്ലാമുള്ള സകല ചെലവുകളും വഹിച്ചതു് അത്യൗദാര്യനിധിയായ കടത്തനാട്ടു് ഇളയതമ്പുരാനവർകൾതന്നെയാണു്............"

വടക്കെങ്ങാണ്ടോ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനെ ഈ മഹോദ്യമത്തിലേക്കു ചാടിക്കാൻ വറുഗീസുമാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചതു് മനോരമപ്പത്രം കൈവശമുള്ളതുകൊണ്ടും കൂടിയാണു്. സ്തുതിക്കേണ്ടവരെ സ്തുതിച്ചും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും, കർമ്മോദ്യുക്തരാക്കുന്നതിനു പത്രാധിപർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം അസാധാരണമെന്നുതന്നെ പറയണം. കുറച്ചുകാലമായി സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലായിരുന്നിട്ടും, ഡാക്ടർമാരുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ ഉപദേശത്തെ അവഗണിച്ചു്, അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി തലശ്ശേരിയിലെത്തിയിരുന്നു. ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻെറ സ്നേഹപൂർവ്വമായ ശാസനയെപ്പോലും വകവെക്കാതെ സമ്മേളനത്തിൻെറ വിജയപര്യവസാനത്തിനായി അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്തു. റിപ്പോർട്ടുവായിച്ചതു വറുഗീസുമാപ്പിള തന്നെയായിരുന്നു. "ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം റിപ്പോർട്ടു വിസ്തരിച്ചെഴുതാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു" ക്ഷമാപണപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടാണു്, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി, അദ്ദേഹം ആ "ചുരുങ്ങിയ റിപ്പോർട്ടു" വായിച്ചുതീർത്തതു്. ഭാ: പോ: സഭയുടെ സിക്രട്ടറി എന്നനിലയിൽ താൻ വായിക്കുന്ന അവസാനത്തെ റിപ്പോർട്ടാണു് അതെന്നു് ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല.

യോഗം അവസാനിച്ചതിൻെറ പിറേറദിവസം സമ്മേളനത്തിനു സന്നിഹിതരായിരുന്ന സഹൃദയന്മാരെയെല്ലാം കടത്തനാട്ടേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവിടെവെച്ചു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യസ്സൽക്കാരം നടത്തുകയുണ്ടായി. സാഹിത്യകാരന്മാർക്കെല്ലാം യഥോചിതം സമ്മാനങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെ അടുത്തുവിളിച്ചു് വിലയേറിയ രണ്ടുജോഡി പട്ടുകര സമ്മാനിക്കയും, ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടിയെങ്കിലും ദേഹം നല്ലപോലെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തു. ഇററിറവീഴുന്ന കണ്ണുനീരോടുകൂടിയാണു് ചരിത്രനായകൻ കൈകൂപ്പി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതു്. ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഈ രംഗം ചുററും കൂടിനിന്നിരുന്നവരുടെ കണ്ണുകളെപ്പോലും ആർദ്രങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു.

ഇതിനുശേഷം 1086 കന്നി 17-ാംനു- (ചരിത്രനായകൻ മരിച്ചു് ഏഴുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു്) വൈക്കത്തുവെച്ചു ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഒരു സമ്മേളനം— അഥവാ അവസാന സമ്മേളനം - കൂടി നടന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അതോടുകൂടി ആ സഭ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു.

പ്രോത്സാഹനം

"ആരംഭം, പരിഷ്കരണം എന്നിങ്ങനെ മിക്ക കാര്യങ്ങൾക്കും രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുണ്ടു്. കുററങ്ങളും കുറവുകളും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ വരാവുന്ന പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ, അതിനെയെല്ലാമവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനം അത്യാവശ്യമാണു്. മററുള്ളവർ പ്രശംസിക്കയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമേ പ്രവർത്തകന്മാർക്കു് കൂടുതലായ പ്രചോദനം കിട്ടുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സാധനങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു് പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ശ്രമമാരംഭിക്കാം. അപ്പോൾ വേണ്ടതു് കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനമല്ല, കുററങ്ങളും കുറവുകളും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്നേഹപൂർണ്ണങ്ങളായ വിമർശനങ്ങളാണു്. വല്ലവിധത്തിലും കുറേ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയല്ല, ഉണ്ടാകുന്നവ നല്ലതരത്തിലുള്ളവയായിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണു് ആ ഘട്ടത്തിലെ ആവശ്യം. അതിനു് വിമർശനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനപ്പെടും.

"സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു വളരെ പരമാർത്ഥമാണു്. ഇനിയും മലയാളത്തിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായി എന്നു പറയാറായിട്ടില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും കുറെ പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കയാണു് ഇന്നത്തെ പ്രധാനമായ ആവശ്യം. ഈ തത്വം മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതു്. എന്റെ പ്രവൃത്തി വഴിപിഴച്ചുപോയിട്ടില്ലെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാനും അങ്ങനെ ചാരിതാർത്ഥ്യജന്യമായ ആത്മസംതൃപ്തി അനുഭവിക്കാനും എനിക്കു് ഇടയായിട്ടുമുണ്ടു്."

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സന്ദർഭവശാൽ ഒരിടത്തു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായ

മാണിതു്. മനോരമയുടെ നയത്തെപ്പററി അഭിപ്രായം ചോദിച്ച അവസരത്തിൽ ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പദേശമാണു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു നൽകിയിരുന്നതു്. ഈ ഉപദേശത്തെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രവൃത്തി. ഗദ്യമോ പദ്യമോ ഒരുവിധം തെററുകൂടാതെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാവുന്നവരായി ആരെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലായാൽ, അവരെക്കൊണ്ടു് എങ്ങനെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും എഴുതിക്കാതെ ചരിത്രനായകൻ അടങ്ങുമായിരുന്നില്ല. എഴുതാനറിയാവുന്നവർക്കു് എഴുതി നന്നാകാനും, എഴുത്തിൽ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവർക്കു് എഴുതി പഠിക്കാനും, ഇതു് നല്ല ഒരു പ്രേരണയായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ മലയാളമനോരമയിലും ഭാഷാപോഷിണിയിലും ആദ്യമായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയ പലരും കാലാന്തരത്തിൽ ഒന്നാന്തരം സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അനുകൂലമായ പരിസരവും വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള പ്രോത്സാഹനവുമാണു് ഒരാളുടെ ജീവിതത്തെ വിജയപര്യവസായിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു് ലോകത്തിൽ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ. ഒരു വ്യക്തി എത്രമാത്രം യോഗ്യനായിരുന്നാലും, ആ യോഗ്യതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരം കിട്ടാത്തപക്ഷം, അയാൾ ഒരു സാധാരണക്കാരൻെറ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയേയുള്ളൂ. നേരെമറിച്ചു്, യോഗ്യതയിൽ അല്പം പിന്നോക്കമായിരുന്നാലും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനോ സഹായിക്കാനോ ആളുണ്ടെങ്കിൽ ആ വ്യക്തി അസൂയാവഹമായ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തി പ്രശോഭിക്കുന്നതായും കാണാം.

"പത്രത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലരെക്കൊണ്ടു ലേഖനങ്ങളും മററും എഴുതിച്ചു എന്നുള്ളതല്ലേ വാസ്തവം? അതിൽ, പ്രോത്സാഹനമെന്ന പേരും പറഞ്ഞു് വറുഗീസ്സമാപ്പിളയെ എന്താണു് ഇത്രയധികം പുകഴ്ത്താനുള്ളതു്?" എന്നു ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ടു്. അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയെപ്പററി ഒന്നും ആലോചിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് അവർക്കു് അങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്നതു്. പദ്യം ഒരുവിധം നല്ലപോലെ എഴുതാവുന്നവരായി അന്നു കുറേപ്പേരൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണു്; എന്നാൽ ഗദ്യത്തിൻെറ കാര്യം വളരെ പരുങ്ങലായിരുന്നു. 'സാഹിത്യകാരൻ' എന്നുവെച്ചാൽ 'പദ്യമെഴുതാവുന്നവൻ' എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ അർത്ഥം. ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തിനു പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയോ, അഥവാ അതിനേക്കാം കൂടുതലായോ, ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും അത്യാവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഗദ്യകാരന്മാർക്കു് സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ അംഗീകാരവും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. "**നല്ലവണ്ണം** ഗദ്യമെഴുതാവുന്ന ഒരുവനും, **വല്ലവണ്ണ**വും പദ്യമെഴുതാവുന്ന ഒരുവനും ആകുമ്പോൾ രണ്ടാമനാണു്, വിദ്വാന്മാരാലും വിദ്യാവിഹീനന്മാരാലും ഒരുപോലെ പൂജനീയനായി വരുന്നതു്" എന്നു്, അന്നത്തെ അവസ്ഥയേയും അനുഭവത്തേയും പററി വറുഗീസ്സമാപ്പിളതന്നെ ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുകാലത്തു്, ഒരുവിധം തെററുകൂടാതെ ഗദ്യമെഴുതാവുന്നവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു് അവരെയെല്ലാം "ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്തു്", വേണ്ടപോലെ പ്രേരിപ്പിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും അവരെക്കൊണ്ടു തുടരെത്തുടരെ എഴുതിച്ചു്, "കേരളത്തിലെ ഒന്നാംകിട

യിൽപ്പെട്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ"എന്ന നിലയിലേയ്ക്കു് അവരെ ഉയർത്തുക എന്നു പറയുന്നതു് അത്ര നിസ്സാര മായി തള്ളാവുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു് കേരളത്തിലെ ഗദ്യത്തിന്റെ നില അത്ര അസൂയാർഹമൊന്നുമായിരുന്നില്ലതാനും. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മലയാളഗദ്യത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്കുയർത്തിയ ഏ. ആർ രാജരാജ വർമ്മപോലും "കേരളപാണിനീയം എന്ന വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി ഉപദേശമായും ശോധനമായും, മണ്ഡ നമായും ഖണ്ഡനമായും, ശേഷപൂരണമായും വിവരണ മായും, ഒരു വിസ്തീർണ്ണമായ ഉപന്യാസത്തെ എഴുതാനുള്ള ശ്രമത്തെ സ്വീകരിച്ചവകയ്ക്കു് എം. ശേഷഗിരി പ്രഭു അവർകൾക്കു് ഹൃദയപൂർവ്വം വന്ദനംപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു" * എന്നും മററമാണു് അന്നെഴുതിയിരുന്നതു്. വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയ അന്നത്തെ ആ പരിശ്രമം, ഭാഷയിലെ ഗദ്യശാഖയുടെ പുഷ്ടിക്കു വളരെ സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേരളപാണിനിതന്നെ പിന്നീടു സമ്മതിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ചരിത്രനായകന്റെ പ്രോത്സാഹനത്തിനുള്ള മറെറാരു പ്രത്യേകത, അതു് ജാതിമതാദിചിന്തകൾക്കു് അതീതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. അക്കാലംവരെ കാവ്യനിർമ്മാണവും മററും സവർണ്ണരുടെ കുത്തകയാണെന്നാണു് വെച്ചിരുന്നതു്. അവർണ്ണരും അഹിന്ദുക്കളും അധികമൊന്നും അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിരുന്നുമില്ല. മലയാളമനോരമയിൽ കവിതാപംക്തി ആരംഭിച്ച

---

* മനോരമ ആരംഭിച്ചു് പത്തുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, (1075 മിഥുനം ലക്കം) ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നു്.

കാലത്തു് നമ്പൂതിരിയും തമ്പുരാനും, മേനോനും പിള്ളയും, നമ്പ്യാരും വാരിയരും മററുമാണു് അധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ മാപ്പിളമാരും "സൗഗന്ധികന്മാരും" ധാരാളമായി ആ പംക്തിയിൽ കടന്നു വിഹരിച്ചുതുടങ്ങി. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപരായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഇതു സാധിച്ചതു്. ഒരു സവർണ്ണനാണു് അന്നു പത്രം നടത്തിയിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ അവർണ്ണരേയും അഹിന്ദുക്കളേയും കവിതാപംക്തിയിൽ അത്ര ധാരാളമായി നമുക്കു് ഒരിക്കലും കാണാൻ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. നയശാലിയും സർവ്വസമ്മതനുമായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപരായിരുന്നിട്ടും, അവർണ്ണരേയും മററും കവിതാപംക്തിയിൽ അത്ര ധാരാളമായി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പററി ചില 'മുറുമുറുപ്പു'കളും 'സൌന്ദര്യപ്പിണക്ക'ങ്ങളും മററും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരിടയ്ക്കു സൗഗന്ധികന്മാരും വൈദ്യന്മാരും മററും ധാരാളം കവിതയെഴുതിക്കണ്ടപ്പോൾ,

"ജാതിശ്ലാഘ്യതയും വലിപ്പവുമിയ-
ന്നോരിന്നു ചേർന്നെങ്കിലേ
ജാതിയെന്നു പറഞ്ഞിടാവു വിലയേ-
റീടുന്ന പത്രത്തിനേ"

എന്നു മുരിങ്ങൂർപോററി മുള്ളുവാക്കു പറയുകയുണ്ടായി. ഉയർന്നവരാണെന്നു സ്വയം നടിച്ചിരുന്ന ചില കൂട്ടർ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ഒരുകാലത്തു് മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയുമായി അല്പം നിസ്സഹകരിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരിക്കൽ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഭാഷാകവിത' എന്ന പേരുവെച്ചു് അജ്ഞാതനാമാവായ ഒരു ലേഖകൻ എഴു

തീട്ടുള്ള 'വിലാപവിംശതി'യിൽ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ കാണുന്നു:—

കൃപ പാരമുള്ളൊരവനീസുരർക്കുമീ
നൃപതീന്ദ്രമൗലിമണികൾക്കുമിന്നഹോ
വിപരീതമാവമിത്തുപോലെ തോന്നുവാ-
നപരാധമൊന്നുമിഹ ചെയ്തതില്ല ഞാൻ.

മോദത്താൽ തിയ്യരും മാപ്പിളകളുമീത്തുകാ-
ലത്തു ചേലൊത്തെടുത്തെൻ-
സ്വാദല്പം നോക്കിയെന്നുള്ളതിലിവരഖിലം
ശുണ്ഠിയാൽ ശണ്ഠയായോ ?
ഭൂദേവന്മാർ തുടങ്ങിപ്പുലയരുവരെയും
പാർക്കുകിൽ പണ്ടുപണ്ടേ
ഭേദംകൂടാതെയാണെൻ നിലയിതിവരറി-
ഞ്ഞില്ലയോ തെല്ലുപോലും !

ജാതിശ്രേഷ്ഠത്വമേറും ദ്വിജനൃപവരരോ-
ടൊപ്പമിയല്ലരാം കീഴ്-
ജാതിക്കാർക്കെന്നെ വാഴ്ത്താൻ വിരുതിഹ മതിയാ-
കില്ലതിന്നില്ല വാദം;
ഖ്യാതിക്കും പാറുകില്ലിത്രയുമവരൊടു ചേർ-
ന്നാകിൽ, എന്നാകിലും ഞാൻ
ഭൂതന്നിൽ സർവ്വരെയും സമതയൊടിഹ കൈ-
ക്കൊണ്ടു പാർക്കേണ്ടതല്ലേ ?

മുരിങ്ങൂർ പോററിക്കും 'ഉയർന്നവരാണെന്നു സ്വയം നടിച്ച' കൂട്ടർക്കുമുള്ള ചുട്ട മറുപടിയല്ലേ ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്? ഈ 'വിംശതി' വറുഗീസ്സു മാപ്പിളയുടെ വകയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല; കൊട്ടാര

ത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടേതാണെന്നു ധാരാളം തോന്നുന്നുണ്ടു താനും. ആരുടെ വകയായാലും, അതിന്റെ പിന്നിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി മുതലായ ആഢ്യന്മാരായ സവർണ്ണപ്രമാണികൾ യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ മനോരമയിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ചില "ചെറാട്ടാസവർണ്ണപ്രമാണികൾ" അതിനുവിട്ടു തെളിയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർക്കു വെറുപ്പാണു് തോന്നിയതു്. ജാതിമദാന്ധന്മാരായ അവരെപ്പോലും മുഷിപ്പിക്കാതെ സ്വവശത്താക്കാനുള്ള ഒരുപായമായിരുന്നു "വിലാപവിംശതി'യുംകൊണ്ടുള്ള "ഭാഷാകവിത"യുടെ പ്രവേശനം. ആ അസ്ത്രം കുറിക്കുകൊണ്ടു. 'ജാതിശ്ലാഘ്യത'യെപ്പററിയുള്ള ചിലരുടെ ദുരഭിമാനം പമ്പകടന്നു. മനോരമ പണ്ടത്തെപ്പോലെ തന്നെ സകലജാതിമതസ്ഥരേയും കവിതാപംക്തിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് അതിന്റെ പുരോഗതി തുടരുകയുംചെയ്തു.

ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാർ അംബരചുംബികളായിക്കണ്ട വൻമരങ്ങൾ, മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു് വെറും "കൊച്ചുതൈകൾ" മാത്രമായിരുന്നു. അവ നാം കണ്ട രീതിയിലുള്ള വൻമരങ്ങളായി വളർന്നതു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവുമാകുന്ന വളമേററതുകൊണ്ടുംകൂടിയാണു്. പില്ക്കാലത്തു് ഒരൊന്നാന്തരം സാഹിത്യകാരനായിത്തീർന്ന മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ മനോരമയിൽ "ഹരിഃ ശ്രീ വരിച്ചി"ട്ടാണു് സാഹിത്യലോകത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷവേദിയിൽ കയ

റാനിടയായ അവസരത്തിൽപോലും ആ കൃതജ്ഞൻ അതു് ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കയുണ്ടായി. ഗദ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കാണെന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു". ഇങ്ങനെ എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയും. പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ കഥയാണു് ഈ പറഞ്ഞതു്. സംസ്കൃതത്തിന്റേയോ ഇംഗ്ലീഷിന്റേയോ നേരെയുള്ള അതിരുകവിഞ്ഞ പ്രതിപത്തിനിമിത്തം മലയാളത്തെ അനാസ്ഥയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചിരുന്നവരും എന്നാൽ ധാരാളം കഴിവുള്ളവരുമായ ചിലരെ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം പ്രേരിപ്പിച്ചു് ഗദ്യവും പദ്യവും എഴുതിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള സഫലമായി പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നും തെളിവുണ്ടു്. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ ഒന്നാമതായി മലയാളത്തിൽ ഒരു പദ്യമെഴുതിയതു് മലയാളമനോരമയിലായിരുന്നു * എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നാരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുമോ? അതുവരെ സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രം കവിതയെഴുതിയിരുന്ന തമ്പുരാൻ ഒന്നാമതായി മലയാളത്തിൽ കവിത എഴുതിക്കണ്ടപ്പോൾ കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, രാജരാജവർമ്മയെ അതിൽ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് മനോരമയിൽ ഒരു പദ്യമെഴുതി. അതിന്നു രാജരാജവർമ്മ പറഞ്ഞ മറുപടിയാണിതു്:—

---

* ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, ബി. ഏ. പാസ്സായതു് 'മലയാളമനോരമ' ആരംഭിച്ച കൊല്ലമായ 1065-ൽ മാത്രമാണു്.

"കേടററുള്ളോരു കൈരളികവികുലം
ചൂടുന്ന ചൂഡാമണേ !
നാടെല്ലാം കവിതാരസാംബുധി കവി-
ഞ്ഞോളം തകർക്കുംവിധൌ
ആടോപത്തൊടടുത്തിടും തിരകളെ-
പ്പേടിച്ചൊളിച്ചോടുവാൻ
പാടില്ലെന്നു നിനച്ചു ഞാനിതിന്നിടെ-
ച്ചാടിക്കുതിച്ചേൻ പരം

മനോരമയിൽ കണ്ട ആ പ്രഥമപദ്യം വറുഗീസ്സു മാപ്പിളയുടെ വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള അഭേക്ഷയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് രാജരാജവർമ്മ എഴുതാനിടയായതു്. പിന്നീടു സമസ്യാപൂരണങ്ങളും തർജ്ജിമകളും മററും അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ മനോരമയ്ക്കെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. താൻ മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതാൻ ഇടയായതു് മലയാളമനോരമാപത്രാധിപർ നിമിത്തമാണെന്നു് രാജരാജവർമ്മ പിന്നീടു പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രേരണയാകുന്ന വളമേററു് വളർന്ന വന്മരങ്ങൾ ഇതുപോലെ വേറെയും ധാരാളമുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ ഭാഷാഭിമാനിയും ഉദാരശീലനുമായ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവുമാകുന്ന വളമേററു് വളർന്നുവന്ന വന്മരങ്ങളെ രണ്ടായി തിരിക്കാം: ചിലതു്, തങ്ങളുടെ ഉപകർത്താവിനെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാമശ്രവണമാത്രയിൽ സബഹുമാനം തലകുനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; മററു ചിലതാകട്ടേ, തങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ഉയർച്ചയ്ക്കു തങ്ങൾ മററുള്ളവരോടു കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു

പറയുന്നതു് ഒരു പോരായ്മയാണെന്നുള്ള മിഥ്യാബോധം നിമിത്തം ആ പരമാർത്ഥത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നു!

വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടു ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയവരുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു വളരെ നീണ്ട ഒന്നായിരിക്കും; എന്നു മാത്രമല്ല, അതു് അനാവശ്യമായ ഒരു ശ്രമവുമായിരിക്കും. അതിനേക്കാൾ നല്ലതു്, അങ്ങനെ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ചിലർ അകംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി പിൽക്കാലത്തു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ അതേരൂപത്തിൽ ഇവിടെ പകർത്തുകയായിരിക്കും. ഇരുകൂട്ടരുടേയും ഹൃദയനൈർമ്മല്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിനു് അവ അത്യന്തം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്ക മാത്രമേ എനിക്കു് ഇനി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളു.

"കവികളേയും വിദ്വാന്മാരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചും മററും യഥാർത്ഥമായ ഭാഷാപോഷണമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരിൽമുഖ്യനായ ഒരാൾ കെ. ഐ. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളായിരുന്നു. 'മലയാളമനോരമ' എന്ന പത്രംവഴിയായും 'ഭാഷാപോഷിണി'എന്ന മാസികാപുസ്തകം വഴിയായും ആ പേരിൽത്തന്നെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സഭവഴിയായും വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി ചെയ്ത പരിശ്രമം നമ്മളൊക്കെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെ തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമായി കരുതുകയും അതിലേക്കായി സ്വന്തം കൈയിൽനിന്നു് ധാരാളം പണം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നു് നമ്മളിൽ പലരും നേരിട്ടു് അറിഞ്ഞതും അനുഭവിച്ചതുമാണു്. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ,

വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മുതലായി പരേതരായ അനേകം മഹാന്മാരെപ്പററി പറയുന്നതുപോലെയല്ല വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെ ഭാഷാഭിമാനി എന്നു പറയുന്നതു്. അവരും അവരെപ്പോലെ ഇന്നു് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാകവികളും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും, കാവ്യങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു പരസ്യപ്പെടുത്തി ഭാഷയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നേരുതന്നെ. കവിതാവാസനയുള്ളവരേയും ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരേയും അന്വേഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു് ധനംകൊണ്ടും സ്തുതികൊണ്ടും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുപോരികയും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു് ദേശവ്യത്യാസമോ, ജാതിവ്യത്യാസമോ, മതവ്യത്യാസമോ അശേഷം ഗണിക്കാതിരിക്കയുമായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ ചെയ്തുപോന്നിരുന്നതു്. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ പ്രോത്സാഹനമില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഞാൻ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കാൻ സംഗതിവരികയില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, എത്രമേൽ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയാണു് ആ മഹാനെപ്പററി ഞാൻ ഓർക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാം.......എന്റെ അനുഭവം ഞാൻ ചുരുക്കിപ്പറയാം. 1894-ാം കൊല്ലത്തിൽ, ഞാൻ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ചെറുകഥയെഴുതി കോഴിക്കോട്ടേ ഒരു പത്രത്തിനയച്ചുകൊടുത്തു. അവർ അതു് മടക്കിയയച്ചു. ഞാൻ അതു് അവിടത്തെ മറെറാരു പത്രത്തിനയച്ചുകൊടുത്തു. അവിടെനിന്നും മടങ്ങിവന്നു. 'കഥയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുപോകണം' എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. ഞാൻ ആ കഥതന്നെ പിന്നീടു് 'മലയാളമനോരമ'യ്ക്കയച്ചു. അതിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്ന വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ എനിക്കു് ഒരു കത്തും കുറെ പുസ്തകങ്ങളും അയച്ചുതന്നു. കത്തിൽ, താൻ അങ്ങനെയുള്ള കഥകളെഴുതാൻ സാധിക്കുന്നവരെയാണു് കുറച്ചുനാളായി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, താനയയ്ക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ പ്രതിഫല

മായിട്ടല്ലെങ്കിലും പാരിതോഷികമായി സ്വീകരിപ്പാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. കഥ മലയാളമനോരമയിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തു പരസ്യംചെയ്തു. ഉടനേതന്നെ വീണ്ടും ഒരു കഥയെഴുതിയയച്ചതു് മലയാളമനോരമയിൽ പരസ്യംചെയ്തു കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അതിനെപ്പററി ഞാൻ എഴുതിച്ചോദിച്ചു. അടുത്ത അവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്വാൻ തീർച്ചയാക്കിട്ടുള്ള 'ഭാഷാപോഷിണി' എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കാൻ ആ കഥ മാററിവെച്ചിരിക്കയാണെന്നായിരുന്നു എനിക്കു കിട്ടിയ മറുപടി. ഒരു യുവാവു് — ഒരു വിദ്യാർത്ഥി — താൻ എഴുതിയ വല്ലതും അച്ചടിയിൽ കണ്ടാൽ ജന്മസാഫല്യം വന്നുപോയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരുവൻ—അങ്ങിനെയുള്ളവന്നു് ഇതിൽപരം പ്രോത്സാഹനം എന്താണു് വേണ്ടതു്? വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ പ്രശംസിച്ചും പണം തന്നും എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനും സാഹിത്യവുമായി യാതൊരു സംബന്ധവും ഉണ്ടാവാൻ ഒരിക്കലും സംഗതിവരുന്നതല്ലായിരുന്നു എന്നുതന്നെയാണു് എന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം.”

മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

“ഉത്തരകേരളത്തിൽ വിദ്വജ്ജനങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായ ഒരു പ്രഭുവായിരുന്ന കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് നല്ലൊരു ഭാഷാഭിമാനിയായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റേയും ഉത്സാഹത്തിന്റേയും ഫലമായി അനശ്വരങ്ങളായ പല ഗുണങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ളതു് ഒട്ടും രഹസ്യമായ ഒരു കാര്യമല്ല; എന്നാൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾ ഈ ശേഖരത്തിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരാളാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരുവന്റെ ശ്രമംകൊണ്ടു്, അനേകം വിദ്വാന്മാർ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പോഷ

ണം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാപോഷണത്തിനായി ഇങ്ങനെ അക്ഷീണമായും നിരന്തരമായും പരിശ്രമിക്കുന്നതിനും അനന്യസാദ്ധ്യങ്ങളും അഭിനവങ്ങളുമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും ഈ ഗംഭീരാശയനു് വിശേഷവിധിയായ് എന്തോ ഒരു ദൈവികകടാക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു തോന്നുന്നു. അതേ; മി: വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ജീവിതകാലത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു നിർമ്മത്സരനു് അദ്ദേഹം സ്വഭാഷോജ്ജീവനത്തിനായി മാനുഷജന്മമെടുത്ത ഒരു ദിവ്യനാണെന്നുകൂടി സംശയിക്കാതെ കഴികയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനതയിൽ ഒരച്ചുക്കൂടവും ഒരു വർത്തമാനപത്രവും ഉണ്ടായതും അദ്ദേഹം സ്വയം നല്ലൊരു ഭാഷാകവിയും ബുദ്ധിമാനുമായിരുന്നതുമാണു് ഇതിനൊക്കെ കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. "ഭാഷാപോഷിണിസഭ"യും പത്രഗ്രന്ഥവും ഇതിൽനിന്നാണല്ലോ ഉത്ഭവിച്ചതു്. മി: വറുഗീസുമാപ്പിള സർവ്വസമ്മതനായ ഒരു പത്രാധിപരും സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമാംവണ്ണം ഗദ്യവും പദ്യവും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ തക്കവിധം സരസ്വതീവിലാസം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ, അദ്ദേഹത്തിനു് അന്യന്മാരുടേയും സ്വഭാഷയുടേയും ഗുണത്തിനും ഉന്നമനത്തിനും വേണ്ടി സ്വപ്രാണനെക്കൂടി തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ടു്, എന്തും പ്രയത്നിക്കുന്നതിനു വിസ്മയാവഹമായ ഒരു ശക്തിയും ശുഷ്കാന്തിയും അതിനടുത്ത ധൈര്യവുംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അനന്യസാധാരണങ്ങളായ അനേകം സൽഗുണങ്ങളുടെ നടനരംഗമായിരുന്ന വറുഗീസുമാപ്പിള അവർകൾക്കു്, ഇതേവരെ ഒരുത്തർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പല ഗുണങ്ങളും ഭാഷയ്ക്കു വരുത്തിക്കൂട്ടാൻ സാധിച്ചതിൽ എന്താണത്ഭുതം? ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിലാസവും അവലോകനശക്തിയും പരോപകാരിതയും സ്വഭാവസൗകുമാര്യവും ജനസ്വാധീനതയും നിമിത്തം കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരിൽ മിക്കവരും വറുഗീസു

മാപ്പിളയുടെ വലയിൽപ്പെടുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഒരു സൂത്രധാരനായി നിന്നുകൊണ്ടു അവരെ അണിയണിയായി നിരത്തി ഭാഷാഭിവൃദ്ധിപരങ്ങളായ ഓരോ പ്രവൃത്തികളെ നടത്തിക്കുന്നതിനും ഇദ്ദേഹത്തിനു സാദ്ധ്യമായി. കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി ഗദ്യവും പദ്യവും ഹൃദ്യമാംവണ്ണം എഴുതാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരായി കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ചെറുപ്പക്കാരിൽ മിക്കവരും വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ കടപ്പെട്ടവരാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഒട്ടുംതന്നെ രഹസ്യമല്ല. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ, സാഹിത്യവിഷയകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു വാസനയും ചാതുര്യവും ഉള്ളവരെ നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും അവരെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി യഥോചിതം ഉപദേശിച്ചും പ്രേരിപ്പിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും മി: മാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വൈശാരദ്യം അന്യാദൃശമായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയണം...............ഇന്നു മലയാളഭാഷയുടെ നേരെ വല്ല സ്നേഹമോ ബഹുമാനമോ എനിക്കുള്ളതായി മഹാനുഭാവന്മാരായ നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണഭൂതൻ ഈ മഹാമനസ്കനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയമസൃണമായ സാരോപദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവുമില്ലായിരുന്നു എന്നുവരികിൽ ഇന്നു ഈ സദസ്സിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനോ മഹത്തുക്കളായ നിങ്ങളുമായുള്ള സഹവാസസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതിനോ ഒരു പ്രബന്ധവായന എന്ന നാട്യേന വല്ലതുമെല്ലാം ഇവിടെ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതിനോ ഒന്നിനുംതന്നെ എനിക്കു സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തെങ്ങുംമൂട്ടിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള.

"ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിക്കു—വിശേഷിച്ചും ഈ പുസ്തകത്തിനു—ഒരു മുഖവുരയോ അവതാരികയോ എഴുതുന്നതിനു ഞാൻ ഒരു വിധത്തിലും യോഗ്യനല്ലെന്നുള്ള വിചാരംകൂടാതെ ഞാനിതിനു

തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല. ഈ കൃത്യത്തിൽ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു് എനിക്കുള്ള സന്തോഷാധിക്യംനിമിത്തം പ്രസാധകന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ട ഉടനെ ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു് ഇതു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണു്. ഒന്നാമതു്, മലയാളഗദ്യം ഇപ്പോൾ ഞാനെഴുതുന്ന ഈവിധത്തിലെങ്കിലും എഴുതുന്നതിനു് **എന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്** പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിന്റെ കർത്താവായ ആ മഹാനാണെന്നുള്ള വാസ്തവം എനിക്കു് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. പിന്നെ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അനേകം ഗുണദോഷങ്ങളെ ഉപദേശിക്കയും എന്നെ പ്രധാനമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും അദ്ദേഹംതന്നെയാണു്. കിം ബഹുനാ? കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എന്നുള്ള പേരിനു് സ്വല്പമായിട്ടെങ്കിലും പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രധാന കാരണഭൂതൻ അദ്ദേഹംതന്നെയാണെന്നു് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഞാൻ ഇവയിലൊന്നിനും പകരമായി അങ്ങോട്ടൊന്നും ചെയ്യാതെയും ചെയ്വാൻ ശക്തനല്ലാതെയുമിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചെങ്കിലും ഇത്രയുമൊന്നു ചെയ്യുന്നതിനു് അനായാസേന വന്നുചേർന്ന ഭാഗ്യത്തെ ശിരസാ സ്വീകരിക്കാതെ നിരാകരിക്കുന്നതു കേവലം കൃതഘ്നതയും മൌഢ്യവുംകൊണ്ടാണെന്നു വന്നുപോകുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാനിതിനായി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്............." ("സച്ചരിത്രശതകം" എന്ന കൃതിയുടെ അവതാരികയിൽ)

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

ചെങ്ങന്നൂരിങ്കൽ വന്നിസ്സുമതി മുതൽപിടി-
സ്ഥാനമേററന്നു മൈത്രീ
സംഗത്തിൻ ബന്ധമുണ്ടായ് മമ ജനകനു, ഞാ-
നന്നു വിദ്യാർത്ഥിയത്രെ;

ഇങ്ങാംഗ്ലഭാഷാവഴിക്കായ് പരിചയമിവനും
　　കിട്ടി, അക്കോട്ടയത്തേ-
ക്കങ്ങുദ്ഗ്രഹം ഗമിച്ചാനഥ "ഹൃദയരമാ"-
　　ബോധവും ജാതമായി.

"മാർക്കണ്ടായിരമോർക്കവേണമണു ഭോ-
　　ഷ്ക്കല്ലിന്നമേ ഗോക്കളെ"-
ന്നിക്കാണുന്ന സമസ്യയൊന്നിനെഴുതി
　　ഞാനാദ്യമായ് പൂർണം;
അക്കാലം മമ ബാലചാപലദശാ-
　　മദ്ധ്യേ കവിതാപത്തിലേ
സ്ക്കൂറം കാമ്പോറമുപാനയിച്ചൊരു സുഹൃ-
　　ത്താണീ മഹാപൂരുഷൻ.

മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ

അല്പജ്ഞനാകുമിവനും കവിവേഷമേന്തി-
ക്കെല്ലാർന്ന സൽകവികൾ തന്നിടയിൽക്കടന്നു്
അപ്പപ്പൊഴായ് ചില മഹാവികൃതത്വമേതാ-
ണ്ടൊപ്പിച്ചതും സുമതി നിൻപതിമൂലമത്രേ! *

കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻ മാപ്പിള.

---

* ചരിത്രനായകന്റെ ചരമത്തിനുശേഷം കട്ടക്കയം മനോരമയ്ക്കെഴുതിയ ഒരു പദ്യമാണിതു്. "ചെറിയാൻമാപ്പിള ചില പദ്യങ്ങളും പാട്ടുകളും മുൻപുതന്നെ നിർമ്മിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇന്നത്തെ കവികളിൽ പലർക്കും ഉപദേഷ്ടാവും പ്രോത്സാഹകനുമായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകൾതന്നെയാണ് കട്ടക്കയത്തെയും പ്രകടമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചതു്" എന്നു് മഹാകവി ഉള്ളൂർ "യേശുവിജയം മഹാകാവ്യ" ത്തിനെഴുതിയ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്.

വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടു ധാരാളംപേർ സാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീരുകയും, പലരും പുതിയ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു കണ്ടപ്പോൾ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ ചരിത്രനായകനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ ഒരു പദ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കും.

ധീമാനാം വറുഗീസ്സിനോടു സമമായുത്സാഹവും ശ്രദ്ധയും
സാമർത്ഥ്യാദിഗുണങ്ങളും പരമെഴുന്നാളൊന്നു രണ്ടെങ്കിലും
ഇമ്മട്ടിൽ തുനിയുന്നതാകിൽ നിജഭാഷയ്ക്കുള്ള നൽപ്പുസ്തക-
ക്ഷാമം തീരു, മുടൻ ഭവിക്കമധികക്ഷേമം മഹാലോകരേ !

ഭാഷാഭിമാനം

ഭാഷ ഒരുവിധം സ്വാധീനമുള്ളവരെയൊക്കെ വറുഗീസുമാപ്പിള യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ പലരും—ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ നിശ്ചയമില്ലാത്തവർപോലും—മനോരമയ്ക്കു കവിതകളയച്ചുതുടങ്ങി. എങ്ങനെയെങ്കിലും നാലു പാദമൊപ്പിച്ചു് ഒരു പദ്യമെഴുതിയാൽ, മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ സ്ഥലംപിടിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു പലരും പരിഹാസരൂപത്തിൽ പറയാനാരംഭിച്ചു. പത്രാധിപർ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. യുവകവികളെ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സുവന്നില്ല; ആപ്പീസിൽ കിട്ടുന്ന കവിതകളിൽ കാണുന്ന കുററങ്ങളും കുറവുകളും തീർത്തു് അവ ശരിപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ഏർപ്പാടുചെയ്തു. പക്ഷേ, അതിനുമില്ലേ ഒരവസാനം? ഒടുവിൽ, കവിത

പംക്തിയുടെ അവസാനത്തിൽ പത്രാധിപരുടെ വക യായി ഓരോ കുറിപ്പുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. "നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ ഒട്ടു ചുരുങ്ങിയാൽ വേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു" — "മൂലശ്ലോകത്തിലില്ലാത്ത അർത്ഥങ്ങളും അധികമായ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളും ഭാഷാന്തരപദ്യങ്ങളിൽ അത്ര ഭംഗിയല്ല"—"ഇത്തവണയും ഭാഷാന്തര പദ്യങ്ങളെ പലതും മാതൃകാശ്ലോകത്തിൻെറ ഭാവാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അർത്ഥം മനസ്സിലാകാത്തവർ ഉത്തരം പറയുന്നതിനു് അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല."— "അനാവശ്യപദങ്ങൾ ചേർത്തും മാതൃകാശ്ലോകത്തിലില്ലാത്ത അർത്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കിയും ഉള്ളതിനെ ശരിയാക്കാതേയും ഉള്ള ഭാഷാന്തരപദ്യങ്ങൾ ഇത്തവണയും കാണുന്നുണ്ടു്. ഇനിയും ഈ വിഷയത്തിൽ തർജ്ജമക്കാർ ശ്രദ്ധവെക്കാത്തപക്ഷം, സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളല്ലാത്ത പദ്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ മനസ്താപവും മുഷിച്ചിലും ഉണ്ടാകരുതെന്നു് വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു." എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള കുറിപ്പുകൾ അന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

ഈവക തന്ത്രങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നുകണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ മറെറാരുപായം സ്വീകരിച്ചു. ദോഷഭൂയിഷ്ഠങ്ങളായ പദ്യങ്ങളെ കവിതാപംക്തിയുടെ അവസാനത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ചേർത്തു്, അതിനടിയിൽ സന്ദർഭോചിതമായ കുറിപ്പുകൾ എഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു അതു്. ഒരു ദാഹരണം പറയാം: ഒരിക്കൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി "വേദാന്തേഷു യമാഹുരേകപുരുഷം" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം തർജ്ജമയ്ക്കായി മനോരമയിൽ

ചേർത്തിരുന്നു. * പുത്തൻ മഠത്തിൽ കൃഷ്ണവാരിയർ എന്ന ഒരാൾ അതിനു നിരർത്ഥകപദബഹുലമായ ഒരു ഭാഷാന്തരം എഴുതി അയച്ചു. മററുള്ളവരുടെ ഭാഷാന്തരപദ്യങ്ങളെല്ലാം ചേർത്തതിനുശേഷം, ഒടുവിലായി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ പദ്യവും, അതിനടിയിൽ "കവികൾ നിരർത്ഥകപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാം" എന്നൊരു കുറിപ്പും ചേർത്തു. ഒരാളെ ആക്ഷേപിച്ചു എന്നു വരരുതെന്നു കരുതി, അടുത്ത ലക്കത്തിൽ, സ്വദേശവാർത്തകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, "കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ഒടുവിൽ എഴുതിയിരുന്നതു് അങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കവികളേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നല്ലാതെ, നേരേ മീതേ പേരെഴുതിയിരുന്ന കവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല" എന്നു് മറെറാരു കുറിപ്പുമെഴുതി. പക്ഷേ, കാര്യം എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായി. പിന്നീടു് ആ വാര്യർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചേ പദ്യമെഴുതിയിരുന്നുള്ളൂ. നിരർത്ഥകപദബാഹുലമായ ആ പദ്യം ഇതായിരുന്നു.

മണ്ണിൽതൊട്ടഥ വിണ്ണിലോളവുമുടൻ
വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നവൻ,
തിണ്ണെന്നീശ്വരനെന്ന ശബ്ദമതെവ-
ങ്കൽ സ്പഷ്ടമാക്കീടിനാൻ,
പുണ്യാത്മാക്കളതായ യോഗിവരരാൽ
ചിത്തേ നിനയ്ക്കുന്ന മു-
ക്കണ്ണൻതാനഥ നൽകിടട്ടയി ഭോ-
ന്മാർക്കങ്ങു നിശ്രേയസം.

---

* "വേദാന്തേഷു യമാഹുരേകപുരുഷം വ്യാപ്യ സ്ഥിതം രോദസീ
യസ്മിന്നീശ്വര ഇത്യനന്യവിഷയശ്ശബ്ദോ യഥാർത്ഥാക്ഷരഃ
അന്തര്യശ്ച മുമുക്ഷുഭിർന്നിയമിതപ്രാണാദിഭിർമൃഗ്യതേ
സ സ്ഥാണുഃ സ്ഥിരഭക്തിയോഗസുലഭോ നിശ്രേയസായാസ്തു വഃ

ഇങ്ങനെ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി കവികളെ നേർവഴിക്കു നയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള മുഖംനോക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. ഈ ഉപായവും ഫലിക്കാതായപ്പോൾ കൊള്ളരുതാത്ത പദ്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും പത്രാധിപർ മടിക്കയുണ്ടായില്ല "ഇത്തവണ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി, കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ, മൂലൂർ എസ്സ്. പത്മനാഭശൗണ്ഡികൻ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ മുതലായവരുടെ സമസ്യാപൂരണങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടില്ല" എന്നും മറ്റുമുള്ള കുറിപ്പുകൾ പിന്നീടു മനോരമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. "ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നതിനു പകരം പത്രാധിപർ ഉപയോഗിച്ച ഭംഗിവാക്കാണ് "ചേർത്തിട്ടില്ല" എന്നതു്.

ഗദ്യകാരന്മാരെ സംബന്ധിച്ചും പത്രാധിപർക്കു് ഇതേ തന്ത്രം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരുകാലത്തു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഷാശൈലിയിൽ ഭ്രമിച്ചുവശായ ചില ലേഖകന്മാർ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കോരിവാരിച്ചൊരിയുക പതിവായിരുന്നു. അക്കൂട്ടരിൽ ചിലർ മനോരമയുടെ ബന്ധുക്കളുമായിരുന്നു. അവരെഴുതിഅയയ്ക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂടിക്കൂടി വരുന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള "ലേഖകന്മാർ ശ്രദ്ധിപ്പാൻ" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പത്രത്തിൽ ഒരു കുറിപ്പെഴുതിച്ചേർത്തു. "മനോരമയിൽ ഈയിടെ കാണുന്ന ചില ലേഖനങ്ങളിൽ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നിഘണ്ടുവിന്റെ സഹായം കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നും, ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ടു് തക്കതായ ഒരു നിഘണ്ടു മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും ഒരു

ലേഖകൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ലേഖകന്മാർ തക്കതായ മലയാളപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ദിക്കിലും ഗീർവ്വാണപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കഴിയുന്നതും ഒഴിക്കണമെന്നത്രേ നമ്മുടേയും താല്പര്യം." ഇതായിരുന്നു ആ കുറിപ്പ്. ഇതിൽ പറയുന്ന "ഒരു ലേഖകൻ" പത്രാധിപരുടെ സങ്കല്പസൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ഗീർവ്വാണപ്രിയന്മാരായ ലേഖകന്മാരുടെ വയറുവേദനയ്ക്കു മേല്പറഞ്ഞ കുറിപ്പ് ഒരൊന്നാന്തരം സിദ്ധൗഷധമായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് അവർ നല്ല മലയാളത്തിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതിത്തുടങ്ങി.

കവിതാപംക്തിനിമിത്തം മലയാളമനോരമയ്ക്കുണ്ടായ അസാധാരണമായ പ്രചാരം ചിലരെ അസൂയാലുക്കളാക്കി; തങ്ങളയയ്ക്കുന്ന നാല്വരികളൊന്നും മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണാതായപ്പോൾ ചിലക്കൂട്ടർ ആ പത്രത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. ഈ കാരണങ്ങളോടൊപ്പം, കാട്ടിയതു കാട്ടാനുള്ള കേരളീയരുടെ കൗശലതകൂടി കലർന്നപ്പോൾ, അങ്ങുമിങ്ങുംനിന്നു ചില പുതിയ പത്രങ്ങൾ രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. അവയിലെല്ലാം 'കവിതാപംക്തി'യും സ്ഥലംപിടിച്ചു. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഇതിൽ സന്തോഷിച്ചതേയുള്ളു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു സഹായകമായ ഏതു കൃത്യവും—അതാരു ചെയ്താലും—അദ്ദേഹത്തിന് അത്യന്തം ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. എന്നാൽ, പുതിയ പത്രങ്ങൾ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽനിന്നു ജനിച്ചവയല്ലാത്തതിനാലും, പേരുകേട്ട കവികളിലാരുംതന്നെ അവയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരുന്നതിനാലും, അവയ്ക്കു ഭാഷാവിഷയകമായി വളരെയൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഭാഷയെ ദുഷിപ്പിക്കുന്ന ചിലതൊക്കെ അവയിൽ സ്ഥലംപിടിക്കാ

നം തുടങ്ങി. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആദ്യകാലത്തൊക്കെ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ മൗനംപൂണ്ടതേയുള്ളു. പക്ഷേ, പുതിയ പത്രങ്ങളുടേയും പുത്തൻ കവികളുടേയും കൂത്താട്ടം അതിരുകടന്ന നിലയിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം "കവിതാഭ്രമം" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ മനോരമയിൽ ഒരു മുഖപ്രസംഗംതന്നെ എഴുതി. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങളാണു് താഴെ പകർത്തുന്നതു്:—

"കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി കേരളത്തിലുള്ള മിക്ക സ്ത്രീപുരുഷന്മാരേയും ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന കവിതാഭ്രമത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു താൽക്കാലികമായിട്ടെങ്കിലും അസഹ്യങ്ങളായ ചില വൈകല്യങ്ങളും, ഗുണദോഷജ്ഞന്മാരായ സഹൃദയന്മാൎക്കു വലിയ സുഖക്കേടും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.......ഗുരുക്കളെന്നോ ലഘുക്കളെന്നോ, മാത്രയെന്നോ വൃത്തമെന്നോ, കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർപോലും കവിതയെഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ എന്താണു് ചെയ്ക ? ഒരിക്കൽ കാണാം 'രാമരാജ'നിൽ കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യന്റെ,

പുതിയ പഠിപ്പു കുറിച്ചുവിട്ടതോർത്തെൻ
മതിയിലുദിച്ചു കുതൂഹലക്കടൽക്കോൾ;
ഇതി ബഹുവിധമിന്നിയും കുതിച്ചു

എന്നുള്ള വൃത്തം പിഴച്ചു ഒരു പദ്യം; ഉടനേ കാണാം 'മലയാളി'യിൽ 'പെരുന്താന്നി ബി. കുഞ്ഞിഅമ്മ' എന്ന പേരിൽ "മാനംകെട്ട പ്രവൃത്തിചെയ്തു സൂരീന്ദ്രാധിപർ ശ്രദ്ധവെച്ചു" ഇത്യാദിയായി മാത്രാനിയമം തെറ്റിച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ; പിന്നെ ഒരിക്കൽകാണാം 'സർവ്വത്രമിത്ര'ത്തിൽ കൃഷ്ണനെന്ന ഒരാളുടെ "കാന്തോപദേശശതകം ഇവനൊന്നു കാണ്മാൻ" എന്നുള്ള അബദ്ധപ്രയോഗം. സൂക്ഷ്മം നോക്കുന്നതായാൽ ദുഷ്കവിതാകൃത്തുകളേക്കാൾ കവിതാദോഷങ്ങളേയും ആഭാസഭാഗങ്ങളേയും തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടോ അറിയാഞ്ഞിട്ടോ, അതുകളെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പത്രാധിപന്മാരാണു്

അധികം ജനോപദ്രവം ചെയ്യുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള പത്രാധിപന്മാർ ദുഷ്കൃതികളുടെ പ്രചാരത്തിനും മലയാളഭാഷയുടെ അധോഗതിക്കും ഹേതുഭൂതന്മാരായിത്തീർന്നു് ജനോപകാരം, ഭാഷാപരിഷ്കാരം, മുതലായ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിപരീതഫലങ്ങളെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, കാവ്യദോഷങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത പത്രാധിപന്മാർ **ഭാഷാകവിതയ്ക്കു് ഒരു പംക്തി നിശ്ചയിക്കാതിരിക്കുന്നതായാൽ,** അതുതന്നെയായിരിക്കും 'കവിതാഭ്രമ'മെന്ന വലിയ സാംക്രമികരോഗത്തിന്റെ ശമനത്തിന്നു് ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം."

എത്ര ശക്തിയായ ശകാരം! പത്രാധിപർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ദോഷങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ദോഷങ്ങളല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചില "മുടന്തൻന്യായ"ങ്ങളുംകൊണ്ടു് പുതിയ പത്രക്കാർ മുന്നോട്ടു വരാതിരുന്നില്ല; പക്ഷേ, ആ വാദപ്രതിവാദംകൊണ്ടു് അവർ കൂടുതൽ വഷളാവുകയാണു് ചെയ്തതു്. അതിനുശേഷം പുതിയ പത്രങ്ങളിലെ കവിതാപംക്തി പെട്ടെന്നു ശോഷിച്ചു. വളരെ സൂക്ഷിച്ചതിനുശേഷമേ പിന്നീടു് അവർ പദ്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നുള്ളു.

യാതൊരു ദുരുദ്ദേശവുമില്ലാതെ, നിർവ്യാജമായ ഭാഷാഭിമാനത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതനായി പത്രാധിപർ ചെയ്ത ഈ പ്രവൃത്തികളെപ്പോലും ചിലർ ദുർവ്യാഖ്യാനംചെയ്തു. "വറുഗീസ്സുമാപ്പിള കവികളെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം അപമാനിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്"എന്നു പറയാൻപോലും ചിലർ മടിച്ചില്ല. ഈവക നിരൂപണങ്ങൾക്കൊക്കെ മറുപടിപറയുന്നതു നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ചരിത്രനായകൻ മൗനമവലംബിച്ചതേയുള്ളു. എങ്കിലും ആയിടയ്ക്കു് ആരോ മനോരമയിൽ

ചേർത്തിരുന്ന "ഗതിയെന്തുരച്ചു ഞാൻ" എന്ന സമസ്യ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പൂരിപ്പിച്ചു. അതു കുറിക്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

"മാനസത്തിലറിവോടുകൂടി നാം
മാനഹാനി കവികൾക്കു ചെയ്തിടാ;
ഊനമററ ജനമേവമോതിയാൽ
മൗനമേവ "ഗതിയെന്തുരച്ചു ഞാൻ."

കവിതാപംക്തിയെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല വറഗീസുമാപ്പിള തന്റെ ഭാഷാഭിമാനം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു വിഘാതമായി എവിടെ എന്തു കണ്ടാലും അതിനെ കർക്കശമായി എതിർക്കുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വ്രതമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ മാതൃഭാഷാധ്യയനവിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സന്തോഷസമേതം പ്രസ്താവിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പണ്ടത്തെ നില അതായിരുന്നില്ല. മാതൃഭാഷയുടെ നേരെ ഒരവജ്ഞയാണു് വിദ്യാർത്ഥിലോകം പൊതുവേ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ശരിയായ നേതൃത്വംകൊണ്ടു് വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭാഷാഭിമാനികളാക്കിത്തീർക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഭാഷാധ്യാപകന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇതിനേക്കാൾ ദയനീയമായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികമായ ശോചനീയാവസ്ഥയായിരുന്നു ഇതിനു പ്രധാന കാരണമെന്നു് സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, അതിനു പുറമേയും പല ന്യൂനതകളും അവരെ സംബന്ധിച്ചു പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വല്ലവർക്കും നാമമാത്രമായ ഭാഷാഭിമാനമെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുപോലും നശിപ്പിച്ചുകളയത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അധ്യാപകന്മാ

രുടെ പെരുമാററം. അന്നത്തെ ആ നിലയെപ്പററി വറുഗീസ്സ്മാപ്പിള വളരെ വേദനയോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഭാഗം താഴെ പകർത്താം:—

“ഇംഗ്ലീഷ്പാഠശാലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മുൻഷിമാർ എന്നും പണ്ഡിതന്മാർ എന്നും മററും പറയാറുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി അല്പം പറയാനുള്ളതു്. മുൻഷിമാർ അധികവും ഇംഗ്ലീഷിൻെറ ഗന്ധംപോലും ഇല്ലാതെ ഏറെക്കുറെ സംസ്കൃതപരിചയം മാത്രമുള്ളവരായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. വായിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം അധികമാളുകളും അബദ്ധംകൂടാതെ മനസ്സിലാക്കുമെങ്കിലും, അതു് അതുപോലെ കുട്ടികളെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നവർ ഇവരിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, എന്തെല്ലാമാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, ഈവകയൊന്നും മുൻഷിമാർക്കു സാധാരണ തോന്നാറില്ല. മററോരോ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അടുക്കലിരുന്ന് അവരവരുടെ അധികാരത്തിലുള്ള പാഠങ്ങൾ മനസ്സു ചുട്ടു പഠിച്ചതിൻെറ ശേഷം ദിവസം ഒരു മണിക്കൂർനേരം വീതം ചിലർ സ്വാസ്ഥ്യത്തിനായിട്ടും ചിലർ സ്വാച്ഛന്ദ്യത്തിനായിട്ടുമാണ് മുൻഷിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോകുന്നതു്. പലരും, പുറമേ വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിലേയ്ക്കു വിനിയോഗിക്കുന്നതും മലയാളംവക മണിക്കൂറാണ്. ഈവകക്കാരെ തള്ളി, ഒരു ക്ലാസ്സിൽ കാൽ, അരയ്ക്കാൽ ഭാഗം കുട്ടികൾ മാത്രമേ സാധാരണ വല്ലതും പഠിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മുൻഷിയുടെ ക്ലാസ്സിൽ ചെല്ലാറുള്ളു. പ്രായേണ ശുദ്ധ നാടന്മാരായ മുൻഷിമാരുടെ വേഷം മുതലായവതന്നെ കുട്ടികൾക്കു് ഒരു വിനോദഹേതുവോ, പിണങ്ങുന്നപക്ഷം നല്ല പരിഹാസവിഷയമോ ആയിരിക്കയാണ് പതിവ്. കുട്ടികളിൽ ചുരുക്കം ചിലരുടെ കൈവശം ഓരോന്നോ ഓരോ കഷണമോ പുസ്തകം ഉണ്ടായിരിക്കും. മൂപ്പർക്കു് ആ അന്വേഷണമേയില്ല. രാമായ

ണം, അല്ലെങ്കിൽ ഭാരതം, അല്ലെങ്കിൽ ഭാഗവതം മൂലംമുഴുവൻ മുൻപുതന്നെ ഉരുവിട്ടുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. കിളിപ്പാട്ടിൽ പിഴച്ചുപിഴച്ചു് പച്ചയായിട്ടു വല്ലതുമെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു പഠിക്കാനാവശ്യമുള്ള കുട്ടികൾ അവരുടെ കൈവശമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കി വായിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളപ്പോൾ, തനിക്കു പുസ്തകത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെന്താണു് ? സംശയമുള്ള ദിക്കുകൾ മുൻകൊല്ലങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചതു് നിശ്ചയമില്ലായ്കയുമില്ല. ഇങ്ങനെ മദ്ധ്യേയുള്ള വല്ല കസേരയിലോ, അഥവാ മേശമേലോ, ചിലപ്പോൾ രണ്ടിലുംകൂടിയോ, സ്ഥിതിചെയ്തിരിക്കുന്ന മുൻഷി, സ്വയമായിട്ടോ പലപ്പോഴും ഒരുവക സരസന്മാരായ കുട്ടികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടോ, എന്തെങ്കിലും ലോകവർത്തമാനം പറഞ്ഞാണു് മണിക്കൂറ തുടങ്ങുക. മിക്കപ്പോഴും ഒരു പ്രസംഗംതന്നെ വളരെ നീണ്ടുപിടിച്ചിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിൽനിന്നൊന്നായിട്ടോ, മണിക്കൂറ മുഴുവൻ അതായിട്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞു എന്നും വരാം. ഇതുകഴിഞ്ഞു് അല്പസമയം ഉണ്ടായാൽ, ഒരു കുട്ടി തന്റെ കൈവശമുള്ള "കേരളവിലാസം" പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വായിച്ചുതുടങ്ങും. രണ്ടക്ഷരം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു് "മുദ്രാവിലാസം" പുസ്തകത്തോടുകൂടിയ മറെറാരു കുട്ടി തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല, ഇങ്ങനെയാണു് എന്നു തടസ്ഥപ്പെടുത്തുകയായി. രണ്ടും തെററാണെന്നും, അച്ചടിക്കാരും അച്ചടിയുമേ അബദ്ധമെന്നും, താളിയോലയിൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്ര നല്ലവയും നിലനിൽക്കുന്നവയും സൗകര്യമുള്ളവയും ആണെന്നും മററും മുൻഷി ഉടനേ പ്രസംഗം തുടങ്ങും. ഇതവസാനിക്കുന്നതിനുമുൻപേ മണിഅടിക്കുന്നതു കുട്ടികളിൽ പലർക്കും വ്യസനമാകും. ഇങ്ങനെ ഓരോവിധത്തിലാണു് ഇവർ ഓരോ ദിവസം നയിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ മുൻഷിമാരെക്കുറിച്ചും അവരുടെ അദ്ധ്യാപനരീതിയെക്കുറിച്ചും ഓരോന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അതുതന്നെ ഒരു പുസ്തകത്തിനു മതിയാകുന്നതാണു്." *

* 1072 തുലാമാസത്തിലെ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ "ഇംഗ്ലീഷ് ചേർന്ന മലയാളം" എന്ന തലക്കെട്ടിലെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നു്.

ഹൈസ്കൂളുകളുടെ കാര്യമാണല്ലോ ഇപ്പറഞ്ഞതു്. കോളേജുകളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. സർവ്വകലാശാലക്കാർ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടുകൂടി മാത്രമാണു് മലയാളത്തിനു പാഠപദ്ധതിയിൽ സ്ഥാനമനുവദിച്ചിരുന്നതു്. "മലയാളഭാഷയെ മദ്രാസ്സ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം ഒരിക്കൽ നടക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെയും മററും പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണു് അതു ഫലിക്കാതെപോയതെന്നും" വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന സമ്മാനദാനയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചതു നാം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. (p. 60) പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക, പരീക്ഷകന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുക മുതലായവയിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും അധികൃതന്മാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരുവക വഴിപാടെന്ന നിലയിൽ എല്ലാം അങ്ങനെ നടന്നിരുന്നു എന്നുമാത്രം. ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ അനുവദിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും, ഭാഷാപോഷിണിസഭ ഇക്കാര്യത്തിൽ മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അഭിപ്രായം. തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന സഭയുടെ നാലാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ, കാര്യദർശിയുടെ നിലയിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിലെ ഒരു ഭാഗമാണു് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:—

"ഈ വിഷയത്തിൽ (മലയാളഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ) കുറെക്കാലമായി മദ്രാസ്സ് സർവ്വകലാശാലക്കാർ, കല്പിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടെന്നപോലെ തുടർച്ചയായി ചെയ്തുവരുന്നിടത്തോളം ദോഷം മററാരുംതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. വിദ്യാഭ്യാ

സം സംബന്ധിച്ചു് ഇത്രയും അധികാരവും ശക്തിയും അടുത്ത ഭിക്കിൽ മററാർക്കും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് വേറെ ഒരു വിചാരിച്ചാലും ഇത്ര ദ്രോഹംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതുമല്ലല്ലൊ. ഓരോ പരിക്ഷകൎക്കു് വായിക്കുന്നവരിൽ കേവലം സാമാന്യന്മാരായ കേരളീയ വിദ്യാർത്ഥികളെപ്പോലെയെങ്കിലും, ഈ ഭാഷയെക്കുറിച്ചു പരിചയമുള്ള വല്ലവരും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഒരിക്കലും "അതിശയമാർന്ന നിലവിളക്കി"നോ "സിംബാദിന്റെ അവസാനമില്ലാത്ത കപ്പലോട്ടങ്ങൾ"ക്കോ ഈ പത്തൊൻപതാംനൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യകാലത്തും ഇത്ര വില വരികയില്ലായിരുന്നു. പദ്യഭാഗത്തേക്കു പ്രായേണ പതിവായി തിരഞ്ഞെടുത്തുവരുന്ന ഓരോ പഴയ പാട്ടുകളേയും മററും കുറിച്ചു് ആക്ഷേപിക്കാനില്ലെങ്കിലും, അതൊക്കെ കലാശാലക്കാർതന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നതിൽ പററിക്കുന്ന അപകടങ്ങൾക്കു കൈയും കണക്കുമില്ല. ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു് ഇയ്യാണ്ടത്തെ മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയുടെ പാഠപുസ്തകത്തോളം ഉചിതമായതു് ഇതിനു കീഴിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ "കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനവിജയം തുള്ളൽപ്പാട്ടു" നാട്ടിലുള്ള നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ തുള്ളൽക്കാർപോലും സാമാന്യം അർത്ഥമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണവും അധികം വൃത്തഭംഗം കൂടാതെയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതായിരിക്കെ, ഒരു വിധത്തിലും വായിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും പാടില്ലാത്തവണ്ണം അതിനെ അച്ചടിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നതിങ്കൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം പററിയ ഒരുതരം പരീക്ഷകന്മാരെയുമാണു് പതിവായി നിയമിച്ചുവരുന്നതു്. ഇവർ എന്തിനേയോ ആധാരമാക്കി ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളെ അച്ചടിച്ചു കുറേക്കൂടി അബദ്ധമാക്കിത്തീർത്താലും ചോദിക്കാൻ ആരുമല്ലാത്തതു കഠിനംതന്നെ. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇതിനു് എന്തുതന്നെ ഉത്തരമെഴുതിയാലും, അ

ഥവാ ഒന്നുംതന്നെ എഴുതീയില്ലെങ്കിലും, പരീക്ഷയിൽ തോൽക്കുന്നവരില്ലെന്നുവന്നാൽ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യവുമില്ലല്ലോ. മലയാളത്തിൽ ബി. എ. പരീക്ഷവരെ ജയിച്ചവർപോലും, പ്രായേണ ഇവിടങ്ങളിലുള്ള മലയാളം പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്ന സാധാരണ കുട്ടികളേക്കാൾ ഭാഷാജ്ഞാനം കുറഞ്ഞവരായി കാണുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണെന്നുള്ളതു് ആരും അധികം ആലോചിച്ചിരിക്കയില്ല. ഇതെല്ലാം സർവ്വകലാശാലക്കാരേയും മററും വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള ചുമതല ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആർക്കാണുള്ളതു്? ”

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു വിലങ്ങുതടിയായി നില്ക്കുന്നതിനേയെല്ലാം ആളും തരവും നോക്കാതെ ഇങ്ങനെ കർക്കശമായ ഭാഷയിൽ എതിർക്കുന്നതിനു വറുഗീസ്സമാപ്പിളയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഭാഷാഭിമാനമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല.

സാഹിത്യകാരന്റെ നിലയിൽ

വറുഗീസ്സമാപ്പിള സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനായിത്തീർന്നതു് **എഴുതിയല്ല, എഴുതിച്ചിട്ടാണു്** എങ്കിലും അദ്ദേഹം തീരെ എഴുതീയിട്ടില്ലെന്നു പറയാനും നിവൃത്തിയില്ല. (1) ദർപ്പവിച്ഛേദം അഥവാ യദുകുലാരാമോല്ലാസം ആട്ടക്കഥ, (2) എബ്രായക്കുട്ടിനാടകം, (3) കളഹിനീദമനകം നാടകം, (4) കീർത്തനമാല, (5) സച്ചരിത്രശതകം, (6) വിസ്മയജനകം പത്രവൃത്തം, (7) നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു പ്രസംഗം എന്നിവയാണു് വറുഗീസ്സമാപ്പിളയുടെ പ്രധാന കൃതികൾ. വിക്ടോറിയാചരിതസംഗ്രഹം, ഡയമൺഡ് ജൂബിലി, തുലാപുരുഷദാനം എന്നു തുടങ്ങി മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ചു് വറുഗീസ്സമാ

പ്പിളയുടെ അവതാരികകളോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മററൊരുകൂട്ടം പുസ്തകങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംപുറമേയാണ് "കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സമാപ്പിള എഴുതിയ" ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം.

"ദർപ്പവിച്ഛേദം" ആട്ടക്കഥയെപ്പററി ഇതിനു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. (P. 18) രുഗ്മിണിയുടെ സൗന്ദര്യദർപ്പത്തെ ഭർത്തൃഭക്തയായ സത്യഭാമയെക്കൊണ്ടും, വിക്രമമത്തനായ ഗരുഡന്റെ അഹംഭാവത്തെ ഭക്തശിരോമണിയായ ഹനുമാനെക്കൊണ്ടും ശമിപ്പിച്ച്, "അഹങ്കാരി അധഃപതിക്കും" എന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഒരു ഹൈന്ദവ പുരാണകഥയാണ് ആ ആട്ടക്കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. തന്റെ കൃതിയിൽ താൻ ചില പുതുമകളൊക്കെ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവതാരികയിൽ അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. (1) സ്ഥലകാലവിഷയൈക്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്; (2) കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു വ്യക്തിത്വം വരുത്തുന്നതിൽ മനസ്സിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്; (3 ഭാഷ പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി ലളിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്; (4) ഒരു യുദ്ധംകൊണ്ടോ, സ്വയംവരംകൊണ്ടോ തൃപ്തിപ്പെടാതെ അനുകരണീയമായ ഒരു സാരോപദേശത്തിൽ കഥ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം കരുതൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; (5) അഭിനയസമ്പ്രദായത്തിലും ചില പുതുമകൾ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്— ഇതൊക്കെയാണ്, "ദർപ്പവിച്ഛേദ" ത്തിന്റെ ദീർഘമായ അവതാരികയിൽ, താൻ വരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങളായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. കഥയെ അഞ്ചങ്കങ്ങളായും ഓരോ അങ്കത്തെയും പല രംഗങ്ങളായും തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു്, ഗ്രന്ഥകർ

ത്താവ് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും, പ്രസ്തുത ആട്ടക്കഥയിൽ കാണുന്ന മറെറാരു പരിഷ്കാരമാണ്. ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവകാശപ്പെടുന്നതു്, താൻ കഥകളിസമ്പ്രദായത്തെ പരിഷ്കരിക്കാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ്; പക്ഷേ, കുറെ ആട്ടക്കഥകൾ വായിക്കയും ചിലതു് ആടിക്കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ നൃത്യകലാവിഭാഗത്തിന്റെ സാങ്കേതികവശത്തേക്ക് എത്തിനോക്കാൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പററിയൊക്കെ വിവരിച്ചതിനുശേഷം, "സംഭാഷണങ്ങൾക്കു കൈക്രിയകളോടുകൂടി വായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കളിച്ചുകാണ്മാൻ നമ്മുടെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിക്കു നിർവ്വാഹമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്യന്തം വ്യസനിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല" എന്നുകൂടി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽനിന്നു് ഇതു സ്പഷ്ടമായി തെളിയുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും "കഥകളിഭ്രമം" കലശലായിരുന്ന അക്കാലത്തു് "ദർപ്പവിച്ഛേദ"ത്തിനും ശ്രമിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ കുറെ പ്രചാരം കിട്ടുമായിരുന്നു. അതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവുതന്നെ ഒരു വലിയ വിഘ്നം വരുത്തിവെച്ചു. ക്രിസ്തുവിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു മംഗളശ്ലോകമാണതു്. പ്രാധാന്യേന ക്ഷേത്രാദിസങ്കേതങ്ങളിൽ ആടുന്നവരും കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികരുമായ കഥകളിയോഗക്കാർക്കു് ഇതു തീരെ സ്വീകാര്യമായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെകൂട്ടത്തിൽ കഥകളിയോഗക്കാർ ഒട്ടില്ലതാനും. ഇവയെല്ലാററിനും പുറമേ,

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരംശം ഇതിവൃത്തമായിട്ടുള്ള ഒരാട്ടക്കഥയിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ആദ്യമായി സ്മരിക്ക എന്നുള്ളതു്, ക്രൈസ്തവകഥാപ്രതിപാദകമായ ഒരു നാടകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനേയോ ശ്രീരാമനേയോ സ്തുതിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, വെറും സഹൃദയത്വത്തിന്റെ പേരിൽ നോക്കിയാലും തീരെ അനുചിതവുമാണല്ലൊ. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ആ ആട്ടക്കഥയ്ക്കു് അർഹിക്കുന്ന പ്രചാരം പോലും സിദ്ധിക്കാതെ പോയി.

സാഹിത്യഗുണംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ മലയാളത്തിലെ മൂന്നാംതരം കഥകളികളുടെകൂട്ടത്തിൽ ചേരാനുള്ള അർഹത ദർപ്പവിച്ഛേദത്തിനുണ്ടു്. "പൂർണ്ണേ ഭ്രൂരിതാപേ ജഗതി യദുകുലേ വാസുദേവോവതീർണ്ണഃ കൃഷ്ണോ ജീമൂതവർണ്ണോ" എന്നിത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളും,

"നന്ദകുമാരമുകുന്ദഗോപൻ
നന്ദനീയഗുണപൂർണ്ണദേവൻ
സുന്ദരരൂപൻ ധന്യനരവിന്ദസുനാഭൻ
സുരുചിരമന്ദഹാസാഭൻ വിധിമുഖ
വൃന്ദാരകവൃന്ദൈരപി വന്ദ്യൻ ബഹുമാന്യൻ തവ
മന്ദസ്മിതത്തെക്കൊതിച്ചിടുന്നു—തദയാ
കന്ദർപ്പലീലകളാടിടുന്നു"

എന്നുതുടങ്ങിയ കുമ്മിയും,

"പാമ്പിന്റെ ശത്രു നിജപക്ഷങ്ങളെപ്പരമവേഗാൽ കുടഞ്ഞഥ പറന്നു, പരിചിനൊടുയർന്നു, പലഗിരി കടന്നു, നദി കടലുമടവികളുമുടനുടനെ പുറകപെടുമിതി ഗഗനഭുവി ഗതി തുടർന്നു"

എന്നാരംഭിക്കുന്ന ദണ്ഡകവും മററും പരിശോധിച്ചാൽ, പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ സാഹിത്യപരമായ മേന്മ വെളി

പ്പെടുന്നതാണ്. നാലും അഞ്ചും തരത്തിൽ പെട്ട ത്തേണ്ട ആട്ടക്കഥകൾപോലും മലയാളത്തിലുണ്ടായി ട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ, "ഒർപ്പവിച്ഛേദം" മൂന്നാംതരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു് ആക്ഷേപാർഹമല്ലെന്നു കാണാൻകഴിയുകയുള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല, ജീവചരിത്രകാരൻ സത്യത്തിൻെറ ഈവരടി പ്പാതയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്നതു ശരിയുമല്ലല്ലൊ. പുസ്തകത്തിൻെറ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ സ്മരിച്ചുകാണു ന്നതിൽനിന്നു്, 1055-നും 1060-നും ഇടയ്ക്കാണു് —ഒന്നുകൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, 22-ാമത്തേയോ 23 ാമത്തേയോ വയസ്സിലാണ് — ചരിത്രനായകൻ ഈ കൃതി നിർമ്മിച്ചതെന്നു് നമുക്കൂഹിക്കാം.

'പഴയ നിയമം' ആദ്യപുസ്തകത്തിലെ 37 മുതൽ 45 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ കഥയാ ണ് 'എബ്രായക്കുട്ടി'യിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. എ ബ്രായക്കുട്ടി എന്നുകൂടിപ്പേരുള്ള യോസെപ്പ് ദുസ്സ്വഭാ വികളും ദുഷ്ടന്മാരുമായ വൈമാത്രേയസഹോദരന്മാരാൽ ആദ്യം കാട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും ഒടുവിൽ വിദേശികളായ സാർത്ഥവാഹന്മാർക്കു് അടിമയായി വില്ക്കപ്പെടുന്നതും, പല ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിച്ച തിനുശേഷം ആ സൽഗുണസമ്പന്നൻ അവസാനം നല്ലനിലയിലെത്തി തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവരും ആപത്തി ലകപ്പെട്ടവരുമായ സഹോദരന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതുമാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. നാടകത്തിൻെറ തന്മയത്വത്തി നുവേണ്ടി മൂലകഥയിലില്ലാത്ത ഒന്നു രണ്ടു കഥാപാത്ര ങ്ങളെ കവി ഇതിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഷേക്സ്പീ യർമഹാകവിയുടെ Taming of the Shrew എന്ന നാ

ടകത്തിന്റെ അനുകരണമാണ് "കലഹിനീദമനകം." കലഹശീലയും ആർക്കും കീഴ്‌വഴങ്ങാത്തവളുമായ ഒരു ഭാര്യയെ അവളുടെ ഭർത്താവ് ഹൃദയകാഠിന്യം നടിച്ച് ദമനംചെയ്ത് അനുസരണശീലമുള്ളവളാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥ. കഥയുടെ അവതരണത്തിനായി ഒരു "പ്രസ്താവന" കവി സ്വന്തമായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

കേരളം മുഴുവൻ നാടകഭ്രാന്തു പിടിപെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്താണ് ഈ രണ്ടു നാടകങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചതു്. അന്നത്തെ നാടകങ്ങളെന്നല്ല മററു കൃതികൾ പോലും സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഇന്നത്തെ പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ തീരെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നാടകങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ആവിർഭാവകാലത്തു് അവ സഹൃദയലോകത്തെ അത്യന്തം ആകർഷിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു നാടകങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്കയാണ് അന്നു മിക്കവരും ചെയ്തിരുന്നതു്. അതിനു വിപരീതമായി ചരിത്രനായകൻ നിർവ്വഹിച്ച സ്വതന്ത്ര നാടകനിർമ്മാണം (എബ്രായക്കുട്ടി) പലരുടേയും പ്രത്യേകാഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായി. 'കലഹിനീദമനക'ത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു ഒരു പുതുമ. ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവിയുടെ ആശയങ്ങളെ ആസ്വദിക്കാനുള്ള സൗകര്യം മലയാളികൾക്ക് ആദ്യമായി ലഭിച്ചതു പ്രസ്തുത കൃതിവഴിക്കാണ്.

'മനോരമാ നാടകക്കമ്പെനി' എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി അഞ്ചും എട്ടും തവണ അഭിനയിച്ചുനോക്കിയതിനുശേഷം മാത്രമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താ

വു് ഓരോ നാടകവും പുറത്തുവിട്ടതു്. കോട്ടയം, ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവല്ല മുതലായ ദിക്കുകളിൽ ഈ നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. നാനാജാതി മതസ്ഥന്മാരായ പല മാന്യന്മാരും നാടകം കാണാൻ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. പല സ്ഥലത്തുവെച്ചും പ്രശസ്തന്മാരായ പലരും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനേയും നടന്മാരേയും മുക്തകണ്ഠം അഭിനന്ദിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ 'മനോരമാനാടകക്കമ്പിനി'യുടെ ആരംഭത്തെപ്പററി ചരിത്രനായകൻ തന്നെ ഒരിടത്തു് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്.

"മനോമോഹനപ്രഭൃതികളായ പല സഹകാരികളും മനോരമയാപ്രീസ്സിൽ അപ്പഴപ്പോൾ അവരവരുടെ അരങ്ങുകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ, മനോരമാപത്രത്തിൻെറ പംക്തികളും നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പക്ഷപാതത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇങ്ങനെ ഈ ആഫീസിലെ പണിക്കാർക്കും കുറേ ദിവസമായി ഒരു നാടകമഭിനയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന മോഹം ജനിക്കയാൽ, തങ്ങളോടുകൂടി അന്യന്മാരിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകളിൽ അധികം ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടു് ഇപ്പോൾ മൂന്നു നാലു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഈ സഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ ഒട്ടൊഴിയാതെ ക്രിസ്ത്യാനികളായതുകൊണ്ടു് അരങ്ങേററത്തിനു് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിനാടകംതന്നെ വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കയാൽ, പഴയനിയമം എന്ന വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ യോസേപ്പിൻെറ കഥയെ "എബ്രായക്കുട്ടി" എന്ന പേരോടുകൂടി പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു നാടകമാക്കിത്തീർത്തതിനെ, ആഫീസ്സിൽ മുടങ്ങാതെ പണിയുള്ളതിനിടയ്ക്കു് അപ്പഴപ്പോൾ രാത്രികാലങ്ങളിൽകൂടി ഒരുവിധം അഭ്യസിച്ചു്, സ്ഥലത്തുള്ളവരും ദൂരസ്ഥന്മാരുമായ പല സ്നേഹിതന്മാരുടേയും ഔദാര്യത്താൽ ഉണ്ടായ ദ്രവ്യംകൊണ്ടു് അത്ര താണതരത്തിലല്ലാത്ത ഏതാനും ഉപകരണങ്ങളുമുണ്ടാക്കി ഇക്കഴി

ഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ച * രാത്രി അരങ്ങേററം കഴിച്ചിരിക്കുന്ന വയസ്കര മൂസ്സ്, എരമത്തൂർ ഭട്ടതിരി, അഞ്ചിക്കൈമൾ ജഡ്ജി ടി. സി. പുന്നൻ, അസി: എഞ്ചിനീയർ കെ. കെ. കുരുവിള, കോട്ടയം മുൻസിഫ് കെ. നാരായണൻപണ്ടാല തുടങ്ങിയ പല മഹാന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു."

മുൻസിഫ് നാരായണൻപണ്ടാല നാടകാഭിനയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവും നാടകസംഘത്തിന്റെ നിയന്താവുമായ വറുഗീസ്സ്മാപ്പിളയെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ച് ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്കയുണ്ടായി. പിന്നീടൊരിക്കൽ, വൈക്കത്തഷ്ടമി കഴിഞ്ഞെത്തിയ അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പിഅവർകൾക്കു കാണുവാനായി സഭക്കാർ പ്രസ്തുത നാടകംതന്നെ കോട്ടയത്തുവെച്ച് വീണ്ടും അഭിനയിച്ചു. വിശിഷ്ടനായ അതിഥി, നാടകനിർമ്മാണത്തിലും നാടകസംഘരൂപവൽകരണത്തിലും വറുഗീസ്സ്മാപ്പിളയെ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചു സംസാരിക്കയും നടന്മാരിൽ ചിലരെ പ്രത്യേകം പ്രശംസിക്കയും അവർക്കു സമ്മാനിക്കാനായി 20 ക. മാനേജരെ ഏല്പിക്കയുംചെയ്തു. "ഒടുവിലത്തെ രംഗത്തിൽ കണ്ണുനീർപൊഴിക്കാത്തവരായി ഇന്നത്തെ കാണികളിൽ ആരുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല" എന്നാണ് അദ്ദേഹം അവസാനം പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഒരിക്കൽ തിരുവല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ വെച്ച് "മനോരമാനാടകക്കമ്പനി"ക്കാർ ഇതേ നാടകം അഭിനയിച്ച അവസരത്തിൽ അന്നവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന കൊല്ലം പേഷ്ക്കാർ ആറുകാൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളും ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു അഭിനന്ദനപ്രസംഗം ചെയ്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ കമ്പനിക്കാർ

---

* 1069 ചിങ്ങം 22-ാംനു-

തന്നെയാണ് 'കലഹിനീദമനക'വും പല ദിക്കിലും അഭിനയിച്ചതു്.

പ്രസ്തുത നാടകങ്ങളെപ്പററി അന്നു സഹൃദയലോകത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം തെളിയിക്കുന്നതിനായി രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടി ദൂഴവനും വായിച്ചു. ആരംഭത്തിൽ അങ്കുരിച്ച രസം ഉത്തരോത്തരം പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ച് അവസാനത്തിൽ പരമകാഷ്ഠയെ ആരോഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നാടകം, നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മതയെക്കുറിച്ച് എനിക്കു വളരെ നാളായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ നൂതനമായി ദൃഢീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുണവാന്മാരുടെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെ ഉപക്രമിച്ച് അവയെ അത്യന്തം ശുഭോദർക്കങ്ങളാക്കി ഉപസംഹരിക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭത്തിനുള്ള രസവിശേഷം ഇതിലധികം മറെറാരു നവീനനാടകത്തിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അധിഷ്ഠാനമുള്ള ഒരു കഥയെ സ്വീകരിച്ചതും വളരെ നന്നായി. ശ്ലോകങ്ങൾ കുറെ കുറവാണെങ്കിലും ഉള്ളവയ്ക്കു ശബ്ദസൗഷ്ഠവവും അർത്ഥഭംഗിയും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടു്; ചില ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് അന്യാദൃശമായ മാധുര്യവുമുണ്ടു്. അത്യന്തോചിതമായി **രണ്ടുമൂന്നു ദിക്കിൽ** ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങൾ ഹൃദയംഗമങ്ങളായിരിക്കുന്നു. രംഗത്തിൽ ഈ നാടകത്തിന്റെ പ്രയോഗം നിരതിശയാഹ്ലാദജനകമായിരിക്കും."

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ.

"കലഹിനീദമനകം വളരെ കൌതുകത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ വായിച്ചതു്. ഷേക്സ്പീയരുടെ ആശയം മലയാളികൾക്കു ശരിക്കു മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം നിങ്ങൾ ഭംഗിയായി പകർത്തിയിട്ടുണ്ടു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾക്ക് [illegible] വരുത്തിയതു് ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു യോജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എ

ൻെറ അഭിപ്രായം. ഭാഷയെസംബന്ധിച്ചുപറയുകയാണെങ്കിൽ, എബ്രായക്കുട്ടി എഴുതി തഴകിയ ഒരു ഹസ്തത്തിൻെറ ലാഘവം ഇതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. ശ്ലോകങ്ങൾ കുറഞ്ഞുപോയി എന്ന ഒരാക്ഷേപം ചിലർക്കുണ്ടാകാം. ഭാഷാപോഷണത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ എല്ലാ അഭ്യുദയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു."

അനന്തപുരത്തു മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാൻ

ഈ രണ്ടു തമ്പുരാക്കന്മാരും പുസ്തകനിരൂപണവിഷയത്തിൽ കുറെ ദാക്ഷിണ്യശീലന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒരു പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറയുന്നവർ ഉണ്ടായേക്കാം. വേണ്ട; അന്നു് നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി പുസ്തകനിരൂപണം ചെയ്തിരുന്ന "വിദ്യാവിനോദിനി"യുടെ അഭിപ്രായം നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. * ആ മാസിക മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു നാടകങ്ങളെപ്പററി എഴുതിയ നിരൂപണങ്ങളിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

എബ്രായക്കുട്ടി

"കേരളത്തിലെല്ലാംകൂടി മലയാളം മാതൃഭാഷയായിട്ടു് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഏഴുലക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുള്ള സ്ഥിതിക്കു് ഈ ജാതിയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അധികമായി പുറപ്പെടാത്തതിനെക്കുറിച്ചാണു് ഞങ്ങളാശ്ചര്യപ്പെടുന്നതു്. ക്രിസ്തീയ വേദവിഷയകമായി ചില ഭാഷാകവിതകൾ ഞങ്ങൾ വായിക്കയുണ്ടായി

---

* വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ നിരൂപണസമ്പ്രദായം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി "കഥാമഞ്ജരി"യെപ്പററി ആ മാസികയെഴുതിയ നിരൂപണത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ഒടുവിൽ ചേർക്കുന്നുണ്ടു്. "അനുബന്ധം നാലു്" നോക്കുക.

ട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ, 'അജ്ഞാനകഠാര'മൊഴിച്ച് ശേഷമെല്ലാം ഭാഷാകവിതയുടെ ഗന്ധംപോലുമില്ലാത്തവരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, **ഭാഷാകവിതയുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണത്തക്കതായിട്ട്** ആദ്യമായി ഒരു ക്രിസ്തീയ പുസ്തകം ഇങ്ങനെ പുറപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു."

കലഹിനീദമനകം

"ഇതു് ഒരു തർജ്ജമയാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ മൂലത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളം പിൻതുടർന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അനുപദമായി ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കതന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല; ആകപ്പാടെ മൂലത്തിൻെറ ഛായയവലംബിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളു..................

ഈ നാടകത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം ഇതു് ഒരു വലിയ ന്യൂനതയാണെന്നുതന്നെയാണു് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം........"നാടകങ്ങളിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ കുറഞ്ഞിരിക്കയല്ലേ ഭംഗി? ഒട്ടും കൂടാതെ കഴിക്കതന്നെയാണു നല്ലതു്" എന്നു് ഒരു കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.........ശ്ലോകങ്ങൾ കുറഞ്ഞിരിക്കയാണു് നല്ലതെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ "ഒട്ടുംകൂടാതെ കഴിക്കതന്നെയാണു് നല്ലതു്" എന്ന അഭിപ്രായത്തോടു് കാളിദാസനും ഷേക്സ്പീയരും ഞങ്ങളും യോജിക്കുന്നില്ല. *

വാക്യങ്ങൾക്കു നല്ല ഭംഗിയും മിടുക്കുമുണ്ടു്. വടക്കർക്കു രുചിക്കാത്ത ചില ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളുള്ളവയെ ഒരു

---

* ഈ, കൂട്ടരാരും യോജിക്കാതിരുന്നിട്ടും ഇന്നു നാടകങ്ങളിൽനിന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതു നമുക്കനുഭവമാണല്ലൊ. ഈ പരിഷ്കാരം വറുഗീസുമാപ്പിള കുറെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടു എന്നതു് അത്ഭുതാവഹമല്ലേ?

ന്യൂനതയായി ഗണിക്കുവാൻ പാടില്ല. ദേശഭാഷാഭേദങ്ങൾ സംഭാഷണങ്ങളിൽ അപരിത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നുതന്നെയല്ല ഭംഗിയുംകൂടിയാണു്."

അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കു്, വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ ഈ അഭിപ്രായം തീർച്ചയായും **ഒരു വലിയ പ്രശംസ** തന്നെയായിരുന്നു. ആ മാസികയുടെ കർക്കശമായ നിരൂപണരീതികൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്. മനോരമയും വിദ്യാവിനോദിനിയും തമ്മിൽ അന്നു് അത്ര സുഖത്തിലല്ല കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു് വയസ്കര മൂസ്സിന്റെ "മനോരമാവിജയം" എന്ന നാടകത്തെപ്പററി വിനോദിനി എഴുതിയ അഭിപ്രായവും അതിനു മനോരമ പറഞ്ഞ മറുപടിയും വായിച്ചാൽ ഇതു സ്പഷ്ടമാകും.

"ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു് അർത്ഥമുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാളധികം എളുപ്പം പാറ പിഴിഞ്ഞു് വെള്ളമെടുക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.........മനോരമാവിജയത്തെപ്പോലെയുള്ള കവനങ്ങളെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ തുർക്കീരാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന കമ്പിളിയോടു് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതു് വളരെ ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ കമ്പിളിയിലുള്ള ചായം വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ വിന്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ചിത്രമെഴുത്തുകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും മററും എഴുതുന്ന ചിത്രംപോലെ ഒരു നല്ല ചിത്രമുണ്ടാക്കാം. അതുപോലെതന്നെ മനോരമാവിജയത്തിലെ പദങ്ങളെ വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ വിന്യസിച്ചാൽ, എഴുത്തച്ഛന്റേയും മററും കൃതികളെപ്പോലെ ഒരു കൃതിയുണ്ടാക്കാം. ഇതിലധികമായ ഒരു പ്രശംസയ്ക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് അർഹതയുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല"

വിദ്യാവിനോദിനി

"മനോരമാവിജയത്തെക്കുറിച്ചു വിദ്യാവിനോദിനിക്കു മാത്രം വികടമായ ഒരഭിപ്രായം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.... ... "ഏററവും വപ്പുല്ലന്നായ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഗർഭീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രസികത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധാരണ വായനക്കാർ ശക്തന്മാരാകുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു" എന്നും മററു വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനും, പ്രസിദ്ധന്മാരും സമ്മതന്മാരുമായ മററു പല വിദ്വജ്ജനങ്ങളും പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കൃതിയെക്കുറിച്ചു വിദ്യാവിനോദിനിക്കു് ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത വിദ്വാന്മാർ ആ പേരിനു് അർഹന്മാരാണോ എന്നു വായനക്കാർതന്നെ വിധിക്കട്ടെ."

മലയാള മനോരമ

ഈ നിരൂപണവും മറുപടിയും നിമിത്തം അല്പം ഉൾത്തിരക്കോടുകൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടും കൂടിയാണു്, അന്നത്തെ വിദ്യാവിനോദിനിയുടേ നിരൂപണത്തിനു കൂടുതൽ വില കല്പിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇതിനെല്ലാററിനും പുറമേ, ആ രണ്ടു നാടകങ്ങൾക്കും അന്നു് ഒന്നിലധികം പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവവും പ്രത്യേകം പരിഗണനീയമാണു്.

സുറിയാനി ഭാഷയിലുള്ള ചില ക്രൈസ്തവ ഗാനങ്ങളെ ദൈവാരാധനയ്ക്കു പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം നാട്ടുരാഗങ്ങൾക്കനുസരണമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി വറുഗീസ്സുമാപ്പിള നിർമ്മിച്ച 51 ഗാനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു് "കീർത്തനമാല." രീതി പറഞ്ഞുകൊടുത്തും പാടി ശരിപ്പെടുത്തിയും ഗാനനിർമ്മാണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ സഹായിച്ചതു്, കണ്ടിയൂർ കൊച്ചുണ്ണുഭാഗവതരും പൂവത്തൂർ ശീവറുഗീസ്സു് ഭാഗവതരുമാണെന്നു മുഖവുരയിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു ഈ

കൃതിക്ക് അന്നു ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എട്ടോ പത്തോ പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ജനങ്ങൾ "കീർത്തനമാല"യെ അന്ന് എത്ര മാത്രം ആദരിച്ചിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ജീവിതകഥാ സംക്ഷേപം നൂറു പദ്യങ്ങളിലായി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതാണ് "സച്ചരിത്രശതകം." സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു കവിതയായിട്ടാണ് അക്കാലത്ത് ആളുകൾ ഈ ശതകത്തെ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. കവിയുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേശ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയ കൈയെഴുത്തുപ്രതി മകൻ അതുപോലെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് രണ്ടാമതൊന്നു മനസ്സിരുത്തി മിനുസപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കൃതിയാണിതെന്ന് അതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. എന്നിരുന്നിട്ടും, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ അവതാരികയിൽ കവിതയെപ്പററി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണ് രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അന്ന് ആ കൃതിയെപ്പററി സഹൃദയന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായമെന്താണെന്ന് ഏകദേശം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

ക്രിസ്തുവിൻെറ അവതാരകഥ പത്തു ഭിന്നദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലായി എഴുതിയതാണ് "വിസ്മയജനനം പത്തുവൃത്തം." (ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പററി പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ, വളരെയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അതിൻെറ ഒരു കോപ്പി സമ്പാദിക്കാൻ എനിക്കുസാധിച്ചിട്ടില്ല.) സർക്കാർ പ്രസംഗസഭയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം 1066 ൽ തിരുവനന്തപുരം സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടത്തിൽവെച്ചു വറുഗീസ്സമാപ്പിള

ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം പിന്നീട് ലഘുലേഖാരൂപത്തിൽ അച്ചടിച്ചതാണ് "നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു പ്രസംഗം" എന്ന ലഘുകൃതി. ഭാരതീയ നാടകങ്ങളുടെ പൂർവ്വചരിത്രം പരിശോധിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് നാടകങ്ങളോട് അതിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി, ഇംഗ്ലീഷിനെ അനുകരിച്ച മലയാളഭാഷയിലും പുതിയ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ തെളിയിക്കയാണ് ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

വിക്ടോറിയാചക്രവർത്തിനി രാജ്യഭാരം തുടങ്ങിയിട്ട് 50 കൊല്ലം തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ, ചക്രവർത്തിനിയുടെ അപദാനങ്ങളെ 108 പദ്യങ്ങളിലായി വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയ ഒരു കാവ്യം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ എന്നു തുടങ്ങിയ പത്തു കവികളെക്കൊണ്ട് തർജ്ജമചെയ്യിച്ച് സ്വന്തം അവതാരികയോടും വ്യാഖ്യാനത്തോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് "വിക്ടോറിയാചരിതസംഗ്രഹം." അതേ ചക്രവർത്തിനിയുടെ അറുപതുകൊല്ലത്തെ രാജ്യഭാരം തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച 'വിക്ടോറിയാചരിതം തിരുവാതിരപ്പാട്ട' (ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം), സ്വയം എഴുതിയ 'ചക്രവർത്തിനിയുടെ അറുപതുകൊല്ലത്തെ രാജ്യഭാരം' എന്ന ദീർഘമായ അവതാരികയോടും ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ ഒരു മുഖവുരയോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് "ഡയമൻഡ് ജൂബിലി" എന്ന കൃതി. ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് 1066-ൽ നടത്തിയ 'തുലാപുരുഷദാന'ത്തെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് അന്നത്തെ കവികളെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച നൂറിൽ ചില്വാനം പദ്യങ്ങൾ

ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി, തുലാപുരുഷദാനത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളെ വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ടു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള എഴുതിയ ദീർഘമായ അവതാരികയോടുകൂടി പുസ്തകാകൃതിയിലാക്കിയതത്രെ 'തുലാപുരുഷദാനം'. 'ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം' നിലത്തെഴുത്തും കൂട്ടിവായനയും പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചെഴുതിയ ഒരു പ്രാഥമികപാഠപുസ്തകമാകുന്നു. മംഗലാപുരം ബാസൽമിഷ്യൻ പ്രസ്സിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ച ഈ പാഠപുസ്തകത്തിനു് അന്നു് അനേകം പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവരികയുണ്ടായി. കുന്നുകുഴിയിൽ കുരുവിള എബ്ബെനീസരുടെ ഭാര്യയും, തന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരിയുമായിരുന്ന അച്ചാമ്മയുടെ മരണത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ "ഇഷ്ടസോദരീവിലാപം" എന്ന ഒരു കൃതികൂടി ചരിത്രനായകന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടത്രെ. അതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

'കലഹിനീദമനകം' രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഷേക്സ്പീയരുടെ 'ഒഥെല്ലൊ' എന്ന നാടകം ചരിത്രനായകൻ തർജ്ജമചെയ്തുതുടങ്ങിയിരുന്നു. അതു മുഴുമിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം മേശയിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ കടലാസ്സുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തർജ്ജമ രണ്ടങ്കത്തോളം ഉള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. കിട്ടിയിടത്തോളം ഭാഗം 'ഉത്താലേൻ' എന്ന പേരിൽ അന്നത്തെ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല അവസരങ്ങളിലായി പലതരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വറുഗീസ്സുമാപ്പിള എഴുതിയ അനേകം ലേഖനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസേവനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളായിത്തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരു പത്രത്തിന്റെ അച്ചടി, പത്രാധിപത്യം, വിതരണം, സാമ്പത്തികച്ചുമതല, പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ മുതലായ ബഹുമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ട്, വിശ്രമം എന്തെന്നറിയാതെ ജോലിയെടുത്തിരുന്ന വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആ ജോലിത്തിരക്കിനിടയിൽ കുത്തിക്കുറിച്ചുണ്ടാക്കിയ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവു മുഴുവൻ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. പുസ്തകമെഴുതുകയെന്നതിനേക്കാൾ പുസ്തകമെഴുതിക്കുകയെന്ന കർത്തവ്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നത്. മററു പലരെക്കൊണ്ടും നല്ല പുസ്തകങ്ങളെഴുതിച്ചു എന്നതിലും, മററു പലരേയും സാഹിത്യകാരന്മാരാക്കി എന്നതിലുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം നാം കാണുന്നത്. ഈ പരമാർത്ഥത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലായിരിക്കണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ നാം വിമർശിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നത്.

ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും

"ചിന്താശീലത്തോടുകൂടിയ സുന്ദരമുഖം, ഇടതൂർന്ന മേൽമീശ, കൊഴുത്തുരുണ്ട ശരീരം, സ്വർണ്ണത്തിന്റെ നിറം, ഒത്ത നീളം" എന്നിങ്ങനെയാണ്, മൂലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആകൃതി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുഖം ചിന്താശീലത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നുവെങ്കിലും, എപ്പോഴും സ്മേരമായിരുന്നുവത്രെ. പത്രാധിപരുടെ സന്തതസഹചാരികളിലൊരാളായിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ മൂന്നു ഛായാശ്ലോകങ്ങൾ സ്മര്യപുരുഷന്റെ മനോഹരമായ മൂന്നു തൂലികാചിത്രങ്ങളായി കണക്കാക്കാം.

ഭാഗ്യശ്രീവിലസും പ്രസന്നമുഖവും പാരിച്ച മേൽമീശയും
യോഗ്യത്വം കലരുന്ന വാക്കമരികിൽ ചൈനൊത്ത വാച്ചും തഥാ
ആർക്കും സമ്മതമായ നല്ല നിലയും കോട്ടും തലേക്കെട്ടുമായ്
കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള വിളങ്ങുന്നു മനോഗോചരൻ.

താവും മോദേന മുണ്ടും തെളിവൊടു കസവൊ-
ട്ടേറെയുള്ളോരു തൂപ്പ-
ട്ടാവും മാത്രം ധരിച്ചങ്ങനെ ചെറുചിരിയും
പൂണ്ടുകൊണ്ടിണ്ടലെന്യേ
പൂവും തോല്ക്കുന്ന പൂമൈദ്യുതിയൊടെവിടെയോ
സ്വസ്ഥനായ് യാത്രയായി-
പ്പോവുംമട്ടായ് വിളങ്ങുന്നിതു മമ ഹൃദയ-
ത്തട്ടിലാശ്ലിഷ്ടശീലൻ.

മൽമൽമുണ്ടുടനടുത്തതിന്നുപരി നേര്യ-
തൊന്നു ബത ചേർത്തഹോ!
തന്മനസ്സിനു രുചിച്ച ഷർട്ടുമഥ കോട്ടു-
മിട്ടു പരിതുഷ്ടനായ്
നന്മ ചേർന്ന ചെറുതൊപ്പിവെച്ചു ചെയിനൊത്ത
വാച്ചതു ധരിച്ചിതാ
മന്മനസ്സിൽ വിലസുന്ന മാന്യജനസത്ത-
മൻ മമ സുഹൃത്തമൻ.

ചരിത്രനായകന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ രാജഭക്തിയാണ്. അന്നും രാജഭക്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. "രാജാവു കാണപ്പെട്ട ദൈവ"മാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും ബഹുമതിയോ സമ്മാനമോ കിട്ടുന്നതു വലിയ കാര്യമായി

കരുതുന്നവരുമായ ഒരുകൂട്ടർ; രാജാവു് വ്യവസ്ഥാപിത നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയനായ ഒരു ഭരണാധികാരി മാത്രമാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൽ ദിവ്യത്വമാരോപി ക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, മററുള്ളവ രെപ്പോലെ നിരൂപണത്തിനു വിധേയനായ ഒരാളാ യിട്ടുമാത്രം അദ്ദേഹത്തെ കരുതിയാൽ മതിയെന്നും പറയുന്നവരും, രാജകീയ ബഹുമതികളേയും മററും നിസ്സാരമായി കണക്കാക്കുന്നവരുമായ മററൊരു കൂട്ടർ; പുറമേ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം നടിച്ചു് രാജാവിൻെറ മഹ ത്വത്തെ നാക്കുകൊണ്ടു നിഷേധിക്കയും, അതേ അവ സരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുള്ള ബഹുമതികളും മററു് ആനുകൂല്യങ്ങളും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ഉള്ളുകൊണ്ടു കൊതിക്കയും, കിട്ടിയാൽ രണ്ടുകൈയും നീട്ടി വാങ്ങിക്കയും ചെയ്യുന്ന മൂന്നാമതൊരുകൂട്ടർ. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു

അന്നന്നു നാടുവാണിരുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാരെ അകമഴിഞ്ഞാരാധിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ തിവായിരുന്നു. "ദർപ്പവിച്ഛേദം" ആട്ടക്കഥയുടെ ആരം ഭത്തിലും അവസാനത്തിലും വിശാഖം തിരുനാൾ മ ഹാരാജാവിനെ അനുസ്മരിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം നമുക്കു മനസ്സിലായല്ലൊ. മൂലംതിരുനാളിനെപ്പററി പറയുക യാണെങ്കിൽ, വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അദ്ദേഹത്തെ ദൈവ ത്തെപ്പോലെയാണു് കരുതിയിരുന്നതെന്നു തെളിയി ക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള മിക്ക സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും പേരിനുമുമ്പിൽ "ശ്രീമൂലം" എന്നോ "തിരുമൂലവിലാസം" എന്നോ കൂട്ടിച്ചേർത്തി ട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇതിനു് ഒന്നാംതരം ഒരു തെളിവാണു്. "ശ്രീമൂലവിലാസം വള്ളംകളി"പോലും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ

ഉൾപ്പെടും. കൊല്ലംതോറും തിരുനാൾ ദിവസങ്ങളിൽ മഹാരാജാവിനെപ്പററിയുള്ള അനവധി മംഗളാശംസാ പദ്യങ്ങളടങ്ങിയ "തിരുനാൾ വിശേഷാൽപ്രതികൾ" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ആദ്യമായി നടപ്പിൽ വരുത്തിയതും "മലയാളമനോരമ"യാണ്.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കും മനോരമയ്ക്കും പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്ന ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ ആരാധനാപാത്രമായതിൽ അത്ഭുതമില്ല. മഹാരാജാവിനു ചരിത്രനായകൻെറ നേരെയുള്ള വാത്സല്യവും അതിരററതായിരുന്നു. ഒന്നിലധികം തവണ ഓണപ്പുടവയും, ഒരിക്കൽ രത്നഖചിതമായ ഒരു സ്വർണ്ണമോതിരവും, മററൊരിക്കൽ ഒരു വീരശൃംഖലയും മഹാരാജാവ് പത്രാധിപർക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലംതോറും ജനുവരിമാസത്തിൽ **ഒരു പവൻ വീതം** അദ്ദേഹത്തിനു പതിവായി കൊടുക്കുന്നതിനും മഹാരാജാവു് ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഒരവസരം കിട്ടിയാൽ തൻെറ ഭക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽവെച്ച് രാജഭക്തിപ്രമേയംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ പ്രത്യേകം മംഗളപത്രം വായിച്ചു പാസ്സാക്കി മഹാരാജാവിനു് അയച്ചുകൊടുക്കുകപോലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ നാലാം സമ്മേളനത്തിൽ വായിച്ചു പാസ്സാക്കിയ മംഗളപത്രത്തിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:

"ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാർ വിദ്യാപ്രചാരത്തിലും വിദ്യാപരിപാലനത്തിലും എല്ലാ കാലത്തും അത്യന്തം തല്പരന്മാരായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാകുന്നു. മല

യാളകവികളിൽ പേരുകേട്ടിട്ടുള്ളവരായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായവർ കൊട്ടാരത്തിൽ ആശ്രിതന്മാരായിരുന്നു പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു വിശേഷിച്ചു തിരുമനസ്സറിയിക്കണമെന്നില്ല. ഈ പരമ്പരാധർമ്മത്തെ അനിതരസാധാരണമായ വിധത്തിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും പരിപാലിച്ചുവരുന്നതിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ച ഈ സഭ സർവഥാ തിരുമനസ്സിലെ കൃപാകടാക്ഷത്തിനു പാത്രമായിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ കല്പിച്ചുനൽകിയിട്ടുള്ള ഉന്നത്തിനായും ഇതിന്റെ വാർഷികയോഗങ്ങൾക്കു പതിവായി സഹായധനം തരുവിച്ചുവരുന്നതിനായും ഈ സഭവക മാസികക്കു ചെയ്തുവരുന്ന പ്രോത്സാഹനത്തിനായും സഭക്കാർ തിരുമനസ്സിലെ നേരെ വളരെ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു.”

ഇങ്ങോട്ടു സഹായംചെയ്യേണ്ടതു് അവരുടെ ഒരു കടമ; അങ്ങോട്ടു കൃതജ്ഞതയോ, ബഹുമാനമോ കാണിക്കുന്നതു് പോരായ്മ; ഈ മനഃസ്ഥിതിക്കാരനായിരുന്നില്ല വറുഗീസ്സുമാപ്പിള. സഹായംവാങ്ങിക്ക, കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്ക, കൂടുതൽ സഹായം ലഭിക്കാനിടവരുത്തുക— ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയം. ഈ പരിപാടി സഭയുടെ വിജയത്തിനു് എത്രമാത്രം സഹായകമായിത്തീർന്നുവെന്നു മേലുദ്ധരിച്ച മംഗളപത്രഭാഗംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഔദാര്യാതിശയമായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ മറ്റൊരു വിശിഷ്ടഗുണം. സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ മററുള്ളവരുടെ നേരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദാരമായ ഹസ്തം എപ്പോഴും നീണ്ടുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ജാതിമതഭേദമെന്യേ അനവധി വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു പഠിപ്പു പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കണ്ടത്തിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ പലർക്കും ചരിത്രനായകൻ ഒരു കല്പവൃക്ഷം

തന്നെയായിരുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ കോട്ടയത്തു താമസിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ പലരും പിന്നീടു് വളരെ ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു സാഹിത്യവിഷയകമായും സാമ്പത്തികമായും സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യയും ഒട്ടും കുറവല്ല. ചരിത്രനായകൻ "കുഞ്ഞു്" എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന കെ. എം. കൊച്ചീപ്പൻമാപ്പിള എഴുതിയ ചരമപദ്യങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് പലതുകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കും.

താതൻ പത്തൊൻപതാണ്ടായ് ഭുവനതലമുപേ-
ക്ഷിച്ചുപോയിട്ടിതെന്നാ-
ലാതങ്കം ഞാനുമെൻ സോദരരുമുപപിതാ-
വാം രമാനായകന്റെ
ഭേദം കൂടാത്ത സംരക്ഷയിലിതുവരെയും
പാർക്കയാലോർക്കപോലും
ചെയ്തില്ലിങ്ങച്ഛനല്ലോരിലുമധികസുഖം
പൂണ്ടു വർത്തിച്ചു ഞങ്ങൾ.

പരോപകാരശീലത്തെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. അതു് ഔദാര്യത്തിന്റെ അടുത്ത ചങ്ങാതിയാണല്ലൊ. ഉപദേശംകൊണ്ടോ ശിപാർശകൊണ്ടോ ശക്തിക്കനുസരണമായ ദാനംകൊണ്ടോ മററുള്ളവർക്കു് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരംചെയ്യാൻ കിട്ടുന്ന സന്ദർഭത്തെ ചരിത്രനായകൻ ഒരിക്കലും പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. മനോരമാപത്രാധിപരുടെ ശിപാർശകൊണ്ടു് ഉദ്യോഗവും ഉദ്യോഗക്കയററവും കിട്ടിയവരുടെ സംഖ്യ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇക്കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം ജാതിമതഭേദം ഒട്ടും കണ

ക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു: തന്റെ പരോപകാരശീലം അപാത്രത്തിൽ ചെന്നു വീഴാതിരിക്കാൻ.

പത്രാധിപരുടെ പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന മുഖവും ഫലിതം കലർന്ന വാക്കും ഒരിക്കൽ കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാരും പിന്നെ അതു വിസ്മരിക്കുമായിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തികക്ലേശംകൊണ്ടു മനസ്സു വേദനിക്കുന്ന അവസരത്തിൽപോലും ആ വേദന പുറമേ കാണിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന മനഃസ്ഥൈര്യവും സഹിഷ്ണുതയും മാതൃകായോഗ്യമായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഒരു പദ്യമാണ്, ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്.

ഫലിതരസമൊലിക്കും ഭംഗിചേർന്നുള്ള വാക്കും
കലിതരുചിയൊടൊക്കും കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള നോക്കും
ചിതമൊടു നിഖിലർക്കും ചിത്തമൻപോടലിക്കും
സ്മിതമതുമുടനോർക്കും ഞാൻ മരിക്കുംവരെക്കും.

സ്ഥിരോത്സാഹം, സ്ഥിരപരിശ്രമശീലം, കൃത്യനിഷ്ഠ, ആശ്രിതവാത്സല്യം, ദീനദയാലുത്വം മുതലായവ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ സഹജങ്ങളായ മററുചില സ്വഭാവഗുണങ്ങളായിരുന്നു. പത്രപ്രവർത്തനം, കവിസമാജം, ഭാഷാപോഷിണി മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച വിവരണങ്ങളിൽ ഇവയ്ക്കോരോന്നിനും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാകയാൽ വീണ്ടും അതിനെപ്പററി ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രതിപാദിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല

പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തി

ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തൻ എന്ന നിലയിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെ നാം ഒന്നാമതായി കാണുന്നത്

ചെങ്ങന്നൂർവെച്ചാണ്. തന്റെ അഭിരുചിക്കു യോജിക്കാത്ത—തന്നിൽ അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്ന പ്രബലതരമായ ഉത്സാഹശക്തിക്ക് അനുകൂലമല്ലാത്ത—നാമമാത്രമായ ഒരു സർക്കാർ ജോലിയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ ചരിത്രനായകൻ, ആ അസ്വാതന്ത്ര്യജീവിതത്തിൽ ശ്വാസംമുട്ടി ദിവസം കഴിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, വെറും ഒരു ഉല്ലാസത്തിനായിട്ടാണ് പൊതുക്കാര്യത്തിൽ ചാടിവീണതെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അതു് ബഹുമുഖമായി പടർന്ന് നാടിനും നാട്ടാർക്കും അതിരററ സൽഫലങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്കയുണ്ടായി. ചെങ്ങന്നൂരും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയുവാക്കളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് "സദാചാരസഹോദരസംഘം" എന്ന പേരിൽ സ്ഥാപിച്ച സമാജത്തെയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ലക്ഷീകരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളും പ്രബന്ധപാരായണവുമായിരുന്നു പ്രസ്തുത സംഘത്തിന്റെ പ്രധാനമായ കൃത്യം. സംഘാംഗങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗപരമായ ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാവിഷയകമായി പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന സ്വസമുദായാംഗങ്ങളിൽ തദ്വിഷയകമായ ഉണർവും ഉത്സാഹവും ജനിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ മറെറാരുദ്ദേശം. വാചാപ്രസംഗങ്ങൾക്കും പ്രബന്ധപാരായണത്തിനും സമാജയോഗങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനം നൽകിയതു് അതുകൊണ്ടാണ്. ചരിത്രനായകന്റെ ഈ ഉദ്ദേശം വേണ്ടപോലെ ഫലിക്കയുംചെയ്തു. സംഘത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചും പ്രബന്ധം വായിച്ചും പരിശീലനം നേടിയ പലരും പില്ക്കാലത്തു് വളരെക്കാലം മനോരമയിൽ ലേഖകന്മാരായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാ

നികരം സ്വനാമധേയങ്ങളോടു ചേർത്ത് "മാപ്പിള" എന്ന വാക്കുകൂടി ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും പ്രസ്തുത സംഘംതന്നെയാണ്. അതിനുശേഷമാണ് ആ സമ്പ്രദായം സാധാരണമായിത്തീർന്നത്.

ചെങ്ങന്നൂർ വിടുന്നതുവരെ വറുഗീസ്സുമാപ്പിള തന്നെയായിരുന്നു പ്രസ്തുത സംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. നാട്ടുകാരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി സംഘത്തിനു സ്വന്തമായി ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. താമസിയാതെ ആ കെട്ടിടത്തിൽവെച്ചു ചെറിയ നിലയിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ ആ ചെറിയ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ക്കൂളാണ് ഒടുവിൽ ഇന്നത്തെ ഹൈസ്ക്കൂളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്. ഹൈസ്ക്കൂളിനു വേണ്ട സ്ഥലം വാങ്ങുന്നതിനും ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് അതാതു കാലത്തു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചതു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയല്ലാതെ മററാരുമല്ല. പ്രസ്തുത പാഠശാലനിമിത്തം ചെങ്ങന്നൂരിനുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി എഴുതിഅറിയിക്കാവതല്ല. "വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ സ്വദേശം തിരുവല്ലായാണെങ്കിലും, ആ താലൂക്കിനേക്കാൾ ഈ ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കിനേയും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നിർവ്യാജം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഈ താലൂക്കിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള കാരോ സംഗതികളാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്" എന്നു ചരിത്രനായകൻ പരേതനായ കാലത്ത് "ചെങ്ങന്നൂർ ലേഖകൻ" മനോരമയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു് ഈവക പരമാർത്ഥങ്ങളെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം.

കോട്ടയം എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹൈസ്ക്കൂൾ വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ നാമധേയവുമായി കുറേക്കൂടി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. അതിന്റെ പിന്നിൽ നീണ്ട ഒരു ചരിത്രംതന്നെയുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത ഹൈസ്ക്കൂളിരിക്കുന്നതുൾപ്പടെയുള്ള ഇരുപത്തിരണ്ടിൽ ചില്വാനം ഏക്കർ സ്ഥലം ക്രാഫോർഡ് എന്നു പേരായ ഒരു കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരൻ ധാരയുടെ വകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തിന്റെ ക്രയവിക്രയാവകാശം അന്ന് ആലപ്പുഴ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്ന ഡാറാ എന്ന ഒരു സായ്പിനു മുക്ത്യാർവഴി നൽകിയിരുന്നു. ക്രാഫോർഡു് പിന്നീട് തിരികെ വരികയുണ്ടായില്ല. നിധിയരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരും പുലിക്കോട്ട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാനും കൂടി മേൽ കാണിച്ച സ്ഥലം ജാത്യൈക്യസംഘത്തിന്റെ പേരിൽ തീറുവാങ്ങി. പക്ഷേ, അവരുടെ ഉദ്ദേശമൊന്നും നടപ്പിൽ വന്നില്ല. സ്ഥലം തരിശായി അങ്ങിനെ കിടന്നുപോന്നു.

ആ വളപ്പിലുണ്ടായിരുന്നതും ആൾപ്പാർപ്പില്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നതുമായ ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണ് പുലിക്കോട്ടു മെത്രാന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി വറുഗീസ്മാപ്പിള മനോരമ ആരംഭിച്ചതു്. അതിനുമുമ്പ തന്നെ മെത്രാനും, ഡാറാസായ്പും തമ്മിൽ വളരെ അടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, സായ്പിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തു് ഒരു ഹൈസ്ക്കൂൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നും അതിനു് "ഡാറാ മെമ്മോറിയൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ" എന്നു പേരിടണമെന്നും മെത്രാൻ തീരുമാനിക്കയും, കെട്ടിടത്തിനു് അടിസ്ഥാനക്കല്ലിടുന്നതിനു് സായ്പിനെ ക്ഷണിക്കയും ചെയ്തു. 1063-ൽ

വലിയ ആഡംബരങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു സ്വീകരണത്തിനു വിധേയനായി സായ്പ് സ്ക്കൂളിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു. എന്നാൽ അടിത്തറ കെട്ടാൻ മാത്രം മതിയായ 1400 ക മാത്രമേ സായ്പിൽ നിന്നു കിട്ടിയുള്ളു. അപ്പോഴേയ്ക്കും സായ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു പോകയും അവിടെവെച്ച് അപ്രതീക്ഷിതമായി ചരമംപ്രാപിക്കയുംചെയ്തു. അതോടുകൂടി സ്ക്കൂളിന്റെ പണിയും നിലച്ചു. "അടിസ്ഥാനമിട്ട അടിത്തറയും അരപ്പൊക്കം ഭിത്തിയും കെട്ടി ചില കട്ടിളകളും ജനാലകളുംവെച്ച് കാററം വെയിലുമേററം മഴനനഞ്ഞും, ഉള്ളിൽ അപ്പ, ആവണക്ക്, വട്ട മുതലായ ചെടികൾ മുളച്ചുവളർന്നു ഭിത്തിക്കുമീതെ ഉയർന്നും, അങ്ങനെ കിടന്നിരുന്ന അശ്രീകരമായ കാഴ്ച എനിക്ക് നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്" എന്നാണ് അന്നത്തെ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ നിലയെപ്പററി മി: കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള പറയുന്നത്. * ഇങ്ങിനെ 'അശ്രീകര'മായി കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ബംഗ്ലാവിൽ വെച്ചായിരുന്നു മനോരമയുടെ ജനനം.

അധികം താമസിയാതെ സ്കൂൾകെട്ടിടം പൂർത്തിയാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നതിനിടയായി. കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യാക്കോബായ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഞായറാഴ്ച പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഹാജരായി വേദപാഠത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളണമെന്നു സ്ക്കൂളധികാരികൾ നിർബന്ധിച്ചതാണ് ഇതിന്നു കാരണം. ഈ നിർബന്ധം യാക്കോബായക്കാരിൽ പലരുടേയും പ്രതിഷേധത്തിന്നും ഇന്നു കാണുന്ന എം. ഡി. സിമ്മ

* മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 1124 ചിങ്ങം 27-ാംനു

നാരി ഹൈസ്കൂളിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള ആവിർഭാവത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നു. സ്കൂളിന്റെ പണി കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ആദ്യവസാനം അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചതു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയാണ്. ഓരോ പള്ളിയിലും ചെന്നും ധനവാന്മാരെ കണ്ടും സ്കൂൾപണിക്കു വേണ്ട പണമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച ക്ലേശം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ആ ഹൈസ്കൂളിന്റെ ഒന്നാമത്തെ മാനേജരും അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു. സ്കൂൾ തുടങ്ങിയതിനുശേഷവും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച സാമ്പത്തികക്ലേശങ്ങൾക്കു കൈയും കണക്കുമില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ നേരിട്ടു കണ്ടു് ഗവർമ്മെണ്ടനുവാദം വാങ്ങി ഒരു ലക്ഷം രൂപയുടെ ഒരു ഷോടതി നടത്തിയതിനുശേഷമേ ആ സ്കൂളിനു സ്വന്തംകാലിൽ നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അന്നത്തെ ചരിത്രമറിയാവുന്ന പഴമക്കാർ "എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹൈസ്കൂൾ" എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ഒന്നാമതായി ഓർക്കുന്നതു് വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെയാണ്.

തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠത്തിന്റെ കഥയും ഇതിൽനിന്നു് ഒട്ടും ഭിന്നമല്ല. ഇടക്കാലത്തു് ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം ചരിത്രനായകൻ കുറച്ചുകാലം തിരുവല്ലായിൽ ചെന്നു താമസിച്ച വിവരം നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു് തീരെ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എപ്പോഴും പൊതുജനോപകാരപ്രദമായ എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാലേ അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമുള്ളൂ. ഡാക്ടർമാരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച

വിശ്രമിക്കാനായി തിരുവല്ലായ്ക്കു പോയ വറുഗീസ്സമാപ്പിള തിരുമൂലപുരം ബാലികാമഠത്തിൻെറ സ്ഥാപകനായിത്തീർന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്. അന്നു വെറും കന്നായി ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ആ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ബാലികാമഠത്തിനായി ഒരുക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നു. സ്വന്തം കൈയിൽനിന്നു വളരെ പണവും ചെലവാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതൊന്നുകൊണ്ടും മതിയാവാതെവന്നതിനാൽ ഒരു ലക്ഷം രൂപയ്ക്കുള്ള മററൊരു ഷോടതിയ്ക്കു് ഗവർമ്മെണ്ടിൽനിന്നും അനുമതിവാങ്ങി. "തിരുമൂലവിലാസം ഷോടതി" എന്ന പേരിലാണു് അതു് നടത്തപ്പെട്ടതു്. ആററങ്ങൽ മൂത്ത തമ്പുരാനായിരുന്നു രക്ഷാധികാരിണി; കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ നിർവ്വാഹകസംഘാദ്ധ്യക്ഷനും. 79 ധനു 15-ാംനു യായിരുന്നു നറുക്കെടുപ്പു്. അക്കൊല്ലം മേടം 27-ാംനു- കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു്, ഒരു വമ്പിച്ച പൊതുയോഗത്തിൽവെച്ചു്, ബാലികാമഠത്തിൻെറ "ഗൃഹപ്രവേശ"കർമ്മവും നിർവ്വഹിപ്പിച്ചു.

അന്നുരാത്രി വമ്പിച്ച ഒരു മിത്രസമ്മേളനവും കാപ്പിസല്ക്കാരവും നടത്തപ്പെട്ടു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, പൌരപ്രമാണികൾ എന്നിങ്ങനെ വളരെ മാന്യന്മാർ അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഏകദേശം ഒരുകൊല്ലത്തോളംകാലമായി ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു കിടപ്പിലായിരുന്ന വറുഗീസ്സമാപ്പിള അന്നു് ഉന്മേഷം നടിച്ചുകൊണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ ചുററിനടന്നു് കുശലഭാഷണം ചെയ്കയുണ്ടായി. ഇതു തൻെറ ഒടുവിലത്തെ സുഹൃൽസമ്മേളനമാണെ

ന്നു്, ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നിരിക്കാം.

തിരുവല്ലാ എം. ജി. എം. ഹൈസ്കൂളിന്റെ ആവിർഭാവവിഷയത്തിലും വറുഗീസുമാപ്പിളയ്ക്കു ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ പ്രചാരമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു് — അർദ്ധശതാബ്ദത്തിനു മുൻപു് — നാലു ഹൈസ്കൂളുകളുടെ സ്ഥാപകനാകാൻ സാധിച്ച ചരിത്രനായകൻ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയകമായി രാജ്യത്തിനു ചെയ്ത ഉപകാരം എത്രമാത്രമാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണു്. ആ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ചു് ഉയർന്നനിലയിലെത്തിയ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള യുവതീയുവാക്കന്മാർ ഇന്നു നമ്മുടെ നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ടു്. തങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയ ആ പാഠശാലകൾ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ പരിശ്രമഫലമായി രൂപമെടുത്തവയാണെന്നു് അവരിൽ എത്രപേർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു് ആരറിഞ്ഞു?

തിരുവല്ല ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കു് ഉയർന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണക്കാരൻ വറുഗീസുമാപ്പിളയാണെന്നു തീർച്ചയായിപ്പറയാം. തിരുമൂലപുരം കാളച്ചന്ത, ശ്രീമൂലവിലാസം വള്ളംകളി എന്നിങ്ങനെ നാനാജാതിമതസ്ഥർക്കു് ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരവും ഉല്ലാസപ്രദവുമായ പല ഏർപ്പാടുകളും ആ നാട്ടിലുണ്ടായതു് വറുഗീസുമാപ്പിള മുഖാന്തിരമാണു്. എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചും ആദ്യത്തെ കാൽവെപ്പിനാണു് ബുദ്ധിമുട്ടു്; പിന്നീടുള്ള പുരോഗതി അത്രത്തോളം ദുഷ്കരമല്ല. ഈ തത്ത്വം മനസ്സിലാക്കിയാൽ

മാത്രമേ, ചരിത്രനായകൻ തിരുവല്ലായുടെ പരിഷ്കരണത്തിൽ വഹിച്ച പങ്ക് ഉന്നതാണെന്നു കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

കോട്ടയം പട്ടണത്തിനും വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നേരെ ഒരു വലിയ കടപ്പാടുണ്ട്. സെൻറിന് ഒന്നര രൂപ വിലയ്ക്കു സ്ഥലം കിട്ടാൻ പ്രയാസമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു് കോട്ടയം ഒരു വെറും ഗ്രാമത്തിൻെറ നിലയിലാണു് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. ആ നിലയിൽ നിന്നു് അതു് ഒരു പട്ടണമെന്ന നിലയിലേക്കു് ഉയർന്നതിനു് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും, മനോരമയുടെ ആവിർഭാവത്തിനും ആ കാരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസപരമായും വ്യവസായപരമായും വാണിജ്യപരമായും ആ പട്ടണത്തിനു പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി മനോരമയുടെ ചരിത്രവുമായി കൂടികുഴഞ്ഞാണു് കിടക്കുന്നതു്. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പത്രാധിപർ എന്നപേരും പറഞ്ഞു് ആപ്പീസ്സിനുള്ളിൽ കനിഞ്ഞിരുന്നു കാലം കളയുന്ന പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നില്ലെന്നു് നമുക്ക മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പ്രവൃത്തിനിരതനായ ഒരാൾക്കു പലതും ചെയ്യാൻ പററിയ ഒരു പരിസരമായിരുന്നു അന്നത്തേതു്. കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ പലരേയും തൻെറ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചും പഠിപ്പുകഴിഞ്ഞ പലരേയും ഓരോ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് ചരിത്രനായകൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉത്സാഹം കോട്ടയത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചില കൊച്ചലകളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഈ പ്രേരണയുടേയും പ്രോത്സാഹനത്തിൻേറയും ഫലമായി ആ കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ പലരും വാണിജ്യ

വ്യവസായാദികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനിടയായി. ഇവരുടെ ഉയർച്ച മററുള്ളവർക്കു മാതൃകയായിത്തീർന്നു. ഇതുതന്നെയാണല്ലോ ഉൽകർഷസോപാനം.

"കേരളവർമ്മ കീർത്തിമുദ്ര"യ്ക്കു വേണ്ട മൂലധനം പിരിച്ചുണ്ടാക്കി മദ്രാസ്സ് സർവ്വകലാശാലക്കാരെ ഏല്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ആദ്യമായി ആലോചനകൊണ്ടുവന്നതും കാര്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതും വറുഗീസ്സുമാപ്പിള തന്നെയാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനിൽനിന്നു തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായ സഹകരണങ്ങളെ ഓർത്തു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിത്യസ്മാരകമായി എന്തെങ്കിലും ഒരേർപ്പാടുചെയ്യണമെന്നുദ്ദേശിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ് കീർത്തിമുദ്രയുടെ കാര്യം ചരിത്രനായകൻെറ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമായതു്. കാര്യം തീരുമാനിച്ച ഉടനേ അദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി ചെയ്തതു് ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ ചെന്നുകണ്ടു് അനുമതിയും അനുഗ്രഹവും വാങ്ങിക്കയാണ്. മഹാരാജാവു് ഫണ്ടിലേക്കു നല്ല ഒരു സംഖ്യ സംഭാവനചെയ്തു. ഉദ്ദേശിച്ച സംഖ്യ പിരിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിനു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് പിന്നെ അധികമൊന്നും പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല.

1073-ലാണ് ഈ ആലോചന തുടങ്ങിയതു്. അക്കൊല്ലം കോട്ടയത്തുവെച്ച ഭാഷാപോഷിണി സഭയുടെ അഞ്ചാമത്തെ സമ്മേളനം കൊണ്ടാടിയ അവസരത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തൻെറ അദ്ധ്യക്ഷ പ്രസംഗത്തിൽ ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്.

"സർവ്വകലാശാലകളിലെ പരീക്ഷകളിൽ മലയാളം ഒഴിച്ചുള്ള പല ഭാഷകളിലും വിശേഷയോഗ്യതയ്ക്കു മുദ്ര സമ്മാനം

ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിനും ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു വളരെ നാളായി ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങിട്ട്. എന്റെ പേരിനോടു ചേർത്തുതന്നെ അപ്രകാരം ഒരു മുദ്രാസമ്മാനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഇപ്പോൾ മി: വറുഗീസുമാപ്പിള ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യമത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിന്നായി മഹാരാജാവു മുതലായ പല മഹാന്മാരും ചെയ്ത സഹായത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ എത്രയും കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു."

എന്നാണ് അന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. അക്കാലത്തു് ഇങ്ങനെയുള്ള സ്മാരകങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചരിത്രനായകനാണ് ആ പാരമ്പര്യം ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ആ സ്വർണ്ണമുദ്ര, ബി. എ. യ്ക്കു മലയാളത്തിൽ ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായി പാസ്സാകുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഇന്നും കൊല്ലംതോറും കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെ ആരും ഓർക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം.

ക്രൈസ്തവ മഹാജനസഭ, മലങ്കര സുറിയാനി സാമൂഹിക സമ്മേളനം, തിരുമൂലം പള്ളി എന്നിങ്ങനെ സ്വസമുദായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയേയും സൌകര്യത്തേയും ഉദ്ദേശിച്ച് വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആരംഭിച്ച സംരംഭങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. പിന്നീട് ശാഖോപശാഖമായി പടർന്നുപിടിച്ച സാമുദായിക സംഘടനകൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നതു് ചരിത്രനായകൻ ആരംഭിച്ച ഈ സഭയും സമ്മേളനവുമാണ്. ആ വക കാര്യങ്ങളെപ്പററി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലൊ.

അച്ചടിപരിഷ്കാരം

അച്ചുക്കൂടങ്ങളുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കു മാത്രമേ മലയാളത്തിലെ അച്ചടി എത്ര

മാത്രം വൈഷമ്യമേറിയതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ചെറുതും വലുതുമായി (26+26) 52 അക്ഷരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിലെ അച്ചടി നിർവ്വഹിക്കാം. അച്ചുനിരത്തുകാർക്ക് 52 കള്ളികളിൽ മാത്രം കൈയോടിച്ചാൽ മതി. മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. നാനാവിധങ്ങളായ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും ഉകാരം, ഊകാരം, ഋകാരം മുതലായവയുടെ ചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടിയ ലിപികളും ഉൾപ്പെടെ അറുനൂറോളം അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണ കണക്കാണ് ഈ പറഞ്ഞതു്. വിഷമംപിടിച്ച കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ എല്ലാം വാർക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇരുനൂറോളം അക്ഷരങ്ങൾ ഇതിനുപുറമേ വേറെയും വേണ്ടിവരും. അത്രത്തോളം അക്ഷരങ്ങൾ വാർത്തെടുക്കുക, അച്ചുനിരത്തുകാർ അത്ര അധികം കള്ളികളിൽ വേഗത്തിൽ കയ്യോടിച്ചു് അച്ചുനിരത്തുക—ഇതു രണ്ടും ഒരുപോലെ വിഷമംപിടിച്ച ജോലികളാണ്. മലയാളത്തിൽ അച്ചുപിഴ ഒഴിയാബാധയായിത്തീർന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണവും ഇതുതന്നെ.

അച്ചടിപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ശ്രമം വളരെ മുൻപുമുതല്ക്കുതന്നെ കേരളത്തിൽ തുടങ്ങിയതായി കാണുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃത പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു പകർത്തുന്ന അവസരത്തിലാണ് ഈ പരിഷ്കാരം ഒന്നാമതായി വേണ്ടിവന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. പങ്കം, രംഗം, പമ്പ, അംബ, ഭംഗുരം എന്നുംമററുമുള്ള വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടായവയാണ്. സംസ്കൃതത്തെ കണ്ണുമടച്ചനുസരിക്കയാണെങ്കിൽ ആ വാക്കുകൾ പങ്കം, രങ്ഗം, പമ്പ, അമ്ബ, ഭങ്ഗുരം എന്ന രൂപത്തി

ലാണ് എഴുതേണ്ടതു്. പക്ഷെ, ആ രൂപം ആദ്യം മുതല്ക്കുതന്നെ അച്ചുക്കൂടക്കാർ ഉപേക്ഷിച്ചതായി കാണുന്നു. ഈ നിസ്സാരമായ പരിഷ്ക്കാരംകൊണ്ടു് കുറയ്ക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം അൻപതിൽ കുറവല്ല. അച്ചുക്കൂടക്കാർക്കു് ഇത്രയും അച്ചുകൾ കുറഞ്ഞുകിട്ടുക എന്നതു് എത്രമാത്രം ആശ്വാസമാണെന്നോ?

അച്ചുകൾ കുറയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തിലുള്ള രണ്ടാം ഘട്ടം വാല്മീകി, പല്മനാഭൻ, പ്രഗല്ഭ മുതലായ പദങ്ങളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിലെ മേൽകാണിച്ച പദങ്ങൾ വാത്മീകി, പത്മനാഭൻ, പ്രഗത്ഭ എന്നിങ്ങനെ ഇപ്പോൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവരികയാണ്. അധികം താമസിയാതെ അവയ്ക്കു തത്ഭവങ്ങളെന്നനിലയിൽ സാർവ്വത്രികമായ സമ്മതിയും പ്രചാരവും കിട്ടുമെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ.

രകാരത്തിന്റെ അർദ്ധാക്ഷരം (ർ) ആദ്യമായി ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നു് ആ അർദ്ധാക്ഷരം വേർതിരിച്ചച്ചടിക്കുന്ന പരിഷ്ക്കാരം ഇപ്പോൾ പരക്കെ നടപ്പിൽവന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. സൎപ്പം, അൎക്കൻ, കൎപ്പൂരം മുതലായ വാക്കുകൾ, സർപ്പം, അർക്കൻ, കർപ്പൂരം എന്നീ രൂപത്തിലാണ് ഇന്നു ചില അച്ചുക്കൂടക്കാർ അച്ചടിക്കുന്നതു്. ഈ പുസ്തകം അച്ചടിക്കുന്ന "ദീപം പ്രസ്സ്"തന്നെ ആ പരിഷ്ക്കാരം അംഗീകരിച്ച കൂട്ടത്തിലാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ 160-ൽ പരം പേജു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ നിങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ ഇതുവരെ അതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കയില്ല. അത്ര നിഷ്പ്രയാസമായിട്ടാണ് ആ പരിഷ്ക്കാരം വരുത്തീട്ടുള്ളതെന്നർത്ഥം. ഇതുകൊണ്ടു് കുറഞ്ഞുകിട്ടിയിട്ടുള്ളതു് 60

അച്ചുകളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ?

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ ചന്ദ്രക്കലയിട്ടു വേർതിരിച്ചെഴുതുന്നതും അച്ചുകൾ കുറയ്ക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗംതന്നെയാണ്. അതും ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതം, ഖഡ്ഗം, തൃപ്തി, നിഷ്പ്രയാസം, അപ്സരസ്സ് മുതലായ പദങ്ങൾ സംസ്‌കൃതം, ഖഡ്‌ഗം, തൃപ്‌തി, നിഷ്‌പ്രയാസം, അപ്‌സരസ്സ് എന്നിങ്ങനെ പിരിച്ചെഴുതുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു തരക്കേടും വരാനില്ല. പലരും ആ വിധം എഴുതാനും അച്ചടിക്കാനും തുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ട്. ഈ പരിഷ്കാരം നടപ്പിൽവന്നാൽ ചുരുങ്ങിയതു പത്തെൺപതച്ചുകൾ കുറഞ്ഞുകിട്ടുമെന്നാണ് അക്കാര്യത്തിൽ പരിചയമുള്ളവർ പറയുന്നത്.

ഇതുപോലെ ഇനിയും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ അച്ചടിയിൽ വരുത്താവുന്നതായിട്ടുണ്ട്. ഉകാരത്തിന്റെയും ഊകാരത്തിന്റെയും ചിഹ്നങ്ങൾ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ ചുരുങ്ങിയത് 50 അച്ചുകളെങ്കിലും ആദായപ്പെടുത്താം. ഔചിത്യപൂർവ്വമായിരിക്കണം ആ പരിഷ്കാരം എന്നേയുള്ളു. പൂരം, മൂലം എന്ന വാക്കുകൾ പൂരമെന്നും മൂലമെന്നും അച്ചടിച്ചതുകൊണ്ട് എന്താണ് തരക്കേട്? എന്നാൽ കൂലം എന്നും തൂവൽ എന്നും ഉള്ള വാക്കുകൾ കൂലം എന്നോ തൂവൽ എന്നോ അച്ചടിച്ചാലുള്ള നില അതല്ലതാനും. അതുകൊണ്ടാണ് പരിഷ്കാരം ഔചിത്യപൂർവ്വമായിരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞത്. പ്രത്യേകം അച്ചുകളില്ലാഞ്ഞിട്ടോ ഒരു പരിഷ്കാരമാണെന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടോ എന്തോ ചില അച്ചുക്കൂടക്കാർ ഹൃദയസ്‌പൃക്ക് എന്ന വാക്ക്

ഹ്റദയസ്പ്റക്ക് എന്നും, കൃഷ്ണന്റെ കൃപ എന്നതു് ക്റഷ്ണന്റെ ക്റപ എന്നും അച്ചടിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു് അച്ചടിപരിഷ്കാരമല്ല, ഭാഷാദ്രോഹമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹൃദയസ്പൃക്ക്, കൃഷ്ണന്റെ കൃപ എന്നിങ്ങനെ ഋകാരത്തിന്റെ ചിഹ്നം ചേർക്കുന്നതാണ് ഭേദം ആ ചിഹ്നം വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ അല്പം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുമാത്രം.

ഈവക പരിഷ്കാരങ്ങളൊന്നും സമ്മതമില്ലാത്ത ചില കൂട്ടരും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലെന്നില്ല. പങ്ക, രംഗ, പന്ധാദിശബ്ദങ്ങൾപോലും സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചു് മുകളിൽ കാണിച്ച രീതിയിൽതന്നെ അച്ചടിക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ നിർബ്ബന്ധം. വള്ളത്തോൾ 1114-ൽ വിദ്യാവിനോദിനിപ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച വാത്മീകിരാമായണവും, 1118-ൽ മംഗളോദയം പ്രസ്സിലച്ചടിച്ച വാ: രാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡവും ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ നേരെയുള്ള ബഹുമാനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം 60-ൽപരം പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള അച്ചാണികൾ അവർ കൊത്തിക്കയുണ്ടായി. ആ ഒരൊററപ്പുസ്തകത്തിനു മാത്രമേ അതുപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളു. പില്ക്കാലത്തു് വള്ളത്തോൾ സ്വന്തമായി ഒരച്ചുക്കൂടം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ ഈ പരിഷ്കാരം വേണ്ടെന്നുവെച്ചതായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. വേറെ ഒരാവശ്യത്തിനും ഉപയോഗമില്ലാത്ത ആ പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ അനാവശ്യമാണെന്നു് അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള പറയുന്നതുപോലെ "പുഷ്പമെൻറും ശൊല്ലലാം, പുലുപ്പമെൻറും ശൊല്ലലാം, തമ്പി ചൊല്ലറപടിയും ശൊ

ല്ലലാം" എന്നാണ് ഇപ്പോൾ അച്ചുകളെസ്സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു തോന്നുന്നു.

മലയാളത്തിലെ അച്ചടിയെ സംബന്ധിച്ച ഈ വക പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി അറുപതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്നെ—അന്നു കേരളത്തിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അച്ചുക്കൂടങ്ങൾ അത്ര അധികമില്ലായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കണം—വറുഗീസ്സുമാപ്പിള ആലോചിക്കയും, പരിഷ്കരണത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കയും ചെയ്തതായി കാണുന്നുണ്ടു്. (മനോരമ ഒന്നാംലക്കത്തിൽതന്നെ ദാർഢ്യം, നിഷ്കളങ്കം, നിഷ്പക്ഷം, തസ്കരൻ എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ പിരിച്ചച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.) തദ്വിഷയകമായി ആ ഭാഷാഭിമാനി എഴുതിയ "മലയാളമച്ചടി" എന്ന ലേഖനം വായിച്ചാൽ * അദ്ദേഹം ആ വിഷമപ്രശ്നത്തെപ്പററി എത്ര ഗാഢമായും ശാസ്ത്രീയമായും ചിന്തിച്ചിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, ആ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ഒരബദ്ധം പററിപ്പോയി. പരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ കണ്ണുമടച്ചു തമിഴിനെ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളതാണതു്. എല്ലാം ഒററച്ചാട്ടത്തിൽ സാധിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചതായിരുന്നു മറെറാരു കുഴപ്പം. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ശ്രമത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

"കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ പിരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രക്കലയല്ല, വൃത്താകാരമായ ഒരു കുത്താണ് അക്ഷരങ്ങളുടെ മുകളിലിടേണ്ടതു്" എന്നായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അഭിപ്രായം. അങ്ങനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ അദ്ദേഹം വാർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. "വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ കുത്തു്" വായന

* "അനുബന്ധം മൂന്നു്" നോക്കുക.

ക്കാർക്കു തലക്കുത്തുണ്ടാക്കുന്നു" എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതിനാൽ ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ആ നിർബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു് ചന്ദ്രക്കലതന്നെ മതിയെന്നുവെച്ചു. പക്ഷേ, കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ കണക്കാക്കി. നഷ്ടം എന്ന വാക്കു് നഷ്ടം എന്നു പിരിച്ചെഴുതുന്നതുപോലെയല്ലല്ലൊ "തത്ത" എന്ന വാക്കു "തത്ത" എന്നു പിരിച്ചെഴുതുന്നതു്. ഈ വൈഷമ്യം അദ്ദേഹം ഓർത്തില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. "കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി" എന്നച്ചടിച്ചു് "കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി" എന്നു വായിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് മലയാളികളിൽ ആർക്കും തന്നെ രസിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. 'മനോരമ' അച്ചുക്കൂടത്തിലച്ചടിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പററി ഒരിക്കൽ വിദ്യാവിനോദിനി താഴെ കാണും വിധം ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കയുണ്ടായി.

"ഈ പുസ്തകം കോട്ടയത്തു മനോരമ അച്ചുക്കൂടത്തിലാണു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അച്ചടി ആകപ്പാടെ തരക്കേടില്ല എന്നാൽ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു് തെണ്ണെങ്കിലും തേയാതെ കഴിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു് അസംഖ്യം മഹാന്മാർ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ അച്ചുക്കൂടക്കാർ അവരുടെ പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും അച്ചടിക്കുന്നതു്. ചിലേടത്തു പഴയ രീതി ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ആദ്യഭാഗത്തു് പേരെഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു: "നൈഷധം-ഗദ്യപ്രബന്ധം". എങ്കിലും പിന്നത്തെ കടലാസ്സിൽ സ്വന്തം തോതിൽ ചാടിവീണു് "അനുരാഗോത്പത്തി – സ്വയംവരം – വനപ്രവേശം -കാർക്കോടകദംശനം" ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ തീരെ അസഹ്യംതന്നെയെന്നേ ഞങ്ങൾ പറയാൻ കാണുന്നുള്ളു."

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ പിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ "തെങ്ങിനും കവുങ്ങിനും തളപ്പൊന്നു്" എന്ന നില സ്വീകരിച്ചതാണു്— സമാനവ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളേയും ഭിന്നവ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളേയും ഒരുപോലെ കണക്കാക്കിയതാണു്— ശക്തിയായ ഈ എതിർപ്പിനു കാരണമായിത്തീർന്നതെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്. ഇതു എതിർപ്പുണ്ടായിട്ടും വറുഗീസുമാപ്പിള അതൊന്നും അത്ര വകവെച്ചിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മൂന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു് "മലയാളമനോരമ വക അച്ചുക്കൂടത്തിൽ സഭവക സഞ്ചികകളും മററും അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിൽ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു കമ്പിനി മാനേജരും സഭാസിക്രട്ടറിയുമായ വറുഗീസുമാപ്പിള അവർകളോടു് ഈ യോഗം ആവശ്യപ്പെടുന്നു" എന്നു് ഒരു പ്രമേയം പാസ്സായതിനുശേഷം മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം ആ ശ്രമത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങിയതു്. അന്നു ചരിത്രനായകൻ ആരംഭിച്ച ആ ശ്രമം ഇങ്ങനെ പരാജയപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അന്നത്തെ ആ ആരംഭമാണു് പിൻഗാമികൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നതെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

അവസാനകാലം

1073 ൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയ്ക്കു പിടിപെട്ട സുഖക്കേടിനെപ്പററി മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. കോഴിക്കോട്ടേയും തിരുവനന്തപുരത്തേയും ചികിത്സകൊണ്ടു് അതു തല്ക്കാലത്തേയ്ക്കു വിട്ടുമാറി എങ്കിലും, പണ്ടത്തെ ആരോഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. മനോരമ, എം. ഡി. സിമ്മനാരി എന്നിവയ്ക്കും

എന്നിവയുടെ ഭാരിച്ച ചുമതല നിമിത്തം കൂടെക്കൂടെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സാമ്പത്തികക്ലേശം അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. കനിഷ്ഠസഹോദരിയുടേയും പ്രിയപുത്രിയുടേയും അകാലചരമം ഈവക മാനസികക്ലേശങ്ങൾക്കു മകുടംചാർത്തി. ആധി അചികിത്സ്യമായ വലിയ വ്യാധിയാണല്ലൊ. ചരിത്രനായകന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യാധിയോടുകൂടി ആധിയും ചേരുകയാണുണ്ടായതു്. മിക്കവാറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം തിരുവല്ലായിൽതന്നെയാണെന്നുള്ള നിലയിലായി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, മനോരമ, ഭാഷാപോഷിണിസഭ, ഭാഷാപോഷിണി മാസിക എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരം എപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. അവയെസംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കായി അനാരോഗ്യത്തെ വകവെക്കാതെ എത്രദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും എന്തു ത്യാഗം സഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനുമായിരുന്നു.

1078 അവസാനം വരെ കഷ്ടിച്ചു് ഇങ്ങനെയൊക്കെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. 1079 ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും വറുഗീസുമാപ്പിള വീണ്ടും കിടപ്പിലായി. അക്കാലത്തും ഡാക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ വകവെക്കാതെ അദ്ദേഹം പലതും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്: ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ഏഴാം സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി തലശ്ശേരിയിലേക്കുണ്ടായ യാത്ര, തിരുമൂലവിലാസം ബാലികാമഠത്തിന്റെ ഉൽഘാടനത്തെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടിവന്ന അശ്രാന്തപരിശ്രമം മുതലായ സാഹസങ്ങൾ ഈകൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവയാണു്. ഉൽഘാടനച്ചടങ്ങു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അദ്ദേഹം തീരെ കിടപ്പിലായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. സുഖക്കേടു മഞ്ഞ

പ്പിത്തമാണെന്നു് ആദ്യവും മുൻപുണ്ടായ മലേറിയയുടെ അവശിഷ്ടമാണെന്നു പിന്നീടും ഇംഗ്ലീഷ് ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പിത്തത്തിന്റെ സുഖക്കേടാണെന്നായിരുന്നു നാട്ടുവൈദ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. രണ്ടുതരം ചികിത്സയും നടത്തിനോക്കി. പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ദിവസംചെല്ലുംതോറും ആൾ ചടച്ചു വിളർത്തുവന്നു. ബാലികാമഠത്തിന്റെ ഉൽഘാടനത്തിനുശേഷമുള്ള നിലകണ്ടു് തന്റെ ആയുശ്ശേഷത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു ചരിത്രനായകൻതന്നെ സംശയാലുവായിത്തീർന്നുവെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നതു്. മിഥുനം പകുതിയായപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ചികിത്സ മതിയാക്കി നാട്ടുചികിത്സ തുടങ്ങി. "കോരപ്പപ്രഭു" എന്ന പേരുവെച്ചു മനോരമയിൽ ലേഖനങ്ങളെഴുതിയിരുന്ന പ്രസിദ്ധ ലേഖകനു് മിഥുനം 16-ാംനു- അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, "എനിയ്ക്കു ക്ഷീണം ധാരാളം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു പന്തളം കൃഷ്ണവാര്യരുടെ ചികിത്സ തുടങ്ങി. നാട്ടുചികിത്സയിൽ വല്ല ഭേദഗതിയും കണ്ടേക്കുമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. **എല്ലാം ദൈവകാരുണ്യംപോലെ വരട്ടെ**" എന്നു ചരിത്രനായകൻ എഴുതിക്കാണുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വളരെ മോശമായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കാലത്തെ നിലയെപ്പററി കോ: ശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ ഒരു പദ്യമാണു് താഴെ പകർത്തുന്നതു്.

മെയ്യയ്യോ! ഹാ മെലിഞ്ഞും മുഖമതു വിളറി-
    ച്ചോര തീരെക്കുറഞ്ഞും
കൈയും കാലും കുഴഞ്ഞും കഥ പലതു നിന-
    ച്ചുള്ള വല്ലാത്തുലഞ്ഞും
ചെയ്യും വൻമാരി മഞ്ഞുംപെടുമളവുടനേ
    മേനി മൂടിപ്പൊതിഞ്ഞും
വയ്യെന്നായ് ശക്തി മാഞ്ഞും മമ സഖി മരുവീ
    തൻ ഭവിഷ്യത്തറിഞ്ഞും

കോരപ്പുപ്രഭുവിനയച്ച എഴുത്തിൽ "എല്ലാം ദൈവകാരുണ്യംപോലെ വരട്ടെ" എന്നു ചരിത്രനായകനും, പ്രസ്തുത പദ്യത്തിൽ "തൻഭവിഷ്യത്തറിഞ്ഞാണദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്" എന്നു കോ: ശങ്കുണ്ണിയും പറഞ്ഞു കാണുന്നതിൽ നിന്നു്, ആ സുഖക്കേടിൽനിന്നു് രക്ഷപെടുന്നകാര്യം സംശയമാണെന്നു് എല്ലാവരും തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു വേണം അനുമാനിക്കാൻ, അത്രമാത്രം അവശമായിരുന്നു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അന്നത്തെ നില.

മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന ആ മഹാനുഭാവൻ 1079 മിഥുനം 23-ാംതിയതി ഇഹലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. 47 വയസ്സുമാത്രമായിരുന്നു അന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായം. എന്തൊരത്യാഹിതം!

മരണശേഷം

വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അകാലചരമം കേരളത്തെ മുഴുവൻ ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ആഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. ഏതാനും ആഴ്ചക്കാലത്തേയ്ക്കു് അനുശോചന സന്ദേശങ്ങളുടേയും അനുശോചനപ്രമേയങ്ങളുടേയും ബഹുളമായിരുന്നു. ചരമവാർത്തയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ "എന്റെ വലതുകൈ ഒടിഞ്ഞുപോയി" എന്നാണു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞതു്. കേരളത്തിലെ പത്രങ്ങളെല്ലാം വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ സേവനങ്ങളെ മുക്തകണ്ഠം പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു മുഖപ്രസംഗങ്ങളെഴുതി. രണ്ടു മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു ചില വരികൾവീതം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്, അന്നു ചരിത്രനായകനെപ്പററി

കേരളീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ് എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായകമായിരിക്കും.

"മി: വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ മരണത്തിൽ മനസ്താപപ്പെടാത്ത മനുഷ്യർ മലയാളത്തിൽ കേവലം നിരക്ഷരകുക്ഷികളായിവല്ല ഓണംകേറാമൂലയിലും കിടക്കുന്നവരല്ലാതെയായിരിപ്പാൻ എളുപ്പമില്ല. ബാല്യാരിഷ്ടതയിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു ശരിയായ രക്തപ്രസാദത്തിനും ഗാത്രത്തിന്റെ സുപുഷ്ടിക്കും തക്കവണ്ണമുള്ള മഹാന്മാരുടെ സാഹിത്യൗഷധങ്ങളുടെ വീര്യത്തെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു പാനീയവിശേഷം പോലെ മി: വറുഗീസുമാപ്പിള പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്."

നസ്രാണിദീപിക

"മി: വറുഗീസുമാപ്പിള ഒരു വലിയ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ ഒരു കോടീശ്വരനോ ഒരു മഹാകവിയോ ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനോ അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, നമ്മുടെ മഹാന്മാരിലൊരാളായി ഗണിക്കത്തക്ക യോഗ്യതയും പ്രസിദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണ്. മലയാളഭാഷാപോഷണത്തിനായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരെ എണ്ണുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെക്കഴിഞ്ഞാൽ മി: വറുഗീസുമാപ്പിളയെത്തന്നെ സംശയംകൂടാതെ പറയാവുന്നതാണ്."

സുന്ദരാനന്ദിനി

ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനുംവേണ്ടി ജീവിതം ബലികഴിച്ച വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ നാമധേയം ശാശ്വതസ്മരണീയമാക്കിത്തീർക്കത്തക്കവിധം എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്മാരകം ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള ഒരാലോ

ചന അന്നു ചിലർക്കുണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ട്. കടത്ത നാട്ട് ഉദയവർമ്മയായിരുന്നു ഇതിന്റെ അവതാരകൻ. അദ്ദേഹം അന്നു മനോരമയിലെഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

"എനിക്കു പ്രത്യേക താല്പര്യത്തിലും വളരെ സ്നേഹത്തിലുമായിരുന്ന വറുഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ അത്യന്തദുസ്സഹമായ ദേഹവിയോഗവർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ മനോവികാരം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം. പൊതുജനക്ഷേമകാംക്ഷിയായും പരശ്രീയിൽ അനസൂയനായും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപകടമില്ലാത്ത ആ സ്ഥിരോത്സാഹത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കുള്ള ബഹുമാനവും മതിപ്പും ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. കേരളത്തിൽ എത്രയോ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഉത്തമരീതിയിലുള്ള മാതൃകയെ അനുകരിക്കുന്നതിനു മലയാളമനോരമ കാര്യമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെപ്പോലെ അത്ര സഹനശീലമുള്ള ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഭാഷാപോഷിണി ഇപ്പോൾ ഏതു നിലയിലായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടെങ്കിലേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. സ്വന്തം നിലകൊണ്ടുതന്നെ സജ്ജനസമ്മതനായ ഒരാൾ മഹാമനസ്കതകൊണ്ടും പരോപകാരതല്പരതകൊണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം അജാതശത്രുവായിത്തീരാനേ ഇടയുള്ളൂ. ചുരുക്കിപ്പറയാം: വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി മലയാളഭാഷ അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പടികൂടി കയറീട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻ അശേഷം സംശയിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ ആരും അത്രവേഗത്തിൽ മറക്കാൻ സംഗതിയില്ലെങ്കിലും, ലോകരീതിക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്മാരകം ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ട്. കേരളത്തിൽ മുഴുവനും ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയവും സ്വീകാ

ദ്ധ്വവുമായിട്ടല്ലാതെ ഒരിക്കലും വരാനിടയില്ല. സ്മാരകം ഏതുരൂപത്തിൽ വേണമെന്നുള്ളതു് ഒരു സാമാന്യയോഗത്തിൽവെച്ചു വഴിയേ തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്". എൻെറ അകൃത്രിമ സുഹൃത്തുക്കളിൽവെച്ചു് അഗ്രേസരനായ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ മുതലായ പല മഹാന്മാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ അനുകൂലിക്കുമെന്നും എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്. ഈ ഒരു പ്രവൃത്തി ശരിക്കു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു ശേഷമുള്ളവരുടെ ഒരു പ്രധാന കൃത്യമാണെന്നുവെച്ചു ഞാൻ ഇത്രത്തോളം എഴുതാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതായ ഏർപ്പാടിൽ എന്നാൽ കഴിവുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്യ്വാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രണയികളുമായ മാന്യന്മാർ ഇതിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി തൽക്കാലം **ഒരു നൂറുരൂപ** എൻെറവകയായി വരിയിടുകയും ചെയ്യിരിക്കുന്നു."

ഈ അഭിപ്രായത്തെ എല്ലാവരും സ്വാഗതംചെയ്തു. 1079 കർക്കടകം 15-ാംനു- മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻെറ ക്ഷണമനുസരിച്ചു് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് സിമ്മനാരിയിൽവെച്ചു് ദിവാൻപേഷ്കാർ കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗംകൂടുകയും, സ്മാരകം തീർച്ചയായും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും അതു് എല്ലാ ജാതിമതസ്ഥന്മാർക്കും സംബന്ധിക്കുകയും ഉപയോഗപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നും, അതിൻെറ സ്വരൂപം പണപ്പിരിവുകണ്ടതിനുശേഷം നിശ്ചയിച്ചാൽ മതിയെന്നും തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. പണപ്പിരിവിനായി മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ,

മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, കേ. സീ. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ എന്നു തുടങ്ങി 34 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിററിയെ നിയമിച്ചു. മൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവും, കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിവർ 200 ക. വീതവും, കടത്തനാട്ടു ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാൻ, മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഇ. ജെ. ജോൺ ബി. ഏ. ബി. എൽ. എന്നിവർ 100 ക. വീതവും, ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മ രാജാ ബി. ഏ., മറിയപ്പിള്ളി വലിയതമ്പുരാൻ, കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. എന്നിവർ 50 ക. വീതവും വാഗ്ദാനം ചെയ്തതുംകൂടെ രണ്ടായിരത്തോളം രൂപ അന്നുതന്നെ സംഭാവനലിസ്റ്റിൽ പെട്ടതായി കാണുന്നുണ്ടു. "പലരും പുതുതായി സ്മാരകനിധിയിലേക്കു സംഭാവനകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു മനോരമയിൽ പിന്നീടു ഒരു കുറിപ്പും ചേർത്തു കാണുന്നു.

മുൻസിപ്പൽ ചെയർമാൻ സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ, വക്കീൽ കൃഷ്ണമേനോൻ, മുത്തുക്കോയ തങ്ങൾ, രാരിച്ചൻ മൂപ്പൻ, പത്രാധിപർ സുബ്ബറാവു മുതലായി നാനാജാതി മതസ്ഥന്മാരായ ഏതാനും മാന്യന്മാർ ചേർന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോട്ടീസ്സനുസരിച്ചു 1080 ചിങ്ങം 19 ാംനു- കോഴിക്കോട്ടു ടൗൺ ഹാളിൽവെച്ചു മഠത്തു കൃഷ്ണൻ നായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഒരു വമ്പിച്ച പൊതുയോഗം, കോട്ടയത്തുവെച്ചു പാസ്സാക്കിയ സ്മാരക പ്രമേയങ്ങളെ അംഗീകരിക്കയും, പണപ്പിരിവിനായി ഒരു കമ്മിററിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. കൽക്കത്തയിലെ "മലയാളി യുവജനസമാജ"

വും സ്മാരകത്തെ സഹായിക്കാൻ തീരുമാനിക്കയുണ്ടായി. ഇതുപോലെ കേരളത്തിലും പുറമെയുമുള്ള വേറെ ചില കൂട്ടരും സ്മാരക നിശ്ചയത്തോടനുകൂലിക്കുകയും പണപ്പിരിവ് തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതായി അന്നത്തെ പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾകൊണ്ടു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്.

പിന്നീടു നടന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചതിൽ കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:—

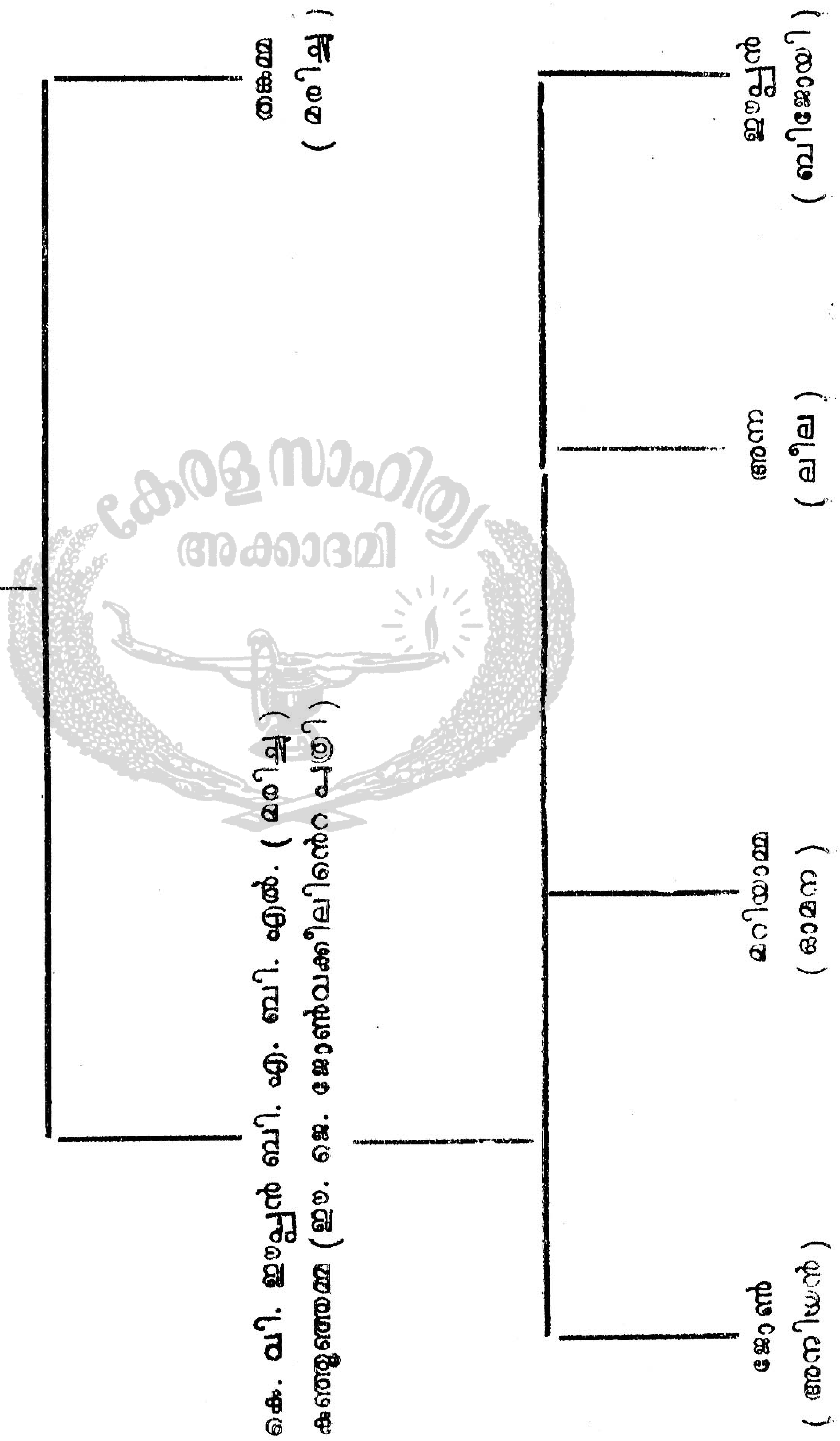
"വറുഗീസ്സുമാപ്പിളസ്മാരകഫണ്ട്" സംബന്ധിച്ചുള്ള ചുമതലകൾ വെനറബിൾ ആർച്ചു ഡീക്കൻ പാൽമർ അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള ഒരു കമ്മിററി ഏറ്റെടുത്തു. സംഭാവനകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തവരിൽനിന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്ന സംഖ്യകൾ വസൂൽ ചെയ്യുന്നതിനു പല പ്രയാസങ്ങളും വളരെ കാലതാമസവും നേരിട്ടു. എന്നു മാത്രമല്ല, കമ്മിററിയംഗങ്ങളിൽ ചിലർ മരിക്കുകയും, പലരും ഉദ്യോഗത്തിനായും മററും വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു യാത്രയാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും, കാലാന്തരത്തിൽ ഏതു സംഗതിയിലും ഉണ്ടാകാവുന്ന അശ്രദ്ധയോ അലസതയോ കൊണ്ടും സ്മാരകത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു തുടർന്നു നടപടി നടത്താതെ പിന്നെയും ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഇതിനിടയ്ക്കു് ആർച്ചു ഡീക്കൻ പാൽമർ ഈ രാജ്യത്തിലെ ജോലി അവസാനിപ്പിച്ച് സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകയും, അവിടെവെച്ച് അപ്രതീക്ഷിതമായി പരമഗതിയെ പ്രാപിക്കയുംചെയ്തു.

പാൽമർ സായ്പിന്റെ അത്യുത്സാഹം നിമിത്തം പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയ സംഖ്യയുടെ വിവരം ദാതാക്കളുടെ പേരുകൾ സഹിതം അപ്പഴപ്പോൾ മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും സംഖ്യ സുരക്ഷിതമായി മാററിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വറുഗീസ്സു മാപ്പിള ആരംഭിച്ച അനേകം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അവസാനത്തേതും അതി

പ്രധാനവുമായ തിരുവല്ലാ ബാലികാമഠം ഹൈസ്കൂളിന് അത്യാവശ്യമായ ചില കെട്ടിടങ്ങൾ പണിചെയ്യിക്കാൻ പണമില്ലാതെ സ്കൂൾ ഭാരവാഹികൾ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭം ആയിടയ്ക്കു വന്നുചേർന്നു. സ്മാരകത്തിനുവേണ്ടി പിരിച്ച സംഖ്യ ബാലികാമഠത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു വിനിയോഗിക്കുന്നതു് അത്യന്തം ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു സ്മാരകസംരംഭത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, സംഭാവന ചെയ്തവരിൽ അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന എല്ലാവരേയും ഈ അഭിപ്രായം അറിയിക്കുകയും, അതിനെപ്പററി അവർക്കുള്ള നിർദ്ദേശം എഴുതിഅയയ്ക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മറുപടി അയച്ച എല്ലാവരും ജോൺവക്കീലിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി അനുകൂലിക്കയാൽ, സ്മാരകഫണ്ടിലേയ്ക്കു പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്ന സംഖ്യ—അതുവരെയുള്ള പലിശയുംകൂടെ നാലായിരം രൂപ—ബാലികാമഠം ട്രസ്റ്റികളായ റവ: ഫാദർ ഷോർ (കൽക്കത്തയിലെ ഓക്സ്ഫോർഡ് മിഷ്യന്റെ സുപ്പീരിയർ), ഈ. ജെ. ജോൺ (ഹൈക്കോർട്ടു വക്കീൽ), എം. എ. ചാക്കോ (റിട്ട: പോലീസ് കമ്മീഷണർ, കൊച്ചി) എന്നിവരെ ഏല്പിച്ചു. ബാലികാമഠത്തോടനുബന്ധിച്ച് അന്ന് അവർ പണിയിച്ച കെട്ടിടങ്ങൾക്ക് നാലായിരത്തിഎണ്ണൂറു രൂപ ചെലവായി. ഈ കെട്ടിടങ്ങൾ ചരിത്രനായകന്റെ സ്മാരകമായിട്ടാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അഥവാ, സുഗൃഹീതനാമാവായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയ്ക്കു് എന്തിനാണു് പ്രത്യേകിച്ചൊരു സ്മാരകം?

കീർത്തിദേഹത്തിൽ ജരാമരണാദികൾകൊണ്ടു-
ണ്ടാകുന്ന ഭീതിയൊട്ടും തട്ടാത്ത മഹാത്മാക്കൾ,
തങ്ങളാചരിച്ചുള്ള ശാശ്വതസ്മരണീയ-
കർമ്മങ്ങൾ വഴിയായി വിജയിച്ചരുളുന്നു.

വ: മാപ്പിളയുടെ കുടുംബം

വറഗീസ്സുമാപ്പിള & മറിയാമ്മ
കെ. വി. ഈപ്പൻ ബി. എ. ബി. എൽ. (മരിച്ചു)
കുഞ്ഞൂഞ്ഞമ്മ (ഈ. ജെ. ജോൺവക്കീലിൻെറ പുത്രി)
തങ്കമ്മ
(മരിച്ചു)
ജോൺ
(അനിയൻ)
മറിയാമ്മ
(ഓമന)
അന്ന
(ലീല)
ഈപ്പൻ
(ബിജോയി)

മിസ്സസ്സ് വറുഗീസ്സ് മാപ്പിള

അനുബന്ധം ഒന്ന്

രഥബന്ധം

			ഞ്ചീ	ശ			
		വ	ല	നു	സു		
	ഫാൻ	കാ	ലി	ജ്ജ	ദാ	ത്രാ	
മ	ല	യാ	ള	മ	നോ	ര	മാ
	ഖ	പ	ഗ	താ	ദ്യോ	ധീ	
		കൃ	മം	ക്ക	ഗം		
			സു	ണം			

മഹാൻ വഞ്ചീശസുത്രാമാ ഖലകാലനുദാരധീ

കൃപയാലിജ്ജനോദ്യോഗം സുമംഗളമതാക്കണം

അനുബന്ധം രണ്ടു്

സമസ്യകളും പൂരണങ്ങളും

ബാക്കി മൂന്നു വരികൾ പൂരിപ്പിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഒരു പദ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വരിമാത്രം കാണിക്കുന്നതിനാണു് **സമസ്യ** എന്നു പറയുന്നതു്. സാധാരണമായി നാലാമത്തെ വരിയായിരിക്കും സമസ്യ. സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നാണു് ഇതിന്റെ പുറപ്പാടു്. ദൂരാന്വയാനുകൂല്യം, ലിംഗവചനവിഭക്തിപ്പൊരുത്തം മുതലായ സൗകര്യങ്ങൾ സഹായത്തിനുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ വിചിത്രങ്ങളായ ചിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. **"പിപീലികാ ദന്തിവരം പ്രസൂതേ"** എന്ന സമസ്യതന്നെ നോക്കുക. "എറുമ്പു് ആനത്തലവനെ പ്രസവിക്കുന്നു" എന്നാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ വരിക്കു യോജിക്കുന്നവിധത്തിലായിരിക്കണം ബാക്കി മൂന്നു വരികൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതു്. അതെങ്ങനെയാണു് സാധിക്കുക? സംസ്കൃതക്കാർക്കു് അതിനു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല.

കാ ഖാദതേ ഭൂമിഗതാൻ മനുഷ്യാൻ?
കം ഹന്തി സിംഹഃ പ്രകടപ്രഭാവഃ?
കരോതി കിം വാ പരിപൂർണ്ണഗർഭാ?
പിപീലികാ ദന്തിവരം പ്രസൂതേ.

എന്നു് അവർ അതിനെ നിഷ്പ്രയാസം പൂരിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്നുവരികളും ഓരോ ചോദ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണു്. യഥാക്രമം ആ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങളാണു് നാലാമത്തെ വരിയിലെ—സമസ്യയിലെ—ഓരോ പദവും. സംസ്കൃതക്കാരുടെ വ്യാകരണം ഇതിനു നെററിചുളിക്കാതെ സമ്മതംമൂളും. കാ, കം, മുതലായ ചോദ്യസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളുടെ ലിംഗവചനാദികൾ ഉത്തരഗ്രഹണത്തിനു വളരെ ആനുകൂല്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളഭാഷയിൽ സമസ്യകളാവിർഭവിച്ചതു് സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചാണെങ്കിലും, കാര്യഭാഗത്തിൽ അവ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണു് നിൽക്കുന്നതു്. എറുമ്പിനു് ആനയെ പ്രസവിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും മററും മലയാളത്തിലില്ല. 'ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ നാലാമത്തെ വരി എടുത്തുകാട്ടി ബാക്കി മൂന്നു വരികൾ എഴുതാൻ പറയുക' എന്നുള്ള നില മാത്രമേ മലയാളത്തിലെ സമസ്യകൾക്കുള്ളു. പ്രശ്നത്തിനു വിചിത്രത കുറയുമെന്നർത്ഥം. എങ്കിലും രസികന്മാരായ കവികൾ ചില പൊടിക്കൈകളൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കാറില്ലെന്നില്ല. **"ആറും പിന്നെയൊരാറുമങ്ങവഗണിച്ചീടുമ്പൊഴേഴായ് വരും."** എന്ന സമസ്യയുടെ കാര്യംതന്നെ നോക്കുക. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയാണു് ഇതിന്റെ പ്രയോക്താവു്. അദ്ദേഹം അതു പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി മനോരമകൊണ്ടു കാണുന്നില്ലാത്തതിനാൽ, അദ്ദേഹം എന്താശയം ഉള്ളിൽ കരുതിക്കൊണ്ടാണു് ആ സമസ്യ പ്രയോഗിച്ചതെന്നു നമുക്കു തീർത്തുപറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മററു രണ്ടുപേരുടെ പൂരണപദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കാം.

എം. ചക്രപാണിവാര്യരുടെ പൂരണമാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. മററു പലരും ഇതേ ആശയംവെച്ചുകൊണ്ടാണു് ആ സമസ്യ പൂരിപ്പിച്ചതു്.

ചീറും പന്നഗജാലവും ചുടലവെണ്ണീറും വിഷം വെണ്മതി-
ക്കീറും നൽകരിചർമ്മവും കനലണിക്കണ്ണും പെരുങ്കാളമേൽ
ഏറും താർശരവൈരി ശങ്കരനലങ്കാരങ്ങളിച്ചൊന്നതി-
ന്നാറും പിന്നെ.......................................

നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി ഒരു ചെറിയ പൊടിക്കൈക്കൂടി പ്രയോഗിച്ചാണു് പ്രസ്തുത സമസ്യ പൂരിപ്പിച്ചതു്. അത്തവണത്തെ സമസ്യാപൂരണങ്ങളിൽ വായനക്കാരെ കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചതു് ആ പൂരണമായിരുന്നുതാനും. മററുള്ളവരാരും കരുതാത്ത ഒരു പുത്തനാശയം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയതിനാലാണു് അതു കൂടുതൽ ആകർഷകമായിത്തീർന്നതു്.

ക്കൂറും നന്മയുമേറിടും പ്രിയതമേ! പൊൻപണ്ടമുണ്ടാക്കിയാൽ
മാറും സങ്കടമെങ്കിലിന്നതിനിതാ നാലുണ്ടിതൊററപ്പവൻ;
ഏറും ഭംഗി കലർന്നിടും കവനിനിക്കാൽക്കാലതായ് കയ്യിലി–
ന്നാറും പിന്നെ . . . .

ഇങ്ങനെ രസികന്മാർക്കു കുറച്ചൊക്കെ മനോധർമ്മപ്പൊടിയിട്ടു തേച്ചുമിനുക്കാമെന്നേയുള്ളു. പദ്യമെഴുതി ശീലിക്കുന്നവർക്കു ഒരൊന്നാന്തരം ചവിട്ടുപടിയാണിതു്. മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ ആതിച്ചൻനായർമുതൽ കേരളകാളിദാസൻവരെയുള്ള കൂട്ടർ സമസ്യാപൂരണങ്ങളെഴുതിയിരുന്നു. "കക്കും മനുജനുടെ ചരിത്രം വിചിത്രം നിനച്ചാൽ" എന്ന ഒരു സമസ്യ ഒരിക്കൽ കിളിക്കൊട്ടു കേശവപ്പണിക്കൻ മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിനു കിട്ടിയ പൂരണങ്ങളിൽ ചിലതാണു് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

ആരും കാണാതൊളിച്ചങ്ങനെ നിശയിലൊരേടത്തുചെന്നല്പവിത്തം
പാരം കൂട്ടും ഭയാൽ കട്ടിടുമൊരു കളവിന്നത്ഭുതം തെല്ലുമില്ല;
സാരംഗാക്ഷീജനത്തിൻ ഹൃദയധനമനേകം ജനം നോക്കിനില്ക്കും–
നേരം കൂസാതെ "കക്കും മനുജനുടെ ചരിത്രം വിചിത്രം നിനച്ചാൽ."

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ

കല്പാന്തത്തോളമേററം മഹിമയൊടു വിളങ്ങീടുമാസ്സൽകവീന്ദ്രർ–
ക്കുള്ളന്നാനല്പകീർത്തിപ്രചുരിമയതിലേറുന്ന ദുർമ്മോഹവായ്പാൽ
കെല്പേറുന്നായവർക്കുള്ളൊരു കൃതിയിലെഴും സൽപദം സ്വപ്രബന്ധേ
ചേർപ്പാനപ്പാടു "കക്കും . . . ."

കെ. സി. കേശവപിള്ള

പോലീസ്സാക്കേറെയുണ്ടേ, കളവുകൾ തെളിയിച്ചീടുവാനാളുമുണ്ടേ,
കാലേ ശിക്ഷിച്ചമർത്തുന്നതിനധികൃതരാം യോഗ്യരൊട്ടേറെയുണ്ടേ,
ചേലോടെന്നിട്ടുമുള്ളിൽ ഭയലവരഹിതം നല്ല മദ്ധ്യാഹ്നമാകും
കാലത്തും ചെന്നു "കക്കും . . . ."

അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്

കഷ്ടിച്ചഷ്ടിക്കു മുട്ടെങ്കിലുമൊരു കുറവെന്നില്ല കാശൊന്നു കയ്യിൽ
കിട്ടുന്നേരം കിടങ്ങിൽക്കയറി വയറുപൊട്ടെക്കുടിച്ചുണ്ടുമീണ്ടും
മട്ടിപ്പെട്ടെന്നു വീണിട്ടിടവഴിമുഴുവൻ കള്ളു തന്നുള്ളചിന്തി-
ക്കഷ്ടം തേട്ടിച്ചു "കക്കം . . . ."

പി. വി. നാരായണനുണ്ണിത്താൻ

കല്ലും മുള്ളും ചവിട്ടിക്കഴലിണ പൊടിയായ്ക്കൂരിരുട്ടത്തു പാറ-
ക്കല്ലിന്മേൽ തട്ടിവീണിട്ടുടനുടലു നുറുങ്ങിക്കുഴങ്ങിപ്പുരുങ്ങി
ചെല്ലുംനേരത്തു കിട്ടില്ലൊരുപണം, മടിക്കൊണ്ടമ്പരന്നീട്ടു,മീമ
ട്ടെല്ലാമോർക്കാതെ "കക്കം . . . ."

കിളിക്കോട്ടു കേശവപ്പണിക്കർ

കണക്കോൽവച്ചുകേറിക്കളവു പലദിനം ചെയ്തറിഞ്ഞിട്ടൊടുക്കം
നിന്ദയ്ക്കും സജ്ജനാനാം കഠിനതടവുകൾക്കും പരം പാത്രമായി
വന്നിട്ടും വേഗമെല്ലാം പരിചിനൊടു മറന്നാത്തമോഹാന്ധനായി
പ്പിന്നീടും ചെന്നു "കക്കം . . . ."

കുട്ടികുഞ്ഞു തങ്കച്ചി

താൻ കേമൻ, മററു നാട്ടാരഖിലവുമൊരുപോൽ ബുദ്ധിയില്ലാത്തകൂട്ടം,
താൻചെയ്യും മോഷണം മററൊരുവനുമൊരുനാളും ധരിക്കില്ല തെല്ലും,
എന്നെല്ലാമോർത്തു മററുള്ളവരുടെ രസികൻകാവ്യഭാഗങ്ങളെല്ലാം
ചുമ്മാതങ്ങോട്ടു "കക്കം . . . ."

ഒരു ആധുനികൻ

സമസ്യകളുടേയും തൽപൂരണങ്ങളുടേയും സാമാന്യമായ സമ്പ്രദായം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഇത്രത്തോളമുള്ള വിവരണം മതിയാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മനോരമയുടെ ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ചേർത്ത മൂന്നു സമസ്യകൾ ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ മാത്രമേ പൂരിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നുള്ളു. ആ പൂരണങ്ങളിൽ യാതൊരു രസികതയും കാണുന്നില്ലതാനും. സമസ്യാപൂരണസമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ പുത്തനായി ആവിർഭവിച്ചതായിരുന്നു എന്നുള്ളതോ, സമസ്യകളുടെ വൈചിത്ര്യരാഹിത്യമോ, അഥവാ രണ്ടുംകൂടിയോ, ഇതിനു കാരണമായിത്തീർന്നിരുന്നിരിക്കാം.

അനുബന്ധം മൂന്നു്

മലയാളമച്ചടി

(കെ. ഐ. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള)

മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയതു് ചർച്ചു മിഷ്യൻ പാദിരിമാർ ആണെന്നുള്ളതു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇവരിൽ ഒന്നാമതിവിടെവന്നവരിൽ ഒരുവനായ റവറൻഡ് ബെയിലിസായ്പു് അവർകൾക്കു് തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കു് പ്രഥമമായി വേണ്ടതു് ഒരു അച്ചടിപ്പുര സ്ഥാപിക്കയാണെന്നാണു് തോന്നിയതു്. അത്യന്തം പരോപകാരനിരതനും മഹാമനസ്കനുമായിരുന്ന ഈ മിഷ്യനറിയുടെ പ്രവൃത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്ന ഈ കോട്ടയത്തു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയെ നിലനിറുത്തുന്നവയായി ഇന്നും കാണ്മാനുള്ള അനേകം സ്ഥാപനകളിൽവെച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'അച്ചടിപ്പുര'യെപ്പോലെ എല്ലാത്തരം ആളുകളുടേയും ദൃഷ്ടികളെ ആകർഷിക്കുന്നതായി ഒന്നുമില്ല. യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അച്ചടി മുൻപേതന്നെ നടപ്പുള്ളതായിരുന്നു എങ്കിലും, ബെയിലിസായ്പിനു് തന്റെ അച്ചടി സ്ഥാപിക്കണമെന്നു് തോന്നിയകാലത്തു് ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ വിശേഷിച്ചു് ഒരറിവുമില്ലായിരുന്നു എന്നാണു് ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ ഇതിൽത്തന്നെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ചില വൃദ്ധന്മാരായ പണിക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇക്കാലത്താണെങ്കിൽ ഈ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു് അത്ര വലിയ തരക്കേടൊന്നും വരാനില്ല. അന്നും അച്ചടി എന്നുള്ള പ്രത്യേക പ്രവൃത്തിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അധികമായ ബുദ്ധിമുട്ടു് ഒന്നും നേരിട്ടിരിക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. അച്ചടിയന്ത്രങ്ങൾ ഇന്നത്തെപ്പോലെ എളുപ്പവും സൗകര്യവും ഉള്ളവയായിട്ടില്ല എങ്കിലും അതിനുവേണ്ട സാധനസാമഗ്രികളോടുകൂടി ഒന്നായി അന്നും ബിലാത്തിയിൽ വിലയ്ക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം മലയാളഭാഷയ്ക്കു പ്രയോജനകരമായ

അച്ചടിനടത്താൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിലേയ്ക്കു മലയാളമക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളുള്ള ആണിയച്ചുകൾ (Types) ആണ് പ്രധാനമായി വേണ്ടതു്. അനേകഭാഷകളിലെ ആണിയച്ചുകളും വില്ക്കാൻ തയാറുള്ള ബിലാത്തിക്കച്ചവടക്കാരുടെ കൈവശം ഇന്നും മലയാളമച്ചുകൾ ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ബെയ്‌ലി സായ്പിനു് വേണ്ടിയിരുന്ന ഈ അച്ചുകൾ അദ്ദേഹംതന്നെ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കിക്കയാണു് ചെയ്തതു്.

ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാക്കിച്ചപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം അന്നത്തെ കയ്യെഴുത്തുമാത്രം അതിനു് ആധാരമാക്കാതെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നടപ്പുള്ളപോലെ അച്ചടിയക്ഷരങ്ങളുടെ ആകൃതി ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും, താഴെപ്പറയുന്ന ചില സംഗതികളെക്കൂടി അല്പം ആലോചിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയിൽ അച്ചടി എത്രയോമടങ്ങു് അധികമായും ഭംഗിയായും നടക്കുമായിരുന്നു.

അച്ചടിക്കു് എത്രയും പ്രധാനവും സാധിക്കാൻ പ്രയാസവും ആയിട്ടുള്ള ഒരെണ്ണം അച്ചുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നുള്ളതു് അതിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയമുള്ളവർക്കു് ഒക്കെയും അനുഭവസിദ്ധമാണു്. ഈ പ്രയാസപ്പെട്ട പണിയുടെ അടുക്കുകൾ ഓരോന്നായി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാകകൊണ്ടു് അതിനായി ഞാൻ തുനിയുന്നില്ല. ഓരോ പ്രത്യേക സ്വരൂപങ്ങളോടുകൂടിയ ഓരോ അക്ഷരങ്ങളും വേറെ വേറെ ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ആണികളിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയതിന്റെശേഷം ചെമ്പുശലാകകളിന്മേൽ അടിച്ചെടുത്തു് അവയിൽനിന്നാണു് ഒരുവക ഈയംകൊണ്ടു് ആണികളായി വാർത്തെടുത്തു് അച്ചടിച്ചു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഈ മൂന്നു ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പണികളും അത്യന്തം സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും വളരെ ക്ഷമയും നല്ല വാസനയുമുള്ള പണിക്കാരാൽ അല്ലാതെ ഒരുവിധമായിട്ടെങ്കിലും സാധിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. യൂറോപ്യന്മാരിൽ വളരെ

സാമർത്ഥ്യമുള്ള പണിക്കാരുള്ളതു കൂടാതെ അവർക്കു സഹായത്തിന്ന് അനേകംതരം യന്ത്രങ്ങളും ആയുധങ്ങളും ഉണ്ടു്. യൂറോപ്പിൽ പ്രായേണ എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഇംഗ്ലീഷ് അച്ചടിച്ചുകാണുന്ന ഒരേതരം അക്ഷരങ്ങളുമാണു്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ഇരുപത്താറേയുള്ളു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരേ വടിവിലും വലിപ്പത്തിലുംതന്നെ ചെറിയതെന്നും വലിയതെന്നും രണ്ടുതരം ഉള്ളതു കൂടാതെ ഏതാനും ചില കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും സംഖ്യകളും വിരാമങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ ഏറിയാൽ നൂറക്ഷരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ യൂറോപ്യഭാഷകളിൽ ഏതുതരം വാചകങ്ങളും അച്ചടിക്കാവുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഉരുക്കിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കുക മുതലായ അതിദുർഘടങ്ങളായ ഏറിയൊരു പണികൾ എല്ലാം ഈ ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നൂറുപ്രാവശ്യം ചെയ്താൽ മതിയെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ അക്ഷരങ്ങൾ അൻപത്താറെന്നാണു് പറയുന്നതു്; എങ്കിലും ഇപ്പോൾ നിലത്തെഴുത്തു പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ പോലും ഇതു സമ്മതിക്കാറില്ല. അച്ചടിക്കാരോടു ചോദിച്ചാൽ അൻപത്തൊന്നിനെ പത്തിൽപെരുക്കുന്ന സംഖ്യകൊണ്ടും മതിയാകയില്ലെന്നു പറകയുംചെയ്യും. മലയാളത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നു് എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണെന്നാണല്ലോ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇല്ലാത്തവയായി എകാരം, ഓകാരം, ഈ സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വങ്ങളും (എ, ഒ) ഴ, റ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങളും തമിഴിൽനിന്നു വന്നവയായിട്ടും നടപ്പുണ്ടു്. അക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചും മറ്റക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ദ്വിത്വങ്ങൾക്കു് സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ വല്ലതും ഒരു നിയമം ഉണ്ടായിരുന്നേനെ. ചില അക്ഷരങ്ങൾ ചില അക്ഷരങ്ങളോടു് ഒരിക്കലും ചേർന്നുകൂടാത്തവയായിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു് വിനാഴികതോറും എന്നപോലെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൂതനപദ

ങ്ങളെ എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ക്ട, ക്റ, സ്റ, റ്റ ട്റ, ഡ്റ ഇവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ സബ്സ്ക്രിപ്ഷ്യൻ (Subscription) ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൻ (Gladstone) ആബ്സ്റ്റ്റാക്റ്റ് (Abstract) ഇങ്ങനേയുള്ള പുതിയ വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ എഴുതേണ്ടിവരുമ്പോൾ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾവീതം കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്ന് എണ്ണിത്തന്നെ തിട്ടപ്പെടുത്തണം. ഈവക പുത്തനായി പുത്തനായി ചേർന്നുംകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയവുമില്ല ഇനി ഈ ഓരോന്നിനും ഉകാരം, ഊകാരം, ഋകാരം ഇതൊക്കെയും ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടും വരും. വള്ളി, പുള്ളി മുതലായവയും കയ്യെഴുത്തിൽ ചിലർ അക്ഷരങ്ങളോടു കൂട്ടിക്കെട്ടാറുണ്ടെങ്കിലും അച്ചടിയിൽ മുൻപിനാലേ ഇവയെ പ്രത്യേകം ഓരോന്നായിട്ടാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് മലയാളത്തിൽ അച്ചടിനടത്തുന്നവർ സാധാരണ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കണമെന്ന് ഒരുവിധം ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അന്നന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ പുതിയ വാക്കുകൾക്ക് പുതിയ പുതിയ അക്ഷരങ്ങളും വേണ്ടിവരുന്നതാകകൊണ്ടു് അച്ചടിക്കാർക്കും ഈ സംഗതിയിൽ ഇതുപോലെ ഒരു ഗ്രഹമല്ലാതെ ഒരു കണക്കുമില്ല. ഒരുവിധം മുതൽ മുടക്കി നടത്തപ്പെടുന്ന അച്ചടിയാപ്പീസുകളിൽ ഒരു വലിപ്പത്തിൽ 300 മുതൽ 600 വരെ അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കയാണു് പതിവു്. ആയിരംവരെ ഉണ്ടാക്കിവച്ചിരുന്നാലും ചിലപ്പോൾ ചില പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ പിന്നെയും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായിട്ടേ വരൂ.

ഏതെങ്കിലും അക്ഷരം ഇരട്ടിക്കയോ മറെറാന്നിനോടു യോജിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ മേലുംകീഴുമായിട്ടും, ഇടവും വലവുമായിട്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധത്തിൽ എഴുതാറുണ്ടു്. ക്ക, ങ്ങ, ഞ്ഞ ഈ ദ്വിതങ്ങൾ ക, ങ, ഞ ഇവയെ ഇടവും വലവുമായിട്ടു് രണ്ടു പ്രാ

വൎ്യം എഴുതിട്ടു് ഉണ്ടായവയാണെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാം. ത്ത, ന്ന, മ്മ, വ്വ, ററ, ള്ള ഇവയുടെ സ്വരൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും ഇരിക്കുന്നു. ട്ട, ണ്ണ, പ്പ, യ്യ, ല്ല ഇവ മേലുംകീഴുമായി ചേൎന്നിട്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദ്വിത്വങ്ങളാണു്. ച്ച അച്ചടിയിൽ കീഴിൽ [ഇരട്ടിച്ചിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ അധികം കാണുന്നതു്. എങ്കിലും കയ്യെഴുത്തിൽ പ്രായേണ മേലത്തേക്കുനീ ഇരട്ടിക്കയാണു നടപ്പു്. ങ്ക, ഞ്ച, ണ്ട, ന്ത, മ്പ, ൻറ, ഇങ്ങനെ അനുനാസികങ്ങൾ ചേൎന്നുണ്ടാകുന്ന ദ്വിത്വങ്ങൾ ഒട്ടൊഴിയാതെ ഇടവും വലവുമായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ എഴുതുന്നതിൽ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന മററു കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ രണ്ടുവിധത്തിലും എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും മലയാളത്തിൽ അധികം ആവശ്യമുള്ള മേലെഴുതിയ തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽ ആകൃതികൊണ്ടു് കുറേ അധികം അസൌകൎയ്യം ഉള്ളവയൊഴികെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇടവും വലവുമായിട്ടാണു് എഴുതിവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു. ഈവിധത്തിൽ കൂട്ടിയെഴുതുന്നതിൽ പല അക്ഷരങ്ങളുടേയും ആദ്യസ്വരൂപം അല്പാല്പം ഭേദപ്പെട്ടുപോയിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞതുപോലെ പുതിയ പുതിയ പദങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അവയെ എഴുതുവാനായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഇടവും വലവുമായി എഴുതിയാൽ പലതിരം അസ്പഷ്ടതവരാവുന്നതാകകൊണ്ടായിരിക്കാം അവയെ അധികവും മേലും കീഴുമായിത്തന്നെ എഴുതിക്കാണുന്നതു്. എന്നാൽ എഴുതുന്നവൎക്കു് അഞ്ചോ പത്തോ അക്ഷരങ്ങളേയുംകൂട്ടിയെഴുതുന്നതിനു് അവരുടെ മനസ്സുമാത്രം ഉണ്ടായാൽ മതി. അച്ചടിക്കാൎക്കു് ഇതു് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. അക്ഷരപ്പെട്ടിയുടെ അനേകം കള്ളികളിൽ ഒന്നിലും ഇല്ലാത്ത ഒരക്ഷരം കയ്യെഴുത്തുപകൎപ്പിൽക്കണ്ടാൽ ഉടനെ അതിൻെറ സ്വരൂപം മേൽവിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഉരുക്കിന്മേൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി ചെമ്പുശലാകയിന്മേൽ അടിച്ചു് ഈയത്തിൽ വാൎത്തെടുത്തെങ്കില

ല്ലാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ വിധത്തിൽ ഒരക്ഷരം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ കുറയാതെ മൂന്നുദിവസം വേണ്ടിവരും. ഈ പണികൾ ഒരു വിധമായിട്ടെങ്കിലും ചെയ്വാൻ വശമുള്ള പണിക്കാരെ കിട്ടുകതന്നെ അത്ര എളുപ്പമല്ല. വളരെ ഞെരുങ്ങിക്കിട്ടുന്നപക്ഷം, അവർക്കു കൂലി വളരെ അധികമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതുമല്ലല്ലോ. ഇത്രമേൽ കഷ്ടപ്പെട്ടും അധികച്ചിലവു ചെയ്തും ഉണ്ടാക്കുന്ന അക്ഷരം ആ ഒരു പ്രാവശ്യമല്ലാതെ പിന്നെ ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടാതെയും വരാം.

ഈ കൂടാതെ അച്ചടിയുടെ ഭംഗിക്കു് പ്രധാനമായിട്ടു വേണ്ടതിൽ ഒന്നു് അക്ഷരങ്ങളുടെ വടിവിലും വലിപ്പത്തിലും സമത്വമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. അക്ഷരങ്ങൾ മേലും കീഴുമായി ചേർക്കുന്നപക്ഷം രണ്ടുവശത്തുമുള്ള അക്ഷരങ്ങളേക്കാൾ കീഴ്‌വരിയോ മേൽവരിയോ രണ്ടുമോ വളരെ അകന്നിരിക്കും. ഇത്രയും അഭംഗിയായി മറ്റൊന്നുമില്ല. വരികൾതമ്മിലുള്ള അകലം ഒരേ അളവിലുള്ളതാകകൊണ്ടു് അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടിയിരുന്നാൽ ആ അക്ഷരം ഏതു വരിയിൽ വെക്കുന്നുവോ ആ വരി മാത്രം കണക്കിലധികം അകററാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും വരുന്നതാകയാൽ ചിലഃപ്പോൾ ഇതു് അസാദ്ധ്യവുമാണു്.

ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിനും വണ്ണത്തിനും യാതൊരുവക അളവും കണക്കുമില്ലാതെയിരിക്കുന്നതിനാൽ അച്ചടി നടത്തുന്നവർക്കുള്ള പ്രയാസം അവരല്ലാതെ ആരും അറിയുന്നില്ല. അക്ഷരവിഴ്ചകളെ അശേഷം സഹിച്ചുകൂടാത്ത പ്രകൃതിക്കാരും, അവരുടെ സ്വന്തച്ചുമതലയിൽ ഒരച്ചടി നടത്തുന്നപക്ഷം അല്പദിവസംകൊണ്ടു് "പപ്പുമെൻറം ശൊല്ലലാം, പുലുപ്പുമെൻറം ശൊല്ലലാം, തമ്പി ശൊല്ലറപടിയും ശൊല്ലലാം" എന്നു സമ്മതിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ആദ്യം നടത്തിത്തുടങ്ങിയവരും ഇപ്പോഴും നടത്തു

ന്നവരിൽ ഏറിയഭാഗവും തങ്ങളുടെ തൊഴിലിന്റെ നടപ്പിനേക്കാൾ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയെ അധികം ഗണ്യമാക്കീട്ടുള്ളവരാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ പ്രയാസംകൊണ്ടു് മലയാളത്തിൽ അച്ചടി ധാരാളമായിട്ടും അതിന്നു മററു ഭാഷകളിലുള്ള ഭംഗിയോടുകൂടിയും നടക്കുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തെ ചില മലയാളം അച്ചടികൾ കണ്ടാൽ ഈ പ്രയോഗം ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ എത്രയോ ആളുകൾക്കു് കണ്ണിനു ദീനംപിടിക്കാതെയിരിക്കുമായിരുന്നു എന്നുകൂടി തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം നല്ലതരത്തിലുള്ള ആണിയച്ചുകൾ (Types) ഇല്ലാത്തതിന്റെ ദോഷമാണു്. പണം എത്രമാത്രം മുടക്കാം എന്നുവിചാരിച്ചാലും, ഇതു് എങ്ങും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു സാധനമല്ല. ഒരു കണക്കുംവെക്കാൻപാടില്ലാത്ത മലയാളമക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കാനായിട്ടുതന്നെ ഒരാൾ തയ്യാറാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അച്ചടിക്കുന്നവർതന്നെ അക്ഷരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായി വരുന്നതുകൊണ്ടു് അച്ചടിയിൽ വേണ്ടപോലെ മനസ്സിരുത്താൻ അവർക്കു ഇടകിട്ടുന്നില്ല. ഓരോ പ്രവൃത്തി ഓരോരുത്തർ ചെയ്താൽ എല്ലാം ഒരുപോലെ ഭംഗിയായിരിക്കുമല്ലോ. നൂതനമായി അച്ചടി തുടങ്ങണമെന്നുള്ള ആളുകൾ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായ്കയാൽ പരിചയവും വാസനയും ഇല്ലാത്ത പണിക്കാരെക്കൊണ്ടു് അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കുന്നതിനാൽ മലയാളമച്ചടിയ്ക്കു് ആകപ്പാടെ വന്നിട്ടുള്ള ആഭാസസ്ഥിതി അത്യന്തം ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞും വലിയ കൂട്ടിക്കെട്ടുകൾ ആവശ്യപ്പെടാതേയും ഇരുന്നാൽ പല വടിവിലും വലിപ്പത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ, അക്ഷരം ഉണ്ടാക്കുകതന്നെ തൊഴിലായി ചിലർ പുറപ്പെടുവാനും അങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങൾ കഴിയുന്നതും നന്നായിരിപ്പാനും എളുപ്പമുണ്ടാകുമായിരുന്നു.

അക്ഷരങ്ങൾക്കു ചുരുക്കമുള്ള ഇംഗ്ലീഷിൽ ആണിയച്ചുകൾ ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കമാത്രം പ്രവൃത്തിയായി ഓരോ പട്ടണത്തിൽ

എത്രയോ വ്യാപാരികളാണുള്ളതു്! അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കൈവശം അന്യോന്യം അനുരൂപമല്ലാത്ത എത്രയോതരം ഇംഗ്ലീഷക്ഷരങ്ങളുടെ അച്ചുകൾ വാർത്തു തയാറായി ഇരിപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവരുടെ വിലവിവരപ്പട്ടികകൾ നോക്കിയാൽ ആർക്കും അറിയാവുന്നതുമാണു്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു് ഓരോ സമർത്ഥന്മാരായ അച്ചടിക്കാർ ചെയ്തുകാണുന്ന വേലകളും എത്രയോ നേത്രാനന്ദകരങ്ങളും ലോകോപകാരപ്രദങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു! മലയാളഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള മേൽപറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരവസ്ഥ മലയാളമച്ചടിക്കു് ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുമെന്നു് സ്വപ്നേപി ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതല്ല. ഇതിന്റെ സഹസ്രാംശമെങ്കിലും ഭംഗിയുള്ള അച്ചടി മലയാളത്തിൽ കാണാറായി എങ്കിൽ എന്തുമാത്രം കൃതാർത്ഥതയായി!

അച്ചടിയക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുവാനായി ഉകാരത്തെയും ഊകാരത്തെയും കുറിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കി, അക്ഷരങ്ങളുടെ വലത്തുവശത്തു് ഇകാരചിഹ്നങ്ങളായ വള്ളികൾ ചേർക്കുന്നതുപോലെ ചേർക്കാൻ പത്തുപന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം മുൻപു് ഒരു ശ്രമം ഉണ്ടായതായി ഓർമ്മയുണ്ടു്. ഇതു് വരാപ്പുഴ മിഷ്യൻ വക അച്ചുക്കൂടത്തിലാണു് തുടങ്ങിയതെന്നു തോന്നുന്നു. റോമാക്കത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ പ്രയോഗിച്ചതായും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം മററ അച്ചുക്കൂടങ്ങൾ ഇതിനെ അനുകരിക്കാനും കുറെശ്ശെയെങ്കിലും നടപ്പാകുവാനും ഇടയാകാഞ്ഞതു്. ഒടുവിൽ, ആരംഭിച്ച ആളുകൾതന്നെ ഇതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നും തോന്നുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ പ്രയോഗം എങ്ങും കാണുന്നില്ല. ഇതു നടപ്പായി എങ്കിൽ അച്ചടിക്കാരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടു വളരെ കുറയുമായിരുന്നു. എന്നാലും പുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ പിന്നേയും ആവശ്യപ്പെട്ടുംകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇന്നിന്ന ഇനങ്ങളിലായി ഇത്രയക്ഷരങ്ങൾ

വേണമെന്നുള്ള ഒരു തീർച്ചയായ കണക്കുണ്ടാകുന്നതുവരെ അച്ചടി സ്വാതന്ത്ര്യമായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ചു് ഇതിൽ പ്രവേശനമുള്ള പലർക്കും തോന്നീട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എങ്കിലും ആദ്യമായി ഈ പ്രയാസത്തെ പരസ്യമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും അതിന്റെ നിവാരണത്തിനു് ഒരു വഴി പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഞാനാണെന്നു തോന്നുന്നു.

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ഒടുവിലത്തെ അക്ഷരം ഒഴികെയുള്ളവയെല്ലാം സ്വരത്തോടുകൂടാത്ത അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. മലയാളത്തിൽ അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുൻപിൽ ൾ, ൺ, ൽ, ൻ, ർ, ഇവയേ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. ൿ എന്നൊരക്ഷരവും അമരേശവും മറവെഴുതാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. ഈ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്കു് ഒട്ടൊഴിയാതെ മേൽപ്പോട്ടു് ഒരു വെട്ടു് ഒരേ ആകൃതിയിൽ കാണുന്നതിൽ നിന്നു് അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾ മുൻകാലത്തിൽ എങ്ങനെയാണു് എഴുതിവന്നതു് എന്നു് സംശയരഹിതമായി ഊഹിക്കാം. തമിഴിൽ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുള്ളതു് അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ ഒരു കുത്തിടുകയാണു്. ആ ഭാഷയിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ദ്വിത്വങ്ങൾ ഒക്കെയും പൂർവ്വാക്ഷരങ്ങൾക്കു് കുത്തിട്ടാണു് ഉണ്ടാക്കാറുള്ളതു്. മലയാളത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധരൂപം മുതലായ പുസ്തകങ്ങളിൽ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ടാണു്. ൺ, ൻ, ർ മുതലായവയും ആദ്യകാലത്തു് ണ, ന, ര, എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ കുത്തിട്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും, കാലക്രമേണ എഴുത്തുകാർ എളുപ്പത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷരം എഴുതിയതിന്റെ ശേഷം കയ്യിളക്കി മീതെ കുത്തിടുന്നതിനു പകരം, അക്ഷരം അവസാനിച്ച ദിക്കിൽനിന്നു് കുത്തുവരെ ഒരു വെട്ടാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നു് പ്രത്യക്ഷമാണു്. ൾ, ൽ ഇവ ട, ത, ഇവയുടെ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾ ആകകൊണ്ടു് ഇവയും ഈ വിധത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമാണു്.

മലയാളത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കാനായി ഭീതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇങ്ങനെ കുത്തിടുക നടപ്പാക്കുന്നിടത്തോളം ഔചിത്യവും സൗകര്യവുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമല്ലെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ എനിക്കു തോന്നിയ കാലത്ത് അതു പരീക്ഷിക്കാനായി എന്റെ അധികാരത്തിൽ ഒരച്ചുകൂട്ടം ഇല്ലാഞ്ഞതിനാൽ ഈ വിവരം അന്നുണ്ടായിരുന്ന മലയാളപത്രങ്ങൾക്ക് ഒക്കെയും എഴുതിയയയ്ക്കയും അവരുടെ അഭിപ്രായം അറിയണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള രേഖകളൊന്നും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഇപ്പോൾ നിശ്ചയമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല എങ്കിലും, "കേരളമിത്രം, കേരളപത്രിക, കേരളോപകാരി, നസ്രാണിദീപിക, മലയാളമിത്രം" ഈ പത്രങ്ങൾ എല്ലാം എന്റെ എഴുത്ത് ദയവായി സ്വീകരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും അനുകൂലമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഓർമ്മയുണ്ട്. നടപ്പാക്കുന്നതു ഗവർമ്മെണ്ടുകൾ വേണമെന്നും പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ പ്രയോഗത്തെക്കുറിച്ച് ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എത്രമേൽ പ്രയോജനകരമായിരുന്നാലും ഒരു സംഗതി പുതിയതായിരുന്നാൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ മനുഷ്യരിൽ പ്രത്യേകം ഈ നാട്ടുകാർക്ക് സ്വാഭാവികമായി ഒരു വൈമുഖ്യം ഉള്ളതാകകൊണ്ടും, അഭിപ്രായം പറഞ്ഞ പത്രാധിപന്മാരിൽ അധികംപേരും വല്ല അച്ചുകൂടക്കാരുടേയും ശമ്പളക്കാരോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പത്രം ഏതെങ്കിലും അച്ചുകൂടത്തിൽ കൂലി കൊടുത്ത് അച്ചടിപ്പിക്കുന്നവരോ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും, എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ തൽക്കാലം ആരുംതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുകാണാത്തതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അശേഷം ആശ്ചര്യമുണ്ടായില്ല. എന്റെ സ്വന്ത ശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടായി നാലുകൊല്ലം മുൻപിൽ മലയാളത്തിൽ അച്ചടിവേലയും "മലയാള മനോരമ" എന്ന പത്രവും ആരംഭിച്ച "മലയാളമനോരമക്കമ്പനി"വക അച്ചുകൂട്ടത്തിലെ

ങ്കിലും ഇതു കുറെശ്ശെ പരീക്ഷിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആദ്യം പത്രത്തിൽത്തന്നെ അപൂർവ്വമായി വേണ്ടിവരുന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്കു് മാത്രം ഈ പ്രയോഗം തുടങ്ങി. പരിചയക്കുറവിനാൽ വായിക്കാൻവേണ്ടിവരുന്ന അല്പ പ്രയാസവും കേവലം നവീനത്വവും ഹേതുവായി പലരും വിരോധം പറയാൻ ഇടയാകുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് ഇതേവരെ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ ഒരക്ഷരവും പരസ്യമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ പല മഹാന്മാരോടും പ്രസംഗവശാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജനസാമാന്യത്തിനു പരിചയം വരുന്നതുവരെ അത്ര രുചിക്കയില്ലായിരിക്കും എങ്കിലും, അച്ചടിക്കു വളരെ വളരെ സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതാകകൊണ്ടു് നടപ്പാക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നല്ലാതെ ആരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നില്ല. അല്ലാതെ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് നടപ്പായിത്തുടങ്ങിയതിൽപ്പിന്നെ അന്യന്മാരിലും അധികമാരും പരസ്യമായി അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആദ്യകാലത്തു് എന്റെ ലേഖനത്തിനു വിരോധമായി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത 'കേരള പത്രിക' മാത്രം 'മലയാളമനോരമ' അച്ചുക്കൂട്ടത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ 'കുത്തിടുന്ന' സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു് അത്ര സന്തോഷമില്ലാത്തവിധത്തിൽ എന്തോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലയോ എന്നൊരു സംശയം മാത്രമുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞകാലത്തു് ഈ 'കേരളപത്രിക'യ്ക്കു് സ്വന്തമായി ഒരച്ചുക്കൂടം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണു് ഓർമ്മ.

മററാരിൽനിന്നും ഇത്രപോലും എതിരുകേൾക്കാൻ സംഗതിയാകാതെ ഈ നാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് കുറഞ്ഞ പക്ഷം മൗനാനുവാദമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എന്നു മാത്രവുമല്ല, സ്വന്തമായും അധികം പണംമുടക്കാതേയും അച്ചടിനടത്തുന്ന പല പത്രാധിപന്മാരും ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അപ്പഴപ്പോൾ ആവശ്യംപോലെ അനുകരിക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ടു്. ഗ്ലാഡ്സ്ററൻ(Gladstone)

മൗണ്ട് സ്റ്റുവാർട്ട് (Mount Stewart) ഇങ്ങനെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ വാക്കുകളെ അച്ചടിച്ചുകാണിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദിക്കുകളിൽ എല്ലാ പത്രാധിപന്മാരും, ലക്ഷത്തിലധികം രൂപ മുടക്കീട്ടുള്ള അച്ചടിക്കാരും, ഒട്ടൊഴിയാതെ ഈ വിദ്യതന്നെയാണ് പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതു്. എന്നാൽ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്കു തമിഴിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് സ്വീകരിച്ചു് കൊള്ളാമെന്നുള്ളതു് അക്ഷരങ്ങളുടെ മീതെ വൃത്താകാരമായ ഒരു കുത്താണെന്നും, അരയുകാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനായി പലരും പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുള്ള ചന്ദ്രക്കലയല്ല ഇതിനു വേണ്ടതെന്നും, ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ചന്ദ്രക്കലയുടെ പ്രയോഗത്തേയും അച്ചടിയിൽ പദങ്ങളെ വിഭജിക്കേണ്ട രീതിയേയും മററും സംബന്ധിച്ചു് ഓരോരുത്തർക്കു് ഓരോന്നായും പലർക്കു് ഒന്നുമല്ലാതേയും ഉള്ള നിയമത്തേയും കുറിച്ചു് പല സംഗതികളും പറയാനുള്ളതു് ഇനിയൊരു പ്രസംഗത്തിലേയ്ക്കു് നീക്കിവെയ്ക്കയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു് തോന്നുകയാൽ ഇവിടെ നിറുത്തുന്നു. അതിനകം മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് വിദ്വാന്മാരുടേയും പ്രത്യേകം അച്ചുക്കൂടം മാനേജർമാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ അറിയാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പറയുന്നവർ അതിനു മുൻപായി ഈ പ്രയോഗം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തമിഴ് പുസ്തകങ്ങൾക്കു് അന്യദ്രാവിഡഭാഷാ പുസ്തകങ്ങളേക്കാൾ അത്യധികമായിട്ടുള്ള വൃത്തിയും ഭംഗിയും ഗാഢമായി പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കണമെന്നും അപേക്ഷയുണ്ടു്.

ഭാ: പോ: വാ. II ല. 2. 1069 ചിങ്ങം.

അനുബന്ധം നാല്

കഥാമഞ്ജരി

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും അസ്വാസ്ഥ്യമുള്ള സമയങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായി ചിലപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഗാഢനിദ്രയിൽ സുഖസ്വപ്നപരമാനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, പെട്ടെന്ന് ഉണരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കഠിനമായ മനശ്ശല്യം വായനക്കാർ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവർക്ക് 'മയൂരസന്ദേശ'ത്തിൽനിന്ന് 'കഥാമഞ്ജരി'യിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന മനോവികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം അറിയാവുന്നതാകുന്നു. 'ശ്രുതകഥകളുടെ ഭാഷാസംക്ഷേപ'മായ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ പകുതി വലുപ്പത്തിൽ 75 ഭാഗങ്ങളേ ഉള്ളുവെങ്കിലും, അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകാരനായ എൻ. ശങ്കുണ്ണിവാരിയരവർകൾ അതിൽ തിക്കിക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഖലിതങ്ങളുടേയും അനുപപത്തികളുടേയും സംഖ്യ നോക്കിയാൽ ആർക്കും ആശ്ചര്യംതോന്നുന്നതാണ്........ ഈവക ന്യൂനതകൾ വാസനയും ബുദ്ധിയും നിഷ്കർഷയും കുറവായിട്ടുള്ള മിക്ക ജനങ്ങൾക്കും വരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഒൻപതുവരിയിൽ പലമാതിരിയായി ഒൻപതു തെറ്റുകൾ വരുത്തുക എന്നുള്ള അത്ഭുതകർമ്മം സാമാന്യന്മാരാൽ അസാധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്...........ശങ്കുണ്ണിവാരിയരുടെ നിഘണ്ടുവിൽ മാത്രം കാണുന്നതായ പല പദങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. രാമരാവണോർയുദ്ധം, രജോൽഘനം, ഗാത്രവക്ത്രത്വം, സൗഗന്ധം, സമാപ്തിക്ക, ചേദാജ്ഞർ ഇത്യാദി.

ശങ്കുണ്ണിവാരിയരുടെ ദീർഘകത്ര്യലങ്കാരപ്രയോഗത്തിന് വാസുദേവപ്പട്ടേരിയുടേതിനേക്കാൾ ഭംഗിക്കുറവ് ഒട്ടുംതന്നെയില്ല. കെട്ടിബന്ധിച്ചു, ദേവവൃന്ദസമൂഹം, ആര്യകുലവംശജാതൻ, സൈരന്ധ്രിയായ കുബ്ജ എന്ന കൂനി, അജ്ഞാതവാസകാലത്ത് ആരും അറിയാതെ വേഷച്ഛന്നന്മാരായി താമസിച്ചു, ദമയന്തിക്ക രണ്ടാം

സ്വയംവരം പുനർവിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു, ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു ചത്തുവീണു മുതലായവ നോക്കുക.

വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും അലങ്കാരവും പരിഷ്കരിച്ചതു കൊണ്ടുമാത്രം ശങ്കുണ്ണിവാരിയരവർകൾക്കു തൃപ്തിതോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം പുരാണകഥകളിലും ഇരുപതിൽ ചില്വാനം പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ ഭീമസേനനെ മാററി അർജ്ജുനനെ നായകനാക്കി; ഭദ്രകാളിക്കും വീരഭദ്രനും അഭേദം കല്പിച്ചു; ബകവധത്തെ പാണ്ഡവന്മാരുടെ അജ്ഞാതവാസകാലത്തേയ്ക്കു നീക്കിവെച്ചു; മുചുകുന്ദന്റെ പിതൃത്വം മാന്ധാത്രിക്കും, ദുഷ്യന്തന്റെ പിതൃത്വം അനിലരാജാവിനും, രാവണന്റെ പിതൃത്വം വൈശ്രവണരാജാവിനും കൊടുത്തു; രാവണവധം കഴിഞ്ഞു് അഭിഷേകത്തിനു വിഭീഷണനു പകരം സുഗ്രീവനെയാക്കി — പരിഷ്കാരമാണല്ലൊ ഇക്കാലത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണം. പുരാണകഥകളെ മാത്രം അതിൽനിന്നു് ഒഴിച്ചുവിടാൻ പാടില്ലെന്നു് ഇദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയില്ലെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ മി: വാരിയർ മദിരാശി ഹൈക്കോടതിയിലെ ഭാഷാന്തരകാരനും, മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ മലയാളപരീക്ഷകനുമാണെന്നു കാണുന്നതു് അത്യന്തം അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു് ഇത്തരത്തിലുള്ള വിദ്വാന്മാരെ മാത്രമേ വേണ്ടൂ എന്നു വല്ല വ്രതവും ഉണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്പോഴത്തെ സർവ്വകലാശാലാധികാരികൾ മലയാളഭാഷയെ പുച്ഛിക്കുന്നതു വെറുതെയല്ലെന്നു് ഈ പുസ്തകം കണ്ടതോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. *

---

* ഈ നിരൂപണത്തിന്റെ ഫലമായി വാരിയരെ സർവ്വകലാശാലക്കാർ പരീക്ഷകസ്ഥാനത്തുനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കയുണ്ടായി.

ഈ പുസ്തകമെഴുതുന്നതിൽ

ഉപകരിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

1. മലയാള മനോരമ — പഴയ വാല്യങ്ങൾ
2. നസ്രാണിദീപിക — ടി
3. കേരളമിത്രം — ടി
4. ഭാഷാപോഷിണി — ടി
5. വിദ്യാവിനോദിനി — ടി
6. മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്
7. കണ്ടത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം (Dr. കെ. വി. മാത്യു)
8. കവിസഭാരഞ്ജനം നാടകം (ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മ)
9. കവിസമാജയാത്രാശതകം (കെ. സി. കേശവപിള്ള)
10. മനോരമാവിജയം നാടകം (വയസ്കര മൂസ്സ്)
11. സി. പി. അച്യുതമേനോൻ (ജീവചരിത്രം) (വി. കെ. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ. എൽ. ടി.
12. റവ: ജോർജ്ജ് മാത്തൻ (കെ. എം. മാത്തൻതരകൻ എം. എ.
13. വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം (കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.
14. മൂർക്കോത്തു കുമാരന്റെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി
15. പരിഷത്തിന്റെ ദ്വിതീയസമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്)
16. ഭാരതവിലാസസഭാറിപ്പോർട്ട്
17. ഗീവറുഗീസ് പാതിരി (ലേഖനം-ടി. കെ. ജോസഫ്)
18. ജീവിതസ്മരണകൾ (ലേഖനം-കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള)
19. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്സ് നിശ്ചയങ്ങൾ (പഴയ കൈയെഴുത്തു കോപ്പി)
20. ദർപ്പവിച്ഛേദം ആട്ടക്കഥ (കെ. ഐ. വറുഗീസ്സുമാപ്പിള)
21. എബ്രായക്കുട്ടിനാടകം — ടി
22. കലഹിനീദമനകം നാടകം — ടി
23. സച്ചരിത്രശതകം — ടി
24. കീർത്തനമാല — ടി
25. നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു പ്രസംഗം — ടി
26. ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം — ടി

വിക്ടോറിയാ ചരിത്രസംഗ്രഹം ഇ॰ ഇ॰ ഇ॰

കേരളസാഹിത്യ
അക്കാദമി